

பெருமாள் : திருமொழியின் — உள்நுறை.

திருமகள் கொழுநாளை ஸர்வேச்வரன், தனக்கு அடிமை செய்து உய்தற்கு இட்டுப் பிறந்த ஆத்மாக்களைப்பெல்லாம் ஆட்கொண்டு உய்க்கும் பொருட்டுப் பரமகிருபாப்பால் (பயிர் செய்பவன் பயிர்த்தலைபிலே குழிசை வமைத்துக்கொண்டு அதில் இருந்துகொண்டு அப்பயிரைப் பாதுகாப்பதுபோல்) இந்நிலவுலகத்தில் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யதேசங்கள் தூற்றெட்டினுள் முதலதாம் தலைமைபெற்றதுமான திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற அடியவர்க்கெனியான ஈம்பெருமாள் விஷயமாக முதல் தூன்று திருமொழிகள்; திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாக நான்காவது திருமொழி; மனை நாட்டில் திருவித்துவக்கோட்டம்மான் விஷயமாக ஐந்தாவது திருமொழி; ஆக இப்படி அச்சாவதாரங்களிலே ஈடுபட்டு பக்திபரீவாஹமாக விண்ணப்பஞ்செய்த ருலசேகராழ்வார், அச்சாவதாரங்களிற் போலவே கிபவாவதாரங்களானும் ராமாவதாரத்திலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் மிக்க ஈடுபாடுடையாராவால், அவற்றிற் கருத்தைச் செலுத்தி, அவற்றுள்ளும் தங்குஞ்சு சித்திகாலமே முந்தினதாதலாற் சமீபித்ததான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை நீனைத்து, அதில் அப்பெருமானைத் தாம் அதுபவிக்கப்பெருமற் போனமைக்கு இரங்கி, அவ்விக்கத்தை அவ்வவதாரத்திலே ஆய்ச்சிபர்கள் கண்ணிரானோடு ஊடல் கொண்டு உணர்த்த பேச்சுக்களால் ஆளுந்திருமொழியையும், கண்ணிராறுடைய குழந்தைத் திருவிளையாடல்களை யசோதை உண்டு களித்தாற்போலத் தேவகிதானுங்கண்டு களிக்கப்பெருமல் இழந்த தேவகிப்பிராட்டி பின்பு கண்ணனைக் கண்டபொழுது கழிவிக்கத்தோடு பேசின பேச்சுக்களால் ஏழாந்திருமொழியையும், அதன்பிறகு ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் மனஞ்செல்லப்பெற்றவராய், அவ்வவதாரத்தில் கௌஸல்யை பெற்ற பேற்றைக்கருதி அவள் அவ்விராமபிரானைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டுக்கூறின முகத்தால் எட்டாவது திருமொழியையும், தாம் அக்காலத்தில் இராமபிரானை அதுபவிக்கப்பெருமல் இழந்தது—மைத்தனான் அப்பெருமானைப் பாஸ்பிராந்தித்தெல்லாம் அதுபவித்து யௌவகபருவத்தில் அதுபவிக்கப்பெருதே இழந்த தந்தையான தசாகசக்காவர்த்தியின் தன்மை போலுதலால், இராமன் வரவாணம் புகுமளவில் அச்சக்காவர்த்தி அப்பிரிவை ஆற்றமாட்டாது புலம்பிய புலம்பல் முகமாக ஒன்பதாந்திருமொழியையும், சொல்வச்செருக்காலும் அதிகாரத்தாலும் அறங்கார மமகாங்களை அடைதற் குரிய ராஜகுமாரத்திலே பிறந்திருத்தும் பகவானுடைய க்ருணையினாலும் ஆசார்போபதேசத்தாலும் அந்தத் தாபமானங்கள் சிறிது மில்லாதொழியப் பகவானிடத்திற் பக்தியையும் அப்பெருமானது அடியார்களிடத்திற் பிரதிபத்தியையுமே விசேஷமாகப் பெற்றவரான இவ்வாழ்வார் “கற்பாசிராமபிரானை பல்லால் மந்துங்கற்பாரோ” என்றபடி ஸ்ரீராமாவதார நயப்பவத்தில் மிகவுயிடுபட்டு எப்பொழுதும் ஸ்ரீராமாபணீந்தையே பாராயணஞ் செய்பவராய் எழுந்தருளியிருந்தமையால் அந்த ஸ்ரீராமாபண கதைபைப் பின்புன்னாரும் எளிதாக உணர்ந்து உய்யுமாறு * எல்லையில் கீர்த் தயாதன்றன் மகனாய்த் தோன்றிற்றது முதலாத் தன்னுலகம் புக்கதீராகவுள்ள சரித்திரங்களைச் சுருக்கமாக உணர்த்த வல்ல பந்தாக் திருமொழியையும் அருளிச் செய்து இதிலுள்ள பரப்பந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளினார்.

ஸ்ரீ:

பெருமாள் திருமொழித் தனியன் உரை.

இன்னமுதமுட்டுகேனிங்கேவாபைங்ளியே! தென்னரங்கம்பாடவல்லசீர்ப்பெருமாள்-பொன்னஞ் சிலைசேர்நுதலியர்வேள்சேரலர்கோனெங்கள் குலசேகரனென்றேகூறு.

பைங் ளியே	பகமைதங்கிய ளியே!	பொன் அம் ளிலை	வீரும்பத்தக்கதாய் அழகிய
இன் அமுதம்	(உனக்கு) இனிமையானதோர்	சேர் நுதலியர்	தான் புருவத்தை மெற்றி
ஊட்டுகேன்	அமருதம் உண்ணத்தருகிறேன்;	வேள்	யிலே யுடைய மாதர்கட்டு
இங்கே வா	என்னருகே வருவாயாக;		மகோஹரரான—,
தென் அரங்கம்	தென் திருவரங்கத்தாகக்குறித்து	சேரலர் கோன்	சேரவம்சத்தவர்களுக்கெல்
பாட வல்ல	(இவிய கவிதகோ) அருளிச்		லாம் பரமான்—,
	செய்யவல்ல	எங்கள் குலசேக	ப்ரபங்கரான கம்முடைய குலத்
		ரன்	துக்குச் சிரோபூஷணமான
சீர்	கல்யாண குணசாலியான		குலசேகராழ்வார்
பெருமாள்	மஹாதுபாவர்—,	என்றே கூறு	என்று இதையே நீ வாய்பிதற்ற
			வேணும்.

* * * ஸ்ரீராம பக்தரான குலசேகரப்பெருமாள் அவ்விராமபிரானது திருகாமங்களைக் கிளிக்ருக் கற்பித்துவைத்து அதன் முகத்தினின்று அவற்றைக் கேட்க விரும்புமாபோலே குலசேகர பக்தரானவர்கள் அக்குலசேகரருடைய திருகாமங்களைக் கிளிக்ருக் கற்பித்து அதன் முகமாகக்கேட்க விரும்புகிறபடி. "பொன்னஞ்சிலை சேர்" என்றவிடத்து, சிலை என்ற சொல்—யில் போன்ற புருவத்துக்கு வாசகமாதலால், உவமவாகு பெயர்.

ஆரங்கேடப்பரனன்பர்கோள்ளாரென்றவர்களுக்கே *

வாரங்கோடுடப்பாம்பிற்கையிட்டவன்—மாற்றலரை *

வீரங்கேடுத்தசெங்கோல்கோல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன் *

சேரன்குலசேகரன்முடிவேந்தர்சிகாமணியே.

ஆரம் கேட	கவரத்தின மாலையொன்று	மாற்றலரை	சத்துருக்களை
	கெட்டுப்போக,	வீரம் கெடுத்த	பரிபவப்படுத்திய செங்கோன்
(அதனை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் களவு செய்ததாகக்		கெங்கோல்	மையை உடையவரும்
கள்ள மத்திரிகள் கூற)		கொல்லி காவ	கொல்லி என்மிற நகருக்கு நீர்
அவர்களுக்கே	அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷ	ன்	வாழகமும்
வாரம் கொடு	யத்திலே பகடபாதம் பூண்டு	வில்லவர் கோன்	ததுர்விதையை பயின்றவர்களில்
பரன் அன்பர்	"பாகவதர்களுடைய ஸ்ரீவைஷ்ண		தலைவரும்
கோள்ளார்	வர்கள் களவு செய்யமாட்	சேரன்	சேரநேசத்தரசரும்
என்று	டார்கள் என்று சொல்லி	முடி வேந்தர்	முடியுடை மன்னர்களிடம் 'மிறக்
குடப்பாம்பில்	பாம்புக்குடத்தில் கையிட்டரு	சிகாமணி	தவருமான
கை இட்டவன்	ளியவர்—	குலசேகரன்	குலசேகராழ்வாரவர்.

* * * குலசேகராழ்வார்க்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ பகடபாதாதிசயத்தைக் கூறுவது இது. 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒருபோதும் கெட்டகாரியஞ்செய்யார்' என்று குடப்பாம்பிற் கையிட்டு சபதம்பண்ணின வரலாறு சரித்திரத்தில் விசதம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

குலசேகரப் பெருமாள் அருளிச்செய்த

பெருமாள் திருமொழி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய உரையோடு கூடியது.]

முதல் திருமொழி—இருளிரிய.

அழகிய மணவாளனுடைய நித்யாதுபவமும் அவ்விடத்துக் கைங்கர்யபரர்களோடு
கெய் ஸ்ரீவாஸமும் தமக்கு விரையில் கிடைக்குமாறு எம்பெருமாள் அருள்புரிய வேணு
மென்று பார்த்திப்பது இத்திருமொழி.

647

இருளிரியச்சுடர்மணிகளீமைக்கும்கெற்றி இனத்துத்தியணிபணமாயிரங்களாந்த *
அரவரசப்பெருஞ்சோதியனத்தனென்னும் அணிவிளங்குமுயர்வேளையணையமேவி *
திருவரங்கப்பெருகருள்தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப்பள்ளிகொள்ளும் *
கருமணியைக்கோமளத்தைக்கண்டுகொண்டு என்கண்ணிகைகளென்றுகொலோகரிக்குகாளோ. ()

திரு அரங்கம்	ஸ்ரீரங்கமென்ற	மேவி	பொருந்தி
பெரு கருள்	பெரிய நகரத்திலே	தென் கீர்	தெளிந்த நீர்த்தத்தையுடைய
திருள் திரிய	இருளானது சிதறி யொழியும்	பொன்னி	காவிரியானது
சுடர் மணிகள்	படி ஒளி விழுகின்ற மணிகள்	திரை கையால்	அலைகளாந் கைகளாலே திரு
குமைக்கும்	விளங்கா நிற்கப்பெற்ற	அடி வருட	வடிகளைப்பிடிக்க
கெற்றி	கெற்றியையும்	பள்ளி கொள்ளும்	திருக்கண் வளர்த்தருளா நின்ற
இமை அற்றி	சிமந்த புன்ளியையும்	கரு மணியை	கீல்மணி போன்றவாய்
அணி	அழகாக உடைய	கோமளத்தை	ஸௌகுமார்யமே வடிவெடுத்த
ஆயிரம் பணங்	ஆயிரம் படங்களை உடையனாய்	என் கண் இளைகள்	என் கண்களானவை
கன் ஆர்த்த		கண்டு கொண்டு	ஸேவிகைப் பெற்று
அரவு அரகன்	காகங்களுக்குத் தலைவனாய்	கவிரிக்கும் நான்	ஆகந்தமடையும் நான்
பெரு சோதி	மிக்க தேஜஸையுடையனான	என்று கொல்	எங்காளோ !
அனந்தன் என்னும்	திருவனந்தாழ்வானான		
அணி விளங்கும்	அழகு மிக்கு உயர்த்தியை		
உயர் வெள்ளை	யுடைய வெண்ணிறமான		
அணையை	திருப்படுக்கையிலே		

* * * திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் உபயகாவேரி மத்யத்தில் திருவனந்தாழ்வான்
மீது திருக்கண் வளர்த்தருளாநின்ற அழகிய மணவாளனை அடியேன் கண்ணாக்கண்டு களிக்
கும் பாக்கியம் என்றைக்கு வாய்க்குமோ? என்கிரார். ஆயிரம் பைத்தலைய அனந்தனாக
பால் ஒவ்வொரு தலையிலும் ஒவ்வொரு மாணிக்கமணி உண்டாகையால் மணிகள் சாஸ்பட்
டது. ஒரு மணியின் சுடரே இருளனைத்தையும் ஒழிக்கவற்றாயிருக்க, ஆயிரம் மணிகளின்
சுடரால் இருளிரியச் சொல்லவேண்டாவே. இமைத்தல்—விழித்தல்; அதாவது இவ்ரு,
விளங்குதல். துத்தி- படத்தின் மேலுள்ள பொறி. மேவி என்ற விளைபெச்சம் பள்ளி
கொள்ளும் விளைபெச்சொன்று முடியும். பொன்னி—பொன்களைக் கொழிக்கையாலே
காவிரிக்குப் பொன்னியென்று பெயராயிற்று. கருகருடி என்றும் ஹோவதா என்றும் வட
நாஸில் வழங்கப் படுவதும் இதுவே. “பொன்னி திரைக்கையாலடிவருட” என்றது—காவிரி
யின் அலைகள் இனிதாக மோதிக் குளிர்ச்சி பெற்றுள்ள கரையிலே பரமஸுகமாகக் கண்
வளர்த்தருள்கின்றமையைக் கூறியவாறு. கோமளம்—வடசொல், “கண்ணால் கைகக்க
வொண்ணாத ஸௌகுமார்ய முடையவனை” என்பது வியாக்கியானம். (க)

648 வாயோரைஞ்ஞாறுதுதங்களார்த வளையுடம்பிளமுல்காகமுமிழ்த்தசேத் *
 வியாதமலர்ச்சேன்னிவிதானமேபோல் மேன்மேலும்மிகவெங்கும்பர்த்ததன்கீழ் *
 காயாம்பூமலர்ப்பிறங்கலன்னமாலைக் கடியாங்கத்தரவணியில்பள்ளிகொள்ளும் *
 மாயோனைமணத்தூணைபற்றிநின்று என்வாயாவென்றுகோலோவாழ்த்துகாளே. (உ)

கடி அங்கத்து	மறுமணம்மிக கோயிலிலே	எங்கும் மேல்மே	மேற்புறமெங்கும் விளந்தித்த
ஒர் ஈர் று தாறு	ஓராயிரம் வாய்களிலே	தும் பரந்த மிக	விளங்க
வாய்		அதன் கீழ்	(ஆதிசேஷன் உமிழ்ந்த அக்கிற் வாலையாகிற) அந்தப்புஷ்ப விதா கத்தின் கீழே
ததக்கன் ஐந்த	ஸ்தோத்ர வாக்ஷயங்கன் கிறை ந்திருக்கப் பெற்றவனாய்		
களை உடம்பின்	வெளுத்த உடம்பை யுடைய வனாய்	அரவு அணையில்	சேஷசயந்திலே
அழல்	(எதிரிகள் வந்து கிட்டவொண் னாபடி) அழலை உமிழாநிற்ப வனான	பள்ளி கொள்ளும்	கண்வளர்ந்தருளா நிற்பவனும்
காகம்	ஆதிசேஷன்	காயா பூ மலர் பி	காயாவின அழகிய பூக்களாலே
உமிழ்ந்த	(தன் வாயினின்று) வெளிக் கக்கிய	தங்கல் அன்ன	தொடுக்கப்பட்ட கீலமாலை போ ன்றவனாய்
செந்தி	செந்திறமான அக்கிலுவாலையா னது	மாலை	பெருமை பொருந்தியவனாய்
சென்னி	தலைகின் மேல்	மாயோனை	ஆச்சர்யமான ஸ்ரீரங்கநாதனை (அடியேன்)
விபாத மலர்	அழலில்லாத புஷ்பங்களாற் ச விதானம் போல்	மணம் தூண் பற் றி நின்று	திருமணத் தூண்களிரண்டையு ம் அவுலம்பமாகப் பற்றிக்கொ ண்டு நின்று
		என் வாய் ஆர வாழ்த்தும் நான்	என் வாய்த்தினவு நிர ள்துதி செய்யுங்காலம் என்னைக்கு வாய்க்குமோ?

* * * ஆயிரம் வாய்களாலும் ஆயிர காமங்களைச் சொல்லினும்பெருமானைத் துதிப்
 பலனும், 'சுத்த ஸ்தவகுணமுடையவன்' என்பது கங்கு விளங்குமாறு பால்போல் வெளுத்த
 உடையுடையவனுமான ஆதிசேஷன், எம்பெருமானிடத்துள்ள பரிசின் மிடுதியாலே அஸ்
 தாநத்திலும் பயத்தை மூங்கிப்பவனாதலால் கொடிய அரக்கரகரர்கள் விபவாவதாரங்களிற்
 போல அச்சசாயிலும் வந்து கலிவர்களோ என்னும் அதிமூல்கையினால் அவர்கள் அணுகமுடி
 யாதபடி எப்போதும் அழலை வாயில் நின்று கக்கிக்கொண்டிருப்பதனால் செந்திறமான அந்த
 அக்கிலுவாலையானது அவனுடைய தலைகளின் மேற் கிளம்பி கிசேஷமாகப் பரவி 'சண்பகம்
 முதலிய செம்மலர்களாலே ஒரு மேற்கட்டி அமைக்கப்பட்டுளதோ' என்று உத்ப்ரேகதிக்குத்
 தந்ததாய் விளங்க, அத்தகைய மேற்கட்டியின் கீழே அரவணியின் மீது பள்ளிகொண்டருளா
 நின்ற பெரியபெருமானே வேலித்கமாத்திரத்திலேயே "காலாழும் கெஞ்சழியும் கண்ணாழும்"
 என்றபடி சைதன்யம் பிறந்து தரித்து நிற்கமுடியாத அவன்னை கிளைபுங்கால் அய்வழகிய
 மணவாளனுடைய திருக்கண்ணோக்கத்திலே கிலாவுகின்ற இரண்டு திருமணத்தூண்களை அவ
 லம்பமாகப் பற்றிக்கொண்டு தரித்துநின்று, வெருகாளாக இழந்த இழவுநீர் ஸ்தோத்ரம் பண்
 னும்படியான பாக்கியம் என்றைக்கு வாய்க்குமோ? என்றிருர். [மணத்தூணை பற்றிநின்று]
 அழகிய மணவாளன் ஸந்திதியில் மஹாபூஷத்தண்டையிலிருக்கும் இரண்டு தூண்களுக்குத்
 "திருமணத்தூண்" என்பது ஸம்பந்தாயத் திருநாமம். இதனை ஐசுவரேசுவரமென்று வடமொ
 ழியில் வாழங்குவர். சூரோடிம்—மணம். "மணத்தூண்களில் நின்றுகொண்டு" என்னாமல்
 "பற்றி நின்று" என்றதன் உட்கருத்தை ஸ்ரீரங்கநாதஸ்தவத்தில் பட்டர் வெளியிட்டருளினார்;—

«ஸெஷபரயஜொ உநாவு தநதீரயாக—வி தஜொஹாநாநா ॥

குறும்பவிரவொடிவூம்ஹபூஷணம் ॥ மஹிபாஜ ॥" என்று.

மாவிரை வாய்	குதிரை வடிவங்கொண்டு வந்த	அம் தமிழின்	அழகிய தமிழ்ப்பாடையாலான
மேளத்து உகந்த	கேசிரிணுடைய வாயைக் கிழி	இன்பம் பாவிரை	ய-ஆனந்தமயமான அருளிச்செயல் போல் போகயனாய்
மாலை	தது மகிழ்ந்த பெருமானாய்	அவடமொழியை	அழகிய னம்ஸ்க்ருத பாடையால் லாபிய ஸ்ரீராமாயணதிகள் போல் போகயனாய்
வேலை	கடல்போன்ற வடிவையுடைய	பற்று அற்றார்கள்	என்றார பந்தம் அற்றவர்களா
வண்ணனை	வனாய்	பயில் அரக்கத்து	என விரகத்தின நீத்திய வானம் செய்கிற கோயிலிலே
என் கண்ணனை	'என்னுடையவன்' என்று அபி	அரவு அணையில் பன்னிகொள்ளும்—	
	மானிக்கக்கூடிய (ஸாஸ்பன) கருஷணனாய்	கோவினை	ஸ்வாபியான ஸ்ரீ ரங்கநாதனை
அன்று	(இந்திரன் கல் மறை பெய்வித்	கா உற	காக்குத் தடிக்கும்படி
	த) அக்காலத்திலே	வழுத்தி	துதித்து
கால் குன்றம்	வலிய (கோவர்த்தன) மலையை	என் தன் கைகள்	என்னுடைய கைகளானவை
எந்தி	(சுருடையாக) த் துக்கி	கொய் மலர் தூய்	(காலத்திக்) பறிக்கப்பட்ட புஷ்பக்கடாப் பணிமாறி
ஆயிரை உய்யக்	பக்ககடிக் காப்பாற்றி	கூப்பும் காள்	அஞ்ஞலி பண்ணும் காள் எது
கொண்ட	யானுளின்	என்று கொல்	போ!
ஆயர் ஏற்றை	இடையர் தலைவனாய்		
அவர்கள் தம்	கித்பனாலிகளுக்கு ஸ்வாமி		
கலைவனை	பாய்,		

*** குதிரை வடிவங்கொண்டு தன்னைக் கவளங்கொள்ளவந்த கேசியென்ன மகாளைக் கொன்று தன்னை நித்யாதுபாவவனாக உபகரித்தருளினவனும், கடலைக் கண்டாற் போலே வடிவைக்கண்டபோதே தாபதரயமும் தீரும்படியிருப்பவனும், அரியன செய்து ஆச்சிரிமைக் காப்பாற்றினவனும் பாடம் போகயனுமான ஸ்ரீரங்கநாதனை காத்தழைப்பெழுத் துதித்து கன்மலர்களைக் கொணர்ந்து னமர்ப்பித்த 'அடிவேளை ஆட்கொள்ளவேணும்' என்கிற ப்ரகர்த்தனை தோற்றக் கைகூப்பி நிற்கும்படியான பாக்கியம் என்றைக்கு வாய்க்குமோ என்கிறார். எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற போக்யதைக்கு அவனுடைய தீவ்ய குணங் களை பாதிபாதிக்கின்ற திருவாய்மொழி முதலிய தீவ்ய ப்ரபந்தங்களும் ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய இகித்யாஸ புராணங்களுந் தவிர வேறென்றும் ஒப்புச்சொல்வத் தகரமையால் "அந்தரிநிளின் பப்பாவினை அவ்வடமொழியை" என்றார்.

[பற்றற்றார்கள் பயிலரங்கம்.] "சிறற்றயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டரோன்றி னர், அற்ற பற்றர் சுற்றிவாழு மந்தனீரங்கமே" என்றார் திருமழிசைப்பிராணம். (ச)

651 இணையிலாலாவினனிசைபாழ்கெழுமி இன்பத்தும்புருவகாரதனுமினைஞ்சியேத்த *
குணையிலலாத்தொன்மறைநூல்தோத்திரத்தால் தொன்மலர்க்கணையன்வணங்கியோவாதேத்த *
மணிமாடமாளிகைகள்மல்குசெல்வ மதிளரங்கத்தரவகையில்பள்ளிகொள்ளும் *
மணிவண்ணனம்மாணிக்கண்கொண்டு என்மலர்க்கென்னிபென்னும்காலோவணங் துளாளே.

இன்பம்	(விணுகானத்தாலே). இன்பத்தரு	தொல் மலர்க்	கித்யமான நாயகமலத்திலுதித்த
	கின்ற	கண் அபன்	நான்முருகுனைவன்
தம்புருவும்	தம்புரு மலர்ஸீபும்	வணங்கி	கமல்கரித்து
சுபதனம்	காரத முனிவனும்	துணை இல்லா	ஒப்பு இல்லாததும்
இனை இன்ன	ஒப்பற்றதும் போக்யமுமான	தொல்	அநாதியுமான
இன் இசை	இசையை	மறை தூல் தோத்	வேதசாஸ்தாங்களாகிற ஸ்தோ
உயர்	விணையிலே	திரத்தால்	தரக்களால்
கெழுமி	கிறைத்து	ஒவாது ஏத்த	இடைவிடாமல் துதிக்கவும்
	(விணுகானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு)	மணி மாடம்	மணிமயமான மாட மாளிகை
கிறைஞ்சி ஏத்த	(திருவடிகளிலே விழுந்து) வண	மாளிகைகள்	கொடியும்
	ங்கித்துதிக்கவும்,	மல்கு செல்வம்	ஸ்ரீராமான ஸம்பத்தையும்.

நினை	ஸத்தப்ரகாரங்களைப் புழுண்டய	கண்டுகொண்டு	ஸேவித்து
அரங்கத்த	கோயிலிலே	மான் மலர்	என்று ஸுடைய பூமலை பணிந்த
அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—		சென்வி	தலைபாண்டி
மணி வண்ணன்	நீலமணிபோன்ற திருநிறத்	மாணங்கும் நான்	(அவன் திருவடிதலில்) கமலக்
அம்மாலை	நீதயுடைய குளம்கொண்டிருமாலை	என்று கொல்	நிப்பது என்னைக்கோ?

* * *—தும்புரு நாரதர் முதலிய முனிவர்கள் பகவத்குணங்களை இய்ய இசையுடன் விண்ணிலேயுட்டுப் பாடிக்கொண்டும், நான்முன் நான்கு முகங்களாலும் நான்கு வேதங்களால் ஒழிக்கொண்டும் வணங்கப் பள்ளிகொண்டருளாகின்ற பெரியபெருமானை நான் ஸேவிக் கப்பெறுவதும், அரசாட்சிக்கு ஏற்பப் பூமுடி சூடிக்கிடக்கின்ற என்னை அவனுடைய திருவடி யை முடிசூடப் பெறுதலும் என்றைக்கு வாய்க்குமோ? என்கிறார். இன் இசையாழ் கேழுமி— இய்ய இசையையுடைத்தான விண்ணை அப்பயலித்து என்றுமாம். (இ)

652 அனிமலர்மேலயனானித்திரனோடு ஏனையமரர்கள்தங்குமுடிமரம்பையரும்மற்றும் *
தேனிமதிசேர்முனிவர்கள்தங்குமுடிமுத்தித் திசைதிசையில்மலர்தாவிச்சென்றுசேரும் *
கனிமலர்சேர்பொழிலரங்கத்தூரகமேறித் கண்வளரும்கடல்வண்ணர்கமலக்கண்ணும் *
ஒளிமதிசேர்திருமுகமும்கண்டுகொண்டு என்னுள்ளமிகவென்றுகொலோவருகாளே. (சு)

அனி மலர் மேல்	(மதுபானத்துக்காக) வண்டுகள்	சென்று சேரும்	வந்து சேர்த்து இடமான
அயன்	படிந்திருக்கிற தாமரைப்பூவில்	கனி மலர் சேர்	தேன்மிக்க மலர்களையுடைய
	தோன்றிய பிரமணம்	பொழில் அரங்க	சோலைகளை யுடைத்தான
அயன்	சிவனுட	த்து	கோயிலிலே
இத்திரனோடு	இத்திரனோடுகூட மற்றைத்	உரகம் ஏறி	திருவனத்தாழ்வான்மீது பள்ளி
ஏனைய அமரர்கள்	தேவர்களின் திரளும்	கொண்டு	கொண்டு
தம் குழுவும்		கண் வளரும்	திருக்கண் வளர்க்கருளா மின்ற
அயம்பையரும்	ரம்பைய முதலிய தேவமாதரும்	கடல் வண்ணர்	கடல்போன்ற வடிவையுடைய
மற்றும்	மற்றுமுள்ள		நான் பெரிய பெருமானுடைய
தேனி மதி சேர்	தேனிக் குளத்தையுடைய	கமலம் கண்ணும்	செத்தாமரை போன்ற திருக்
முனிவர்கள் தம்	(கைகாதி) மலர்விளகின் ஸமு		கண்களையும்
குழுவும்	ஹமும்	ஒளி மதி சேர்	ஒளியையுடைய சத்திரன் போ
உத்தி	ஒருவர்க்கொருவர் கெருக்கித்	திரு முகமும்	ன்ற திருமுகமண்டலத்தையும்
	தள்ளி	கண்டுகொண்டு	ஸேவிக் கப்பெற்று
திசை திசையில்	பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும்	நான் உள்ளம்	என்னுடைய மனமான்ரு
மலர் தாவி	புஷ்பங்களை இறைத்துக்	மிக உருகும் நான்	மிகவும் உருகும்காலம் என்னை
	[கொண்டு]	என்று கொல்	க்கோ?

* * * தேவர்களும் தேவமாதர்களும் முனிவர்களும் ஆராதகோபகரணங்களைக் கொண் வெந்து, நான் மிகுதியாலே ஒருவரையொருவர் கெருக்கித்தள்ளிப் புறம்படியான கோயிலிலே கண்வளர்க்கருளாகின்ற பெரியபெருமானுடைய செத்தாமரைக் கண்ணையும் முகசந்தர் மண்டலத்தையும் ஸேவிக் கப்பெற்று, 'பாவியேனுக்கும் இப்பேறு வாய்த்த அதிசயம் என் கொல்?' என்று கெஞ்சுருகும்படியான நாளும் வரப்போகிறதா? என்கிறார். (சு)

653
மறத்திகழும்மனமொழித்துவஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கியிடர்ப்பாரத்துன்பம்
தூறத்து * இருமுப்பொழுதேத்தியெல்லையில்லாத்தொன்னெறிக்கண் நீலேகின்றதொண்டரான *
அறத்திகழும்மனத்தவர்தம்கதியைப்போன்னி அணியரங்கத்தரவணையில்பள்ளிகொள்ளும் *
வறத்திகழும்மனமொழித்துக்கண்டென்கண்கள் நீர்டுலகவேன்றுகொலோகிற்குாளே. (எ)

மறம் திகழும்	கொடுமையால் விளங்குகின்ற	அறம் திகழும்	தர்மசிகந்தையே விளங்கும் மன
மனம் ஒழித்து	என் மனத்தை ஒழித்து	மனத்தவர் தம்	முதையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க
வஞ்சம் மாற்றி	வஞ்சனைகளைப் போக்கி		ளுக்கு
வல் புலன்கள்	கொடிய இத்திரியங்களை	கதியை	பிரமப்தாப்பனாய்,
அடக்கி	அடக்கி	பொன்வி அணி	காவிரியால் அழகுபெற்ற
		அரக்கத்து	கோயிலிலே
[பட்ட மேயரிதப்படி தடுத்த]		அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—	
இடர் பாரம் துன்	மேன்மேலும் துக்கத்தை விடா	நிறம் திகழும்	அழகு விளங்குகின்றவன்
பம் துறந்து	ப்பணவாய்ப் பெருஞ்சுளையி	மாயோனை	ஆச்சரியமுன எம்பெருமானை
	யிராசின்ற பழுவிரைகளை வே	என் கண்கள்	எனது கண்களானவை
	றுத்து	கண்டு	னெயிர்க்கப்பெற்று
திரு முப்பொழுது	பஞ்சகாலங்களிலும் துதித்து	நீர் மல்க கிற்கும்	ஆகந்தக் கண்ணீர் ததும்பும்படி
உத்தி		நான் என்று	கிற்பது என்றைக்கோ!
எல்ல இல்லா	அளவிற்ற பழைய மீயாதை	கொல்	
தொல் தெறித்	குலே நில்லின்ற		
கன் கில மின்ற			
தொண்டர் னுன	நல்லுதர்களான		

*** முன்னடிகளிடமிடம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணங்களுவன. "திகழும் மனம் மறம் ஒழித்து" என்று அங்ஙனமித்து, விளங்குகின்ற மனத்தில் நின்று கொடுமையை நீக்கி என்னுரைத்ததுமாம். மறம்—கொலை, கோபம், கொடுமை. இடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து—"பாசமாய் பழுவிரை பற்றாது" என்கை. மஹத்தான துக்கத்தை விடுக்கக்கூடியதும், மனிதனைக் கீழே அழுக்குவதில் தலைச்சுமை போன்றதுமான பிழையவிரைவை வேரோடு கிடைத்து என்றபடி.

[இருபுப் பொழுதேத்தி.] இரண்டும் மூன்றும் ஐந்து; பஞ்ச காலபாபணர்களாய் என்றபடி. இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்;—ஒரு தினத்தின் பகற்பொழுதை ப்ராத:காலம், ஸங்கவகாலம், மத்யாஹ்நகாலம், அபாஹ்நகாலம், ஸாயங்காலம் என்று ஐந்தாகப்பகுத்து, ஸூர்யோதயம் முதல் அங்ஙனம் காழிகை இவற்றிற்கு முறையே உரியவை என்று வரை யடுத்து, அபிகமலம், உபாநாசம், இஷ்யா, ஸ்வாத்யாயம், யோகம் என்ற ஐந்து ஒழுக்கங்களை யும் முறையே அந்த (ப்ராத:காலம் முதலிய) ஐந்து சிறுபொழுதிலும் அதுஷ்டிக்கும்படி பஞ்ச ராதாம் முதலிய ஆகமங்கள் கூறும். இவ்விவ் ஆசரிக்கவேண்டுவதும் யோகாநுஷ்டானமே; இவற்றின் விவரம் வருமாறு:—முதலாவது காழிகையாகிய ப்ராத:காலத்திலே, ஸ்நாகம் ஸந்த்யா ஸந்தனம் ஐயம்முதலிய காலிக்கடங்களைச் செய்துமுடித்துத் தாம் ஆராதிக்கவேண்டிய எம் பெருமானுடைய ஸங்கிதியிற்சென்று ப்ராசுஷண நமஸ்கார ஸ்தோத்ரம் முதலியவற்றால் எம் பெருமானை உஷ்பிக்கவேண்டும்; இஃது அபிகமலகாலியமம். அதற்கு அடுத்த ஸங்கவ காலத்திலே, பகவதாராதத்துக்கு வேண்டிய சுத்ததீர்த்தம் சுந்தனம் புஷ்பம் ஸபடிபத்ரவ் யங்கள் முதலியவற்றையும், திருமஞ்சனத்துக்கு வேண்டிய பால் தயிர் நெய் தேன் முதலிய வற்றையும் எம்பெருமானுக்கு அழுது செய்யிப்பதற்கு வேண்டிய அரிசி பருப்பு கறியமுது சர்க்கரை நெய் தயிர் பழம் முதலிய போஜனோபகரணங்களையும் ஸம்பாதித்துத் தொருத்து கரித்துஞ்செய்யவேண்டும். இஃது உபாநாசகாலியமம். மூன்றாவதான மத்யாஹ்ந காலத் திலே, மாத்யாஹ்நகஸ்நானமும் மாத்யாஹ்நகச் சடங்கும்செய்து கிதிமுறை வழுவாது பக வானுக்குத் திருவாராதகம் பண்ணிப் பக்குலமான உணவுகளை அழுது செய்வித்து அங்ஙனம் கிலேவித்த உணவுகளை அநிதிகளோடும் ஸம்ய-பிஞ்சுர்களோடும் புஷிக்கவேண்டும். இஃது இஷ்யாகாலியமம். அதற்கு அடுத்ததான அபாஹ்ந காலத்திலே, மோக்ஷமாரக்கத்துக்கு உரிய வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களையும் இதிறாஸ புராணங்களையும் மற்றும் உரிய நூல் களையும் தாம் கற்றலும் பிறர்க்குக் கற்பித்தலும் வேண்டும். இது ஸ்வாத்யாயகாலியமம்.

சற்றதான ஸாபங்காலத்திலே, மாணிக்கடனாகிய: ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்யத் தொடங்கி ஸாந்த்யாவந்தமனமான பின்பு சபத்தைப் பூர்த்திசெய்து இரவு போஜனாந்தாம் யகாந்தமாக இருந்து ஐம்பொறிகளை யடக்கி ப்ராணாயாமஞ்செய்து மனத்தைப் பரமாத்மாவிலிடத்தே விடெடுத்துத் தி பகவத்குணது ஸந்தானத்தோடு பள்ளிகொள்ளவேண்டும். இது யோககாலவிய மம். இவ்வாறு அதுஷ்டிக்கும் பாகவதர் பஞ்சகாலபராயணர் எனப்படுவர். (எ)

654

கோலார்த்தகேடுஞ்சார்ங்கம்குனற்சங்கம் கோலையாழிகோடுத்தண்டுக்கோற்றவொள்வாள் *
காலார்த்தகதிக்கருடனென்னும் வென்றிக்கடும்பறவையிவையனைத்தும்புறஞ்சூழ்காப்ப *
சேலார்த்தகேடுங்கழனிசோலை சூழ்த்த திருவரங்கத்தரவணையில்பள்ளிகொள்ளும் *
மாலோனைக்கண்டின்பக்கலலியெய்தி வல்லியையெனென்றுகோலோவாழாளே. (அ)

கோல் சூர்த்த	அம்புகளோடு கூடிய	வென்றி பறவை	ஐயசிலமான பகதி ராஜ்யமும்
கேடு சார்ங்கம்	பெரியதான ஸ்ரீ சார்ங்க மென் னும் விலும்	இவை அனைத்தும்	(ஆதிய) இவையெல்லாம்
கூன் கல் சங்கம்	வலிந்து விலகாதுமான ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமென்னும் சங்கமும்	புறம் சூழ காப்ப	காற்புறமும் சூழ்த்தகொண்டு
கோலை சூழி	(எதிரிகளைக்) கொலைசெய்ய வல்ல ஸாந்த்யாகமும்	சேல் சூர்த்த	(சீர்வனத்தால்) மீன்கள் கிரம்பி
	(பகைவர்களுக்குக்) கொடுத் தொழில்புரிவின்ற கௌமோத மியென்னும் கதையும்	கேடு கழனி	ய விசாலமான கழனிகளாலும்
கோடு தண்டு		சோலை சூழ்த்த	சோலைகளாலும் சூழப்பட்ட
		திரு அரங்கத்து அரவு அணையில்	பள்ளிகொள்ளும்—
கோற்றம்	வெற்றிபெற்று ஒளியிக்க கத்த	மாலோனை	ஸர்வாதிகுண எம்பெருமான
ஒள் வாள்	கமென்னும் வாலும்	வல் விலையென்	மறாபாமியான அடியென்
		கண்டு	சோதிக்கப்பெற்று
கால் சூர்த்த	வாயுவேகம் போன்ற மிகவும்	தின்பம் கலவி	சூகந்தமயமான ஸம்ச்செஷத்
கடும் கதி	விசார்த்த கடைமையபுடைய	எய்தி	தையும் பெற்று
கருடன் என்னும்	பெரியதிருவடி யென்னும்	வாழும் காள்	வாழ்வது என்றைக்கோ ?
	பேரையுடைய	என்று கொல்	

* * * பஞ்சாபுதங்களும், திருவடி மிஷ்வக்கேசன் முதலிய நித்யஸூரியர்க்கங் களும் 'அழகிய மனவாளனுக்கு எந்த ஸமயத்தில் என்னதீக்கு நேரிடுமோ?' அன்று அநி ஸங்கை பண்ணி எப்போதும் காற்புறமும் சூழ்த்து காவலாயிருக்கத் திருவனந்தரழ்வார் மீது திருக்கண் வளர்த்தருளாகின்ற பெரிய பெருமானே, ஸாம்ஸாரிக ஸாகாபாஸங்களிலேயே ருளி அண்டிடுக்கும்படி மறாபாபத்தைப் பண்ணி நித்ய கைங்கரியத்தை இழந்து கிடக்கிற அடி யென் என்றைக்கு வேலித்து வாழப்போகிறேன் என்கிறார்.

இப்பாகுத்தை அடியொற்றியே சூழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில்

தூர்வெளிதம் ஐய அக்ய மறாலிஸாநெஷு:
தாஷெஷுண வெஷநதுவதி. தா. து. அநெஷுஷாநெஷு: ।
தெவதா ப்ரி யாவாஹ வஸாணாணமொமெ
வ-ஃஜ்ய ஸா-ஹவிஸா-க-அ-தி. தாகிவகூடா” ।
என்ற ச்லோகமருளிச் செய்தாரென்க.

(அ)

655

தூராதமனக்காதல்தோண்டாதங்கள் குழாங்குமுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி *
சூராதமனக்களிப்போடழதகண்ணீர்மழைசோர நினைத்துருகியேத்தி * காளும்
சீரார்த்தமுழவொசைபரவாகாட்டும் திருவரங்கத்தரவணையில்பள்ளிகொள்ளும் *
போராழியம்மாணைக்கண்டேளளிப் பூதலத்திலென்றுகோலோபுரளுகாளே. (க)

தூராத காதல் மனம்	{ ஒருவரையும் திருப்பதி பெருத ஆசைகொண்ட மனத்தை யுடைய ரான	நாளும் சேர் தூர்த்த முழவு ஓசை பரவை காட்டும்	எப்போதும் நல்ல வாழ்பங்களின் கோஷமா னது
தொண்டர் தங்கள் குழாம்	{ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் கோஷ டியிலே		{ கடலோசைபோல் முழங்கப் பெற்ற
குழாய்	கடிக	திரு அங்கத்து	ஸ்ரீ ரங்கத்திலே
திரு புகழ்கள் எல்லாம் பாடி	{ (எம்பெருமானது) சேர்த்திகளே ல்லாவற்றையும் (வாயாரப்) பாடி	அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—;	
தூராத மனம் களிப்போடு	{ (அவ்வளவிலும்) திருப்பதி பெரு த மனஸ்ஸிலுள்ள ஆனந்தத்தோ டே	போர் சூழி	{ (பலவையோடு) புத்தஞ்செய்வ ளையே தொழிலாகவுடைய திரு வாழியாழ்வானை யுடையரான
அருத கண் னீர்	{ அருத கண்களிலுண்டான நீர்த்துளிகள்	அம்மாண கண்ணு துள்ளி	எம்பெருமானை ளேவிக்கப்பெற்று
மழை சேர வினைந்து உருகி ஏத்தி	மழைபோல் பெருகுவா (எம்பெருமானை) வினைந்து (அத் தாலே) மனமுருகி ன்தோத்திரம் பண்ணி,—	பூதலத்தில் புரளும் நாள் என்று கொல்	{ (ஆனந்தத்துக்குப் போக்கு விடா தத்) தலைகால் தெரியாமல் கூத் தாடி பூமியிலே (உடம்பு தெரியாமல்) புரள்வது என்றைக்கோர்.

*** “இன்கனிதனியருத்தான்” [நல்ல பொருள்களைத் தனியே அதுபவிக்கலாகாது] என்றும்போல, பகவத்குணங்களைத் தனியே அதுபவிக்கக்கூடாதாகையால், அக்குணங்களை வாய்விட்டுக் கதறினாலன்றி திருப்பதிபெற முடியாதபடி கரைபுரண்ட காதலையுடைய பாகவதர்களின் கோஷடியிலே கலந்து அவர்களுடன் எம்பெருமானது சேர்த்திகளை வாயாரப்பாடி அதனால் ஆனந்தங்கண்ணீர் பெருகப்பெற்று ‘நமக்குமன்றே இவ்வதுபவும் கிடைத்தது’. என்கிற உள்ளடங்காத பேரின்பப் பெருமையாலே “மொய்யம்மாம் ஸும்பொழிற் பொய்கை” என்கிற திருவாய்மொழிப்படி தலைகால் தெரியாமல் துள்ளிக்கூத்தாடி, இப்போது விம்மலா ளாந்திலே மார்பு நெறித்திருக்கு யிருப்புத் தவிர்த்த ஆனந்த பிருதியாலே நிலத்தில் விழந்து புரளும்படியான பாக்கியம் வாய்ப்பது என்றைக்கோ? என்கிறார்.

தூராதமனக்காதல்—சப்தாதி விஷயங்களை எவ்வளவு அதுபவித்தாலும் எத்தனைநாள் அதுபவித்தாலும் சிறிதும் திருப்பதியடையாத இந்நிரியங்களை யுடையவர்களின் கோஷடியில் நின்றும் விலகி, எம்பெருமானை எவ்வளவு அதுபவித்தாலும் பரப்பாப்தி பெருத மெய்யடியார் கள நிரஸ்ஸே புக யிரும்புகிறபடி. பரவை காட்டும் என்றது—கடலின் அலைகளின் கோஷத் துக்கு ஒய்வு இல்லாதாப்போலே கோயிலில் வாழ்பங்களின் முழங்கத்துக்கு ஒய்வு இல்லாமை யால் கடலை ஒத்திருக்கின்ற என்றவாறு. பரவை—கடல்; பாகியது: ஐ—கருத்தாப் பொருள் யிருகி.

(5)

656 வன்பெருவானகமுய்யவமரூய்யமண்ணுய்ய மண்ணுலகில்மனிசருய்ய *
துன்பமிகுதுயரகலவயர்வொன்றில்லாக்ககம்வளர அகமகிழ்ந்தோண்டர்வாழ *
அன்போடுதென்திசைகோக்கப்பள்ளிகொள்ளும் அணியாங்கன்திருமுற்றத்தடியார்தங்கள்*
இன்பமிகுபெருங்குழவுகண்டு யானுமிசைத்துடனேயென்றுதொலோலிருக்குகாளே. (ய)

கால்	{ (கைமித்திக ப்ரளயத்தில்) அழி யாதிருக்கக் கடவதும்	மண் உலகில் மனிசர் உய்ய	{ பூகோகத்திலுள்ள மனிதர்க ளல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கவும்
பெரு வானகம்	பெருமைதங்கியதுமான ஸ்வர்க்கம்.முதலிய மேலுலகங்கள்	மிரு துன்பம் துயர் அசை அயர்வு ஒன்று இல்லா ககம் வளர.	{ மிகு துக்கத்தை விளைப்பதான பாவங்கள் நீக்கவும்
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கவும்		{ துக்கம் கலசாத ககம் வளரவும்
அயர்	தேவர்கள்		
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கவும்		
நண் உய்ய	பூலோகம் உஜ்ஜீவிக்கவும்	அகம் மகிழும்	{ (எப்போதும்) மனதில் ஆனந்த ததை யுடையரான

நோண்டர்	நீயைவண்ணவர்கள்	அடியார் தங்கள்	நீயைவண்ணவர்களுடைய
வாழ	உஜ்ஜீவிக்ஷயம்	இன்பம் மிகு பெ	ஆனந்தம் கிரம்மய பெ
அன்போடு	திருவுள்ளத்தில் உகப்போடு	கு குரூபுகண்டு	கோஷ்டியை நேவித்த
தென் திசை	தெற்கூடும் திக்குக்கு	பாணம்	அடியேனும்
கோக்கி	அபிமுகமாக	இசைத்த	(அவர்களுள் ஒருவனாக) மனம்
பள்ளி கொள்ளும்-பள்ளிகொண்டிராநின்ற		உடனே	பொருந்தி
அணி அரக்கன்	ஜீரங்ககாதனுடைய	இருக்கும் கார்	அவர்களுடைய
திரு முற்றத்து	ஸகீத்யுள் திருமுற்றத்திலே	என்று கொல்	வாழ்த்திருக்குக்காள்
			எப்போது (வாய்க்குமோ!).

* * *-தேவர்களும் மறுபடியர்களும் யிலுண்டான நீயைவண்ணவர்களும் வாழவும், பாவங்கள் நீங்கிப் புண்ணியங்கள் செழிக்கவுமாகக் குடதிசைமுடியைவையத்துக் குணதிசை பாதம் கீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசை இலங்கை கோக்கிப் பள்ளிகொண்டருளாநின்ற பெரியபெருமான் ஸகீதீத் திருமுற்றத்திலே தினைக்கீழ் பாகவதர்களுடைய கோஷ்டியிலே சேர்ந்து அடியேனும் அவர்களைப்போலே தினைத்து வாழ்வது என்னோ! என்கிறார். (ய)

657

திடர்விளங்குகரைப்பொன்னிகேவுபாட்டுத் திருவரங்கத்தரவணியில்பள்ளிகொள்ளும் *
கடல்விளங்குகருமேனியம்மான் தன்னைக் கண்ணுரக்கண்டேக்குங்காதல்தன்னால் *
குடைவிளங்குவிறல்தானைக்கொற்றவொள்வாள் கடலர்கோன்கொடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த
குடைவிளங்குதமிழ்மலைபத்தும்வல்லார் கலத்திகழ்காரணனடிக்கீழ்கண்ணுவாரே. (கக)

திடர் விளங்கு	மணற்குன்றுகள் விளங்கா	கொற்றம் ஒன்	வெற்றியும், ஒளியும் பொருள்
கரை	நின்ற கரையையுடைத்தான	வாள்	திய வாளை எய்தையவரும்
பொன்னி கடுவு	காளிரியின் கடுவிடத்து	கடலர் கோன்	மதுரைநிலைவார்களுக்குத்
பாடு			தலைவரும்
திரு அரக்கத்து அரவு அணையில்		கொடை	ஒளதாயத்தையே இயற்கை
பள்ளிகொள்ளும்—		குலசேகரன்	யாகவுடையவருமான
கடல் விளங்கு	கடல்பேரல் விளங்குவின்ற	சொற்செய்த	குலசேகரப்பெருமான்
கரு மேனி	சரிய திருமேனியையுடைய	கடை விளங்கு	அருளிக்கொய்த
அம்மார் தன்னை - பெரிய பெருமான		தமிழ் மலை	தமிழ்நாட்டையானது கன்கு
கண் டூர கண்ட	கண்கள் துப்பியடையுமபடி	பத்தும்	விளங்காநிறிற்
உகக்கும் காதல்	நேவித்த ஆரத்திக்கவேணும்	வல்லார்	தமிழ்ப்பிரபத்தருபமான இப்
தன்னால்	என்று உண்டான ஆசையினால்	எல்ல திகழ்	பத்துப்பாசர்க்கணையும்
குடை விளங்கு	அசாட்சிக்கு ந்பு வெண்	காரணன்	ஒதவல்லவர்கள்
	கொற்றக்குடையுடன் விளங்கா	அடி கீழ்	கல்யாண குணசாலியான
	நித்பவரும்	கண்ணுவார்	நீமக்காராயணனுடைய
விறல் தான	பரக்கிரமம் மிக்க வேளைகளை		திருவடிசனில்
	யுடையவரும்		சேரப்பெறுவர்.

அடிவரவர்—இருள் வாயெம்மான் மாலினை யினை அளி மறங்கோல் தூர வன் திடர்தேட்டரு.

இரண்டாம் திருமொழி—தேட்டருந்திறல்.

பகவத்கிஷயத்தோடு வின்று தரிக்கமாட்டாமல் பாகவத கிஷயத்திலே நாம் பித்தேதிக் கிடக்கின்றமையை மவளியிடுகிறார் இத்திருமொழியில். பகவத கிஷயத்திலே மெய்யன்பு பூண்டவர்கள் பாகவத கிஷயத்திலே ப்ரவணராகாமலிருக்கமுடியாது. பாகவத ப்ரவணயம் அநிசயித்தாலன்றி பகவத்கிஷய ப்ரவணயம் ஸ்த்தை பெருது. இவ்வாழ்வார்க்கு பகவத்கிஷய

ப்ராவண்பத்திற் காட்டில் பாகவதவிஷய ப்ராவண்பமே பள்ள மடையாவிருக்கும்; ஆங்
கெடப்பரணன்பர் கொள்ளாரென் நவர்களுக்கே வரங்கொடுருடப்பாம்பிற் கையிட்டவரிதே.

658 தேட்டருத்திறல்தேனினைத் தென்னாங்களை * திருமாவாழ்
வாட்டமில்வனமாலைமார்வனை வாழ்த்திமால்கொள்சிந்தையராய் *
ஆட்டமேலியலத்தழத்து அயர்வெய்தும்மெய்யடியார்கள் தம் *
ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும்கண்பயனுவதே. (க)

தேட்டருத்	{ (தன்முயற்சியால்) தேடிப்பெறு தற்கு அருமையானவனும்	மால் கொள்	{ (அவன் திறத்தில்) மோஹம் சிந்தையர் ஆய்	{ கொண்ட மனதையுடையாய்
திறம்	{ (தன்னை முற்ற அதுபலிப்ப தற்கு உறுப்பான) வலிவைக் கொடுப்பவனும்	ஆட்டம் மேலி	{ (அந்த மோஹத்தாலே வின்ற விடத்தில் கற்கமாட்டாமல்) ஆவெதிலே ஒருப்பட்டு	
தேனினை	தென் போல் பரமபோக்யனும்	அலத்து	{ (பாகவதமாகினை) வாய்விட்டு அழைத்து	{ நிக் கதறிக் கூப்பிட்டு
தென் அரங்களை	{ தென் திருவரங்கத்தில் வாழ் பவனும்	அயர்வு எய்தும்	இளைப்படைவின்ற	
திரு மாவாழ்	{ பெரிய மரத்தடியார் சித்யவா ளம் செய்ததெனாய் வாடா மல் செவ்வி பெற்றிருக்கிற வன மாலைபை அணிந்துள்ள திருமார்பை யுடையவன மான ஸ்ரீரங்கநாதனை	மெய் அடியார் கள் தம்	{ உண்மையான அன்புடைய பாகவதர்களின்	
வாட்டம் இல் வனமாலை மார் பனை		ஈட்டம்	கோஷ்டியை	
வாழ்த்தி	மங்கனாசாணம் பண்ணி	கண்டிட கூடும் எல்	{ ஸேவிக்கப் பெறுவோ மாரில்	
		அது காணும் கண் பயன்	{ கண் படைத்ததற்குப் பயன் அதுவெய்வோர்,	
		ஆவது		

* * * “பூணாமார்பனைப் புள்ளாகும் பொன்மலையைக் காணாதார் கண்ணென்றுங்
கண்ணல்ல கண்டாமே” என்று ‘எம்பெருமானைக் காண்பதே கண்படைத்ததற்குப் பாயோஜ
நம்’ என்கிற வித்தாந்தம் ஸாமரங்கமாதென்றும் ‘பாகவதர்களுடைய கோஷ்டியை ஸேவித்
தாலன்றிக் கண்களுக்கு ஸர்ப்பம் கிடையா’ தென்பதே விசேஷவித்தாந்தமென்றும் ஸா
மாகக் கண்டறிந்தவர்களுள் இவ்வாழ்வார் தலைவர் என்றாயிட்டு இப்பாட்டில் விளங்கும்
அடியவர்கட்குப் பரமபோக்யனான சரியப்பதியை வாயாத்துதித்து அவனிடத்திலே மிக்க
மோஹங்கொண்டு அதனால் உடம்பு நின்றவிடத்தில் நில்லாது கூத்தாடி, ‘சரியப்பதியே! ஸ்ரீமந்
நாராயணனே!’ என்றிப்படி பல திருநாமங்களைக்கூறி யழைத்து, அவ்வளவில் எம்பெருமான்
கண்ணெதிரே வந்து ஸேவைத்ததற்குக் காணுமையாலே வருந்தி எங்குமின்ற பாரமார்த்திக
பாகவதர்களின் கோஷ்டியை ஸேவிக்கப்பெறுவதே கண்களுக்குப் பாயோஜனமாகமென்கொள்.

மேலி=மேவுதல்—விரும்புதல்: “நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே.” “கண்டிடக்கூடு
மேல்” என்றது — இத்தகைய மெய்யடியார்களை இந்நிலவுலகத்தில் காணப்பெறுவதின்
அருமையை விளக்கும். (க)

659 தோலாமலர்மங்கைதோளினைதோய்த்ததும் சுடர்வாளியால் *
நீமோமரம்சேற்றதும்நீரைமேய்த்ததும் இவையேவினைந்து *
ஆடிப்பாடியரங்கவோவென்றழைக்கும் தொண்டாடிப்போடி
யாடனம்பெறில் * கங்கைநீர்க்குடைந்தாடும்வேட்கை என்னுவதே. (உ)

தோல மலர் மலர் மங்கை	{ இதற்குள் மிக்கிருந்துள்ள தாமரைப்பூவிற் பிறந்த மோட்டியினது	தோள் இனை	{ கிருத்தோள்களோடு அணையவ தோய்த்ததும்	{ கிருத்தோள்களோடு அணையவ முகக்கி கட்டிக்கொண்டதும்
------------------------	---	----------	--	---

கடர் வானியல்	புகழையுடைய அம்மீனும்	ஒ' அரங்கி	ஒ' அரங்கோ! என் னு (அவன்
கீடு மா மரம்	கீட்டை ஸந்தனாலை வ்ருகதம்	அழகுக்கும்	நிருகாமங்கலிச் சொல்லி)
செற்றதும்	கணைத் துணைசெய்து தன்வி யதும்	தொண்டர்	கப்பிடுகிற
கிரை மேய்த்த	பகைகூட்டங்களை மேய்த்ததும்	அடி பொடி	மகக்கரிவத்தையே கற்பகமாக
தும்	(ஆவிய)	காம் ஆட பெறில்	யுடைய பாகவதர்களின்
இவையே	இப்படிப்பட்ட பகவச்சரிதம்	கங்கை கீர்	நிருவடித்துள்களிலே
கிணந்து	கிணையே அதுணத்தித்து	ருடைத்து ஆறும்	காம் அவகாநலிக்கப்பெற்றால்
தூசு	சீர விசாரம்பெற்று	வெட்டிக	(மேரு)
பாடி	(சாதலுக்குப் போக்குவிடாக வாய்விட்டுப்) பாடி	என் சுவத	கங்கை நூலத்திலே
			அவகாநலித்து கிராடவேணு
			மென்மிற ஆசையானது
			ஏதுக்கு!

***—“பெண்டிராக் கைக்கொய்ப்பாள் பெரிபதோரிடும்பெய்யுண்டு, உண்டிராக் கிடக்கும்போது முடதுக்கே கரைத்து கைத்து” என்றபடி அத்தும் பதனும் ஸாம்ஸாரிக சிந்த கிணையே கிணையும் வெணகைப்படி. பிணமம் எம்பெருமானுடைய நிவபசரிதங்களை மே மாரி மாரி அதுணத்தித்து, அய்வதுணத்தாத்தாத். பிறத்த உகப்பு உன்னடங்காமல் பகவச்சாமய்களை வாய்விட்டுக் கதறுகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஸ்ரீபாததுள்களில் அவகாநலிக்கப்பெற்றால், மேரு ‘கங்கையில் கிராடவேணும்’ என்கிற கிருப்பமும் கிபர்த்தமேயாம் என்கிறார். (உ)

660 ஏடர்த்ததுமேனமாய்கீலம்கீண்டதும் முன்னிராமனாய் *

மாறடர்த்ததும்மண்ணளந்ததும் சொல்லிப்பாடி * வண்பொன்னிப்பே

ராறுபோல்வருங்கண்ணகீர்கொண்டு அரங்கன்கோயில்திருமுற்றம் *

சேறுசெய்தொண்டர்சேவடிச் சேழுஞ்சேறென்சென்னிக்கணிவனே.

(ரு)

செய் அடர்த்ததும்	(கப்பின்னைக்காக) ஏழு ரிஷபக் களை வலியடக்கியதும்	வண் பேர் பொன்	ஒளதாய்த்தையும் பெருமை
எனம் ஆய் கிலம்	வராலுறையாய் பூமியைக்	வி ஆறு போல்	வையமுடைய காளியாறு
கீண்டதும்	கோட்டாற் குத்தியெடுத்ததும்	வரும் கண்ண கீர்	போல் பெருகுதின் ஆகத்த
முன் இராமன்	முன்பு சக்ரவர்த்தி திருமக னாய்	கொண்டு	பாஷ்பங்களாலே
ஆய்	ஆய் பிறத்த	அரங்கன்	எம்பெருமான ஸக்கிதி உள் திரு
வாய் அடர்த்த	சத்ரு ராஷ்டிரங்களைக் கிழங்	கோயில் திரு முற்	முற்றத்தா
தும்	கெடுத்ததும்	மம்	
மண் அளந்ததும்	(நீரிலிக்காமனாய்) உலகனந்ததும்	சேறு செய்	சேருக்குகிற பாகவதர்களின்
	(ஆவிய இத்த சரிதங்களை)	தொண்டர்	சே அடி சேழு
சொல்லி பாடி	வாயாற்சொல்லி வாய்விட்டுப் பாடி	சேறு	நிருவடிகளால் துணையுண்ட
		என் சென்னிக்கு	அழகிய சேற்றை
		அணியன்	என்னுடைய சேற்றிக்கு
			நிலைமாதக் கொள்வேன்.

***—எம்பெருமானுடைய பல அவதார சரித்திரங்களை மே அவதாரம் வாயாப் பாடிக்கொண்டு அன்பு மிருதபால் கண்களினின்ற பெரிப கதிபோலப் பாவசமாகப் பெருகு கின்ற ஆகத்த பாஷ்பங்களாலே ஸ்ரீயங்காரதன் ஸக்கிதித் திருமுற்றத்தாகச் சேருக்குகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திருவடிகளால் தொகையுண்ட சேற்றை எனது தனிக்கு அகங்கா மாக்கொள்வேன் என்கிறார். கண்ணகீர் எய்வனவு அடக்கினாலும் கிணமம் பெருவேள்ள மிடுதற்குப் பொருத்தமான துஷ்டார்த்தம் காலிரியேயாம். கண்ணகீர்=(கண் அ) அ—ஆறும் வேற்றுமை யுருபு; கண்களினுடைய கீர் என்றபடி. (ரு)

661 தோய்த்ததன்மனவெண்ணையாலுடனுண்டலும் உடன்றாய்ச்சிகண்டு *

ஆர்த்ததோனையெய்மீரான் என்னரங்குணக்கடியார்களாய் *

எத்தமும்பெருமானுவென்றழைத்து மெய்தமும்பத்தோழு

தேத்தி* இன்புறும்தொண்டர்சேவடி யேத்திவாழ்த்துமென்னெஞ்சமே.

(சு)

தோய்த்த தன்	தோய்த்துக் குளர்த்த துறைய	என் அரங்குக்கு	என் ரங்கநாளுக்கு
தயிச்	யும்	அடியார்கள் ஆய்	ஆட்பட்டவர்களாய்
வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்	நா தழும்பு எழ	நாக்குத் தடிக்கும்படி
பால்	பாலையும்	நாநா என்று	நாநாயணி என்று கூப்பிட்டே
உடன் உண்ட	ஒரே காலத்திலே அமுது செய்	அழைத்து	
தும்	தவளவில்	மெய் தழும்பு	சரீரில் காய்ப்பேறும்படி நே
ஆய்ச்சி	யசேர்த்துப் போட்பயானவன்	தொழுது	வித்து
கண்டு	(அந்தக் களவுதன்னைப்) பார்த்து	எத்தி	தோத்திரம் பண்ணி
உடன்று	கொடுத்த	இன்புறம்	ஆந்தமடைவென்ற
ஆர்த்த	(இரகு அவளானே) இடித்துக்	தொண்டர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய
	கட்டப்பட்ட	சே அடி	திருவடிகளை
தோள் உடை	தோள் களையுடைவர்	என் கெஞ்சம்	என் மனமானது
கம்பிரான்	எமக்குத் தலைவனான	எத்தி வாழ்த்தும்	துதித்து (அவர்களுக்கு) பண்
			வாண்டு பாடும்

* * *—“எத்திறம் | உரவினோடினைத் திருத்தேன்கிய எளிலே” என்று கம்மாழ்வார் சூதுமாதம் மொழித்துக்கிடக்கும்படி மயக்கவல்ல * கண்ணிறுண் நிறத்தாம்பினும் கட்டுண்ட அபதாநத்தை அதுணர்ந்திது, “கொண்டல் வண்ணனைக் கொவலனாய் வெண்ணெயுண்டவா யன்—அணியாங்குள்” என்றபடி ஸ்ரீரங்கநாதனை அக்கண்ணியரானாகப் பாகித்துப் பணிசெய் யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பல்வாண்டு பாடுவதைவே தொழிநாகக் கொண்டிருப்பேவர் கான் என்கிறார். (சு)

662 பொய்சிலைக்குரலேற்றெடுத்தமீறுத்துப் போரவீரந்தகோன் *
செய்சிலைக்கடர்குழொளித் திண்ணமாமதிள்தென்னங்கனும் *
மெய்சிலைக்குமேகமொன்று தக்கெஞ்சில்கின்றதுகிழப்போய் *
மெய்சிலிர்ப்பவர்தம்மையேறினென்று என்மனம்மெய்சிலிர்த்துமே. (ரு)

பொய்	க்குதிரிமமாய்	தென் அரங்கள்	தென்னரங்கத்தில் எழுந்தருளி
சிலை குரல்	கோபத்தை வெளியிடுகின்ற	தும்	யிருப்பவனான ரங்கநாதனா
	கோஷத்தை யுடைத்தான		நிற
அறு	(அறு) ரிஷபங்களின்	மெய் சிலை கரு	சரீரத்தில் எல்லோரு கடிய
எருத்தம் இறுத்த	முசுப்புகளை முறித்தவனாய்,	மேகம் ஒன்று	ஒரு காளமேகமானது
போர் அரவு	போர் செய்பவந்த காளிய	தம் கெஞ்சன்	தங்கள் மனதில் நிலைத்து விளங்
கர்த்த கோன்	நாகத்தை நிரவிர்த்தன்வாயியாய்,	கின்று கிழப்ப	கப்பெற்ற
கிலை செய்	கல்லினால் செய்யப்பட்டு	போய்	
கடர் ஒளி	மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்	மெய் சிலிர்ப்ப	மயிர்க்குச் செறியும் சரீர
திண்ணம்	திருமாமருக்குந்தன்மையையு	வர் தம்மையே	முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
	முடைத்தாய்		களையே
கா	பெரிதான	என் மனம்	என் கெஞ்சானது அதுணக்
மதிள் குழ	மதிகளானே குழப்பட்ட	கிளைந்து	தித்து
		மெய் சிலிர்த்தும்	மயிர்க்குச்செறியப் பெற்றது.

* * *—அடியார்களை ஆட்கொள்வதற்காக அருமைபான செயல்களைச் செய்தருளின எம்பெருமானாகிற காளமேகத்தை தற்குதயத்திலே வதவிக் கப்பெற்று எப்போதும் மயிர்க்குச் செறியும் திருமேனியையுடையா யிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அதுணத்தித்து, அவர்கள் பாடும் பாட்டை என்னெஞ்சு படாவின்ற தென்கிறார்.

“கிழப்போய்” என்ற கிடத்த, போய்—வார்த்தைப்பாடு.

“மனம் மெய்சிலிர்த்தும்” என்றது—மனம் கிரகரப்படாவின்ற தென்றபடி. (ரு)

663 சூதியத்தமனத்தமற்புதமான வானவர்தம்பிரான் *
பாதமாமலர்குடும்பத்திலாத பாலிகளாய்த்திட *
தீதில்லன்னேறிகாட்டி யெங்குத்திரித்தாங்கனெம்மானுக்கே *
காதல்செய்தொண்டர்க்கெப்பிறப்பிலும் காதல்செய்யுமென்னெஞ்சமே. (க)

ஆதி	ஜகத்காரணபூதனாய்	நீது இல்	குற்றமற்ற
அந்தம்	ப்ரளயகாலத்திலும் வாழ்பவனாய்	நல் நெறி	நல்வழிகளை
அந்தம்	ஸர்வவ்யாபியாய்	காட்டி	(தமது அதுஷ்டாந முகத்தாலே)
அற்புதம் ஆன	ஆச்சரிய பூதனாய்		வெளிப்படுத்திக்கொண்டு
வானவர் தம்	அமரர்க்கதிபதியான ரங்கநாத	எம்மான்	நமக்குத் தலைவனான
ரோன்	ஹுடைய	அரங்கனுக்கே	ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கே
மா மலர் பாதம்	கிறந்த மலர்போன்ற திருவடி	காதல் செய்	பக்தி பூண்டிருக்கின்ற
கடல்	கடலை	தொண்டர்க்கு	பாகவதர்கள் விஷயத்தில்
குடும் பத்தி	சிரஸா வலமிப்பதற் குறுப்பான	என் நெஞ்சம்	எனது மலமானது
இலாத	அன்பு இல்லாத	எப் பிறப்பிலும்	எந்த ஐயமத்திலும்
பாசிகள் உய்ந்திட	பாசிகளும் உஜ்ஜீவிக்ஞும்படி	காதல் செய்யும்	அன்பு பூண்டிருக்கும்.
எங்கும் திரிந்து	ஸர்வதேசங்களிலும் ஸஞ்சாரஞ்		
	செய்து		

* * *—ஸகல ஜகத்காரண பூதனாய் ஸர்வவ்யாபகனான எம்பெருமானிடத்து அன்பு இல்லாதவர்களான பாசிகளும் அய்வன்னைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்ஞுமாறு தேச தேசாந்தரங்க ளெங்கும் ஸஞ்சரித்து ஸ்வரூபாதுரூபமான அர்த்த விசேஷங்களை ஆங்காங்கு உபந்யாஸமுதே உபதேசித்துவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே நான் பிறவிதோறும் அன்பு பாராட்டுவேன் என் கிறார். “எப்பிறப்பிலும்” என்ற சொற்போக்கால், அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் பக்திபண்ணுவதற்காக இன்னும் பல ஜன்மங்களைத் தாம்பெற விரும்பியிருக்குமாறு விளங்கும்.

664 காரினம்புரைமேனிகற்கதிர் முத்தவெண்ணைகச்செய்யவாய் *

ஆரமார்வனரங்கனென்னும் அரும்பெருஞ்சுடரோன்றினை *

சேரும்நெஞ்சினராகிச் சேர்ந்துகசித்திழிந்தகண்ணீர்களால் *

வாரிற்பவர் தாளினைக்கு ஒருவாரமாகுமென்னெஞ்சமே.

(6)

கார் இனம் புரை	மேகங்களின் திரளை ஒத்த	சேரும் நெஞ்சி	கிட்டி அறுபதிக்கவேனுமென்
மேனி	திருமேனியையும்	னர் ஆகி	கிற சிந்தையையுடையாய்
நல் சுதிர்	அழகிய லாவண்யத்தையும்	சேர்ந்து	(அய்யன்மே) சேர்ந்து
முத்தம் வெண்	முத்துகள் போல் வெளுத்த புன்	நகிந்து இழிந்த	(பக்தி பாராட்டியத்தாலே)
நனை செய்ய	சிரிப்பையுடைய சிவந்த		சுரந்து பெருகின
வாய்	திருப்புவனத்தையும்	கண் நீர்கள்	ஆனந்த பாஷ்பங்கள்
ஆரம் மார்வன்	முத்தாஹர்மணிந்த மார்வையு	வார நிற்பவர்	வெள்ளமிட்டொழுஞ்முடி நிற்
	முடையனான		ருமயர்களுடைய
அரங்கன் என்னும்	ஸ்ரீரங்கநாதனுதிர	தாள் இணைக்கு	இரண்டு திருவடிகள் விஷயத்தில்
அரும் பெரும்	அருமை பெருமையுள்ள வில	என் நெஞ்சம்	என் மலமானது
சுடர் ஒன்றினை	ஆணமானதொரு தேஜஸ்ஸை	ஒரு வாரம் ஆகும்	ஒப்பற்ற அன்பையுடைய
			தாரும்.

* * *—பல காளமேகங்கள் திரண்டாற்போன்று விளங்குகின்ற திருமேனியையும், அத்திருமேனியில் ஓடுகின்ற விலகாணமான லாவண்யத்தையும், முத்துவரிசை போன்ற புன் முதுவலையுடைய திருவதரத்தையும், முத்துமாலையணிந்த திருமார்பையு முடையனான ஸ்ரீரங்கநாத ளென்கிற ஒரு பாஞ்சோதரியை அடிபணிந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கே என் நெஞ்சானது அநந்யப்ரியோஜகமாய் சூட்டப்பட்ட தென்கிறார். (6)

665 மாலையுற்றகடல்கிடந்தவன் வண்டகிண்டெறுந்துழாய் *

மாலையுற்றவரைப்பெருத்திருமார்வனை மலர்க்கண்ணனை *

மாலையுற்றெழுந்தாடிப்பாடித் திரிந்தரங்கனெம்மானுக்கே *

மாலையுற்றிடம்தொண்டர்வாழவுக்கு மாலையுற்றதென்னெஞ்சமே.

(7)

மலை உற்ற	(தன் திருமேனி ஸ்பர்சத்தாலே)	வண்டு கிண்டு	(தேனுக்காக) வண்டுகள் குடை
கடல்	அலையெறிகிற திருப்பாற்கட	நறுதுழாய் மூலை	யா லின்றுள்ள திருத்துழாய்
	லில்	உற்ற	மாலையை அணிந்த
கிடந்தவன்	பள்ளிகொள்பவனும்	வரை பெரு திரு	மலைபோற் பெருமை தங்கிய
		மார்பனை	திருமார்பையுடையவனும்

மலர் சுண்ணாம்பு	செந்தாமரை மலர்போன்ற நிறுக்கண்களையுடையவனு மான ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷ யத்தில்	நிரிந்து	(நிவ்ய தேசங்கள் தோறும் சுஞ் சரித்து
மாலை உற்று எழுந்து ஈழ	வ்யாமோஹத்தை அடைந்து (இருக்கவிடத்திலிராமல்) எழுந்து கூத்தாடி (வாவாசய்) பாடி	அரங்கன் எம் மானுக்கே மாலை உற்றிடும் தொண்டர் வாழ்வுக்கு என் கொஞ்சம் மாலை உற்றது	எமக்கு ஸ்வாமியான ஸ்ரீரங்க நாதன் விஷயத்திலேயே பித்தேறித் திரிவின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸக்யமிக்கு என் மனம் மயங்கிக்கிடக்கின் றது

* * *—திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்பவனும் நறுந்தேன் மிக்க செவ்வித் தழாய்
மாலைபயணிந்த பெருந் திருமாற்பையுடையவனும் புண்டரீகாக்ஷணமாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷ
யத்திலே மையல்கொண்டு இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே எழுந்து ஆடுவது பாடு
வகாய் விகாரப்படுகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸக்யமிக்கே என்
நெஞ்சு பித்தேறு நின்ற தென்கிசூர். அப்படிப்பட்ட நிலைமை எமக்கு வாய்க்குமா? என்று
ஆசைகொள்ளா நின்ற தென்றபடி. இரண்டாமடியில் மாதிரம் மாலை என்பது உயர் என்ற
வடசொல் விகாரம். மற்ற மூன்றடிகளிலுள்ள மாலை—மோஹம் என்னும் பொருளுதான்
மால் என்னுஞ் சொல் இரண்டாம் வேற்றுமை யுறுபேற்றது. (ங)

666 மொய்த்துக்கண்பனிசோரமெய்கள்சிலிர்ப்ப எக்சியினைத்துநின்று *

எய்த்துக்கும்பிநேட்டமிட்டெழுத்து ஆடிப்பாடியிறைஞ்சி * என்

அத்தனச்சுனரவகனுக்கடியார்களாகி அவனுக்கே

பித்தராமவர் * பித்தரல்லர்கள் மற்றையார்முற்றும்பித்தரே. (ங)

கண் பனி மொய்த்து சோர மெய்கள் சிலிர்ப்ப எக்சி இனைத்து நின்று	ஆரந்த பாஷ்பமானது இடைவிடாமல் சொரியவும் மயிர்க்கூச்செறியவும் உடல் நெஞ்சு தளர்ந்து களைத்துப் போய்	அச்சன் அரங்கனுக்கு அடியார்கள் ஆதி அவனுக்கே	ஸ்வயான ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு அடியர்களாய் அந்த ரங்கநாதன் விஷயத்தி லேயே
எய்த்து கும்பிடு கட்டம் இட்டு எழுந்து ஈழ பாடி இறைஞ்சி என் அத்தன்	சிலை தளர்ந்த மஹா சோலையுடைத்தோடு கூடி ய அத்தனாததைப் பண்ணி நின்றவிடத்து வில்லாமல் (பல் வித) ஆட்டங்களாகப் பாட்டு கள் பாடி வணங்கி, எனக்குத் தந்தையாய்	பித்தர் ஆமவர் பித்தர் அல்லர்கள் மற்றையார் முற் றும் பித்தரே	பித்தேறித் திரிகிறவர்கள் விபத்தியக்காரர்களுல்லர்; (பித்திராயமான துத்த வ்யா மோஹமில்லாத) மற்றபேர் நனெல்லாம் பைத்தியக்காரர்கள் தான்.

667 அல்லிமாமலர்மங்கைகாதன் அரங்கன்மெய்யடியார்கள்தம் *

எல்லையிலடிமைத்திறத்தினில் என்றுமேவுமனத்தனம் *

கோல்லிகாவலன்குடல்நாயகன் கோழிக்கோன்துலசேகரன் *

சோல்லினிந்தமிழ்மாவைவல்லவர் தொண்டர்தொண்டர்களாவரே. (ங)

அல்லி மா மலர் மங்கை காதன்	அகனித்துக்களையுடைய சிறந்த (தாமரை) மலரில் பிறந்த 'சிராட்டிக்குக் கணவனுன ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய	சோல்லி காவலன்—கோல்லிகர்க்கு அரசும் குடல் நாயகன் மதுரைக்கு அரசும் கோழி கோன் உறையூருக்கு அரசுமான குலசேகரன் குலசேகரர்வாருடைய
அரங்கன் மெய் அடியார் கள் தம்	உண்மையான பக்தர்களு டைய	சோல்லின் ஸ்ரீவைத்திகளாலே அமைந்த இன் தமிழ் மாலை இனிய தமிழ்ப்பாசுரங்களை
எல்லையில் அடி மை திறத்தினில்	எல்லையிலே உள்ள சேஷவ்ருத் திலிலே	வல்லவர் ஓதவல்லவர்கள்
என்றும் மேவு மனத்தன் ஆம்	எப்போதும் பெருந்திய திரு வுள்ளத்தை யுடையவரும்	தொண்டர் தொண்டர்கள் தானாதுதானராகப் பெறுவர். ஆவர்

* * *—எல்லையி லடிமைத்திறமாவது—“அடியா ரடியார்தம் மடியா ரடியார்தமக்க
டியா ரடியார்தம் அடியா ரடியோய்களே” என்கிற சேஷத்வகாங்கை. (ங)

கூடிவரவு:—தேட்டு தோடேது தோய்த்த பெரய் ஆதி காரினம் மாலை மொய்த்து அல்லி மெய்.

முன்னுத்திருமொழி—மெய்யில்வாழ்க்கை.

காமகாரிதர் படியில் மிக்க வெறுப்பு உண்டாகி, அவர்களைக் காண்பதும் அவர்களோடு ஸ்வரவாஸ்து செய்வதும் அஸௌபமான நிலைமை தமக்குப் பிறத்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

668

மெய்யில்வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளும் * இவ்வையத்தன்னோடும் கூடுவதில்லையான் *
ஐயனே! அரங்காவென்றழைக்கின்றேன் * மையல்கொண்டொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே. (க)

மெய்யில் வாழ்க்கை } ப்ரக்குதி ப்ரக்குதங்கனோடு
மையை } பொருத்தி வாழ்வையையே
மெய் என } ப்ராமாந்திகமாகக் கருது
கொள்ளும் } கின்ற
இவ்வயம் தன் } இவ்வயத்தன்னோடு
கொளும் }
மாயன் கூடுவது } (இவ்) கான் ரோவதில்லை;
இல்லை }
ஐயனே } 'ஈயாமி'

அரங்கா } 'ஸ்ரீரங்ககாதனே!'
என்று அழைக்கின்றேன் } என்று (பகவத்காமங்காரிதர் சொல்லி) அழையா கின்றேன்;
என் தன் } என்னிடத்தில் வாத்தல்கள்
மாதுக்கே } முடைய எம்பெருமான் பக் கலியேயே;
மையல் கொண் } வ்யாமோஹமுடைத்திட்டேன்.
டொழிந்தேன் }

மெய்யில் வாழ்க்கை = மெய் இவ் என்று பிரித்து, பெய்யாபிய வாழ்வை என்றதுமாம். (க)

669 காலினேரிடையார் திறத்தேறிதும் * ஞாலத்தன்னோடும் கூடுவதில்லையான் *
ஆலியாவழையா அரங்காவென்று * மால்லமுத்தொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே. (உ)

காலின் ரே } தால் போன்று (ஈஷங்கமமான)
இடையார் திறத் } இடையையுடைய பெண்கள்
து திற்தும் } விஷயத்திலேயே பொருத்தி
கிருக்கிற }
ஞாலம் தன்னோ } (இத்த) ப்ரக்குத மனிதரோடு
டும் }
யான் கூடுவது இல்லை—;

ஆலியா } (காதத்குப் போக்கு விடாகக்) கூத்தாடி
அரங்கா என்று } 'ஸ்ரீரங்ககாதனே!' என்று
அழையா } கூப்பிட்டு
என் தன் } என்மேல் வ்யாமோஹமுடைய
மாதுக்கே } ஞா எம்பெருமான் திறத்தி லேயே
மால் எழுத்தொழிந்தேன்—மோஹமுற்றேன்.

* * * ஆலியா, அழையா = 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு இறத்தகால் விளையச் சம்; ஆளித்து அழைத்து என்றபடி. (உ)

670 மாரனார் வரிவேஞ்சிலைக்காட்செய்யும் * பாரினாரோடும் கூடுவதில்லையான் *
ஆரமார்வன் அரங்கனனந்தன் * கல் காரணன் கரகாந்தகன்பித்தனே. (ங)

மாரனார் } மன்மதனுடைய
வரி வேம் கலைக்கு—அழகிய கொடிய கிழங்கு
ஆன் செய்யும் } ஆப்பட்டு (விஷய பாவனா
ராய்த்) திரித
பாரினாரோடும் } (இப்) பூமியிலுள்ள ப்ரக்குதர்
கனோடு
யான் கூடுவது இல்லை—;
ஆம் மார்வன் } முத்தரணாசத்தைத் திருமார்
கிலே அணித்துள்ளவனாய்

அரகந்தன் } அனலிபூபூபாத ன்னருபன்வ
பாவக்களையுடையனாய்
கல் காரணன் } கல்வ ன்வாயியாய்
கரக அந்தான் } அடியவர்களை காத்ததிற் சோர
தபடி காத்தருள்வானு
அரக்கன் } ஸ்ரீரங்ககாதன் விஷயத்திலே
கித்தன் } மோஹமுடையனாய்
கின்றேன்.

* * * கரகாந்தகன்—கரகாணாசனைக் கொன்றவன் என்றமாம். (ங)

671 உண்டியே உண்டயே உகத்தோடும் * இம் மண்டலத்தோடு கூடுவதில்லையான் *
அண்டவண்ணன் அரங்கன்வன்பெய்முலை * உண்டவயன்றின் உன்மத்தன்காண்மினே (ச)

674 எத்திறத்திலும் யாரோமேகமே * அச்சித்தத்தனைத் தலித்தனன் செங்கண்மால் *
அத்தனோ அரங்காவென்றழைக்கின்றேன் * பித்தனாயொழிந்தேன் எம்பிரானுக்கே. (எ)

செங்கண்மால்	புண்டரீகாக்ஷணம் எம்பெருமான்	அத்தனே	ஸ்வாமியே!
எத்திறத்திலும்	எந்த விஷயத்திலும்	அரங்கா	ஸ்ரீரங்கநாதனே!
யாரோமே	கண்ட பேர்களுடோடே	என்று அழைக்கின்றேன்	என்று கூறாவின்றேன்;
கூடும் அச்சித்தம்	சேர்ந்து கெட்டுப்போவதற்கு		
தலி	உறுப்பான கெஞ்சை		
தலித்தனன்	நீக்கியருளினான்; (ஆதலால்)		எம்பிரானுக்கே பித்தனாய் ஒழிக்கேன்.

*** ஆழ்வீர்! அயலாரோடு பொருந்தாமெக்கடியான கன்மை எமக்கு வந்தபடி என்! என்று சொர்க்கேட்கு; இது நானே ஸம்பாதித்ததுக் கொண்ட தல்ல; ஸர்வேச்வரனது அருளடியாகக் கிடைத்ததென்கிறார். 'ஒரு அமைச்சனாகவேனோடு பேசினால் வசல புருஷார்த்தம் களும் கொள்ளுகொள்ளையாகக் கிடைக்கும்' என்று ஒரு ஆய்தன் சொன்னபோதிலும் அப் போதும் அவர்களைத் தருணமாகக் கருதி, ஸ்ரீரங்கநாதா! ஸ்ரீரங்கநாதா! என்றே எப்போதும் வாய்வெருவித் தொண்டிருக்கின்றான் எம்பெருமான் எனக்கு அருள்புரிந்த, பாக்கியம் மற்றைய யோர்க்குக் கிடைக்குமோ என்கிறார். எம்பெருமான் என்னை ஒருதடவை குளிரக் கடா ச்சித்த மாத்திரத்திலே இந்த பாக்கியம் வாய்த்தது என்பார் "சேங்கண்மால்" என்கிறார். (எ)

675 பேயரேயெனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே * எவர்க்குமிதுபேசியென்!
ஆயனோ! அரங்காவென்றழைக்கின்றேன் * பேயனாயொழிந்தேன் எம்பிரானுக்கே. (அ)

யாவரும்	இவ்வுலகத், எரடங்கடும்	இது	இவ்விஷயத்தை
எனக்கு	என் வரைக்கும்	பேசி	(சிரிவாகச்) சொல்வதனால்
பேயரே	பைத்தியக்காரர்கள் தான்;	என்	என்ன பரியாஜகமுண்டி!
யானும்	(அவர்களைத் காட்டில் விடக்)	ஆயனே	'ஸ்ரீமருஷனனே!
	(அல்ல) நானும்	அரங்கா	ஸ்ரீரங்கநாதனே!
எவர்க்கும்	எவர்களுக்கும்	என்று அழைக்கின்றேன்	என்று (பாகவதம்) விரிச் சொல்லி கடைபிடிப்பான்;
அப் பேயனே	ஒரு பைத்தியக்காரன் தான்;		எம்பிரானுக்கே பேயனாய் ஒழிக்கேன்.

*** ஸ்ரீமஹாஜெதேஸ்வரஹ்வயி கௌலீதவாநாஸா [கோமணம் காட்டாத ஊரில் கோமணம் கட்டுவாடுருவன் பைத்தியக்காரன்போல் பரிஹரிக்கத்தக்கவாடுவன்] என்ற பழமொழியின்படி—லோகவிஜாதியான கீர் பைத்தியக்காரன் என்று எல்லாராலும் இகழ்க்கடியவராய் இருக்கின்றீரே! என்று ஆழ்வாரை கோக்கிச் சொர் கூற, அவர்களுக்கு விடை கூறுகின்ற பாசரமிது. (அ)

676 அங்கையாழி அரங்கனடியினை * தங்குசித்தைத் தனிப்பெரும்பித்தனம் *
கோங்கர்கோன் குலசேகரன்ஞொன்னசொல் * இங்கு வல்லவர்க்கு ஏதமொன்றில்லையே. (க)

அம் வக . ஆழி	அருகிய திருக்கையிலே திரு	குலசேகரன்	குலசேகராழ்வார்
	வாழியாழ்வாரின் வீதி யுள்ள	சொன்ன	அருளிச்செய்த
அரங்கன்	ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய	சொல்	இப்பாசரங்களை
அடி இடைய	திருவடிகளில்	இக்கு	இவ்விதமிலே
தங்கு சித்தை	பொருத்திய மனமுடையவராய்	வல்லவர்க்கு	ஒதவல்லவர்களுக்கு
தனி பெரு மீத	லோக விஷணுரான பெரிய	ஏதம் ஒன்று	(பகவதப்பவத்திற்கு) ஒருகித
தான் ஆம்	தேவராய்	இல்லை	மான இடையதும் உண் டாகமாட்டாது.
கோங்கர் கோன்	சேரதேசத்தவர்களுக்குத் தலை வரான		

அடிவரவு:—மெய் தூல் மரான் உண்டி தீதில் எம்பரத்தர் எத்திறம் பேயர் அங்கை ஊன்.

திவேங்கட மலையில் தமக்குள்ள ஆதராதசபத்தை வெளியிடுபவராய்த் திருமலைபோடு
எம்பத்த முடைபதொரு பிறப்பைத் தாம்வேண்டுஞர் இத்திருமொழியில்.

677 ஊனேறுசெல்வத்து உடற்பிறவியான்வேண்டேன் *

ஆனேறேழ்வென்றான் அடிமைத்திறமல்லால் *

ஊனேறுசங்கமித்தான்றன் வேங்கடத்து *

கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே.

(க)

ஆன் ஈறு ஏழ் வேன்றான்	(கப்பெண்ணைப் பிராட்டிக்காக) ஈறு ஈறுதனை ஈழித்தவ னான எம்பெருமானுக்கு	(அன்றியும்) உன் ஈறு சங்கம்	வணங்கிடுக்கிற சூபாஞ்சுஜன் யத்தை
அடிமை திறம் அல்லால்	கைக்கரியம் செய்வதையே நான் வேண்டுவதல்லாமல்	இடத்தான் தன்	இடத்திருக்கையிலேபுடைய னான எம்பெருமானுடைய
ஊன் ஈறு செல் வத்து உடல்	(நானுக்கு நான்) மாம்சம் வளர்த்து நடிப்பதாற்ற செல் வத்தையுடைய இம்மனித வுடம்பெடுத்துப் பிறத்தலை	வேங்கடத்து கோனேரி	திருவேங்கட மலையில் திருக்கோனேரி என்றெ ஸ்வா வாழும்
யான் வேண் டேன்	(நிவேகம் பெற்ற) நான் (இனி) விரும்பமாட்டேன்;	குருகு ஆய் பிறப் பேன்	நாரையாகவாவது பிறக்க- கடவேன்.

* * *—திருவேங்கடமலையில் வாழ்ச்சி கிடைக்கப்பெற்றும், கிவேகமற்றதொரு தீர்
பற்றாதியாகப் பிறப்பதும் அடியேனுக்குப் பரமோத்தேச்யமாகும். அத்திருமலை வாழ்ச்சிக்கு
கிரோதியான இம்மலரிட வுடற்பிறவி எனக்கு ஒருகாலும் வேண்டா' என்குஞர். அடிமைத்
திறமாவது—திருவடி திருவணந்தாழ்வான் இளைப்பெருமாள் முதலானவர்கள் போலப் பலபடி
யாலும் ஒழியில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வருகிலா வடிமைசெய்யும் வகை.

கோன் ஏரி=ஸ்வாமி புஷ்கரிணி. இப்பெயர் ஸர்வலோக நிர்வாஹகனான எம்பெருமா
னுக்கு மிகவும் பிரியமான தடாகமெனப் பொருள்படும். அன்றி, எல்லாத் தீர்த்தங்களினும்
தலைமைபெற்ற தீர்த்தமென்றும் பொருளாகலாம். இந்த ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் கிறப்பு,
வாராஹ புராணம் முதலியவற்றில் பரக்கக் காணத்தக்கது. திருமலையில் ஸந்நிதிக்கு அருவி
துள்ள பிரதானமான திவ்யதீர்த்தம் இது.

“உடல்பிறவி யான் வேண்டேன்” என்று பிறவியை இகழ்த்தவர்தாமே “குருகாய்ப்
பிறப்பேனே” என்று பிறவியை விரும்பினமையால், அங்கே பிறப்பது பிறப்பன்று; அது
கிரோதநினைவுச் சேர்ந்து வைகுண்டத்திள் வாழ்வதொக்குமென்று கருதினர் என்பது கிளங்கும்.
ஊன், ஆன், கோன் என்பவற்றில், ஊன்—சாரியை, குருகு என்ற சொல்—அன்னம் க்ரௌஞ்
சம் என்ற நிர்வாழ்பறவைகளைக் குறிப்பதாகவும் பறவைப்பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும்.

678

ஆனாதசெல்வத்து அரம்பையர்கள்தற்குழ்* வானாளுஞ்செல்வமும் மண்ணரசுமாய்வேண்டேன்*
தேனாழ்ஞ்சோலைத் திருவேங்கடச்சுனையில்* மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே. (உ)

ஆறாத செல்வத்து	அழியாத (பெளவநமாயிய) அம்பத்தையுடைய	தேவர் ஆர் பூசோலை	தேவர் மிக்க மலர்களுள் அசோலைகளையுடைய
அரம்பையர்கள்	அப்ரைஸ் ஸ்தீர்கள்	திருவேங்கடம்	திருவேங்கட மலையிலிருக்கேன்ற
தன் குழுவான்	தன்னைச் சூழ்ந்து வீந்த	கணையின்	கணைகளிலே
வான் ஆனும்	மேலுலகத்தை அரசாளுகின்ற	மீன் ஆய்	மீறக்கும்-ஒரு மீனாகப் பிறக்கத்தக்க
செல்வமும்	ஐச்வர்யத்தையும்	விதி	வாகியத்தை
மண் அரசும்	இப்பூலோகத்தை அரசாளும்	உடையேன்	உடையவனாகக்கடவேன்.
யான் வேண்டேன்	(வருத்தபின்னரிக் கிடைப்பதாயினும்) யான் விரும்பமாட்டேன்;	ஆவேன்	

* * *—இந்திரன் முதலிய தேவாதி தேவர்களின் பதவிகளும் இவ்வுலகத்து அரசாட்சியுமாகிய இரண்டும் ஒருங்கு கிடைத்தாலும் வேண்டா என்று கிலக்குகின்றார். அரம்பையர்கள்—அரம்பை முதலியோர். இரண்டாமடியிலுள்ள சொற்போக்கினால், இவை எனக்கு வககாலத்திலே கிடைத்தாலும் வேண்டா வென்பதும், இவற்றை யான் வேண்டாமைக்கும் காரணம் இவை கிடையாமையன்று, இவற்றில் எனக்கு விருப்பமில்லாமையே என்பதும் தோன்றும். முக்தியின் மஹாகத்ததை கோக்குங்கால் இவ்விரண்டும் சிற்றன்பமேயாதலும், சர்வதமான அத்தஸ்தாநத்தை கோக்குங்கால் இவை அழிவுள்ளனவேயாதலும், ஆத்மாவைக் கரும பந்தங்களினின்று கிடுவிகின்ற அவ்விட்டு நிலபோலவன்றி இவை பந்தங்களை உறுதிப்படுத்துதலில் பொன்சிலங்கும் இருப்புசிலங்கும் போலத் தம்முள் ஒப்பனவே யாதலும் கருதத்தக்கன. தேன்ஆர்—வண்டுகள் ஆரவாரிக்கின்ற என்றமாம். கணை—மலையில் நீருற்றுள்ள குளம்.

கீழ் “குருகாய்ப் பிறப்பேனே” என்றவர், அதற்கு இறங்குள் இருப்பதால் அது அத்திருமலையை விட்டுப் பறந்து வேற்றிடத்திற்குச் சென்றிடக்கூடுமெனக் கருதி, அங்ஙனமன்றி அத்திருமலையிலேயே பிறப்பு வாழ்ச்சி இறப்புக்கையுடைய மீனாய்ப் பிறப்பேனாகவென்று இப்பாட்டில் வேண்டுகின்றார். குருகாய்ப் பிறத்தலோடு அதற்கு இரையாகின்ற மீனாய்ப் பிறத்தலோடு இவர்க்கு வாகியில்கை; திருமலையில் வதேனும் ஒரு ஜன்மத்தையே அபேகிப்பவராதலால்: “எம்பெருமான் பொன்மலமேல் வதேனு மாவேனே” என்பர் பின்னும். (உ)

679 பின்னிட்டசடையானும் பிரமணமீத்திரணும் *

துன்னிட்டேப்புகலரிய வைகுத்தகீள்வாசல் *

மின்வட்டச்சடராழி வேங்கடக்கோன்தானுமீழும் *

பொன்வட்டில்பிடித்துடனே புகப்பெறுவேனாவேனே.

(ங)

பின்னிட்ட சடையானும்	திரித்துவிட்ட சடையையுடைய வஞ்சன சிவனும்	மின் வட்டம்	மின்னலை வகைத்தாற்போல
பிரமணம்	சதுரமணம்	சடர் ஆழி	சோமியமாய் விளங்கு
இத்திரணும்	தேவேந்திரணும்	வேங்கடம்	இன்ற வட்டவடிவமான
துன்விட்டு	கெருக்கி	கோன் தான்	சக்காயுதத்தையுடைய
புகல் அரிய	உள்ளே புகுவதற்கு ஸாத்யமல் ஸாமலிருக்கின்ற	உமிளும்	திருவேங்கடமுடையான்
வைகுத்தம் கீள் வாசல்	பூலோக வைகுண்டமாயிய திருமலையிலுள்ள திருக்கோயிலின் கீண்ட திருவாசலிலே	பொன் வட்டில்	வாய்நீருமிழ்கின்ற
		பிடித்து	தக்க வட்டிலே
		உடனே புக பெறுவேன்	கையிலேந்திக்கொண்டு
		ஆவேனே	அத்தரங்க பரிஜயங்களுடனே
			நானும் உள்ளே புகும் பாகியத்தைப் பெறக்கடவேன்.

***—எம்பெருமானுக்கு அந்தாங்க கைங்கரியம் செய்யப் பெறுவதுண்டானால் மறுவய ஜன்மமேயாகிலும் அமையும் என வேண்டுகின்றார். பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலிய தலைமைத்தேவர்கள் திருவேங்கடமுடையாளைச் சேவித்தலில் கிருப்பத்தால் அங்குலந்து அக்யுத்தினாலேயே மிருதியாகக் கூடியுள்ள அடியார்களின் பெருங்கூட்டத்தின் நடுவில் சித்தி நெருக்குண்டு உள்ளேபுகமுடியாமல் தடுமாறப்பெற்ற அத்திருமலையின் கோயில்வாயிலில் யான் அப்பெருமானுக்கு அந்தாங்க கைங்கரியம் அவன் வாய்க்கிரமிழும் பொற்காளாஞ்சியை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லுமானால், “இவர் அந்தாங்க கைங்கரியபரர்” என்று அனைவரும் வியப்பிவழிவிட, அர்ச்சக பரிசாரகர்களுடனே யானும் தடையின்றி எளிதில் இனிது உள்ளே புகுந் கர்ப்பந்ருஹத்திற் சேர்ந்த அருகில் நின்று கைங்கரியம்பண்ணப் பெறுகோகுகொன்று பிரார்த்திக்கின்றார்.

பின்னிட்ட—பின்னிய; இடு—துணைவியை. பின் இட்ட என்று பிரித்து, பின்னே தொங்கவிட்ட சடைவையுடையவன் என்றனுமாம். இங்கனும் ‘பின்னிட்ட’ என்றதைச் சடைக்கு விசேஷணமாக்காமல் சடையானுக்கு விசேஷணமாக்கி, தந்தையான நான்முகன் முன்னேபோகப் பின்னே செல்கின்றவன் புத்திரான ருத்ரன் என்று உரைத்தது முண்டு. கீழ் “மீனாய்ப்பிறக்கும் கிழிபுடையேனுவேன்” என்றவர், மீனானது நீர்நிலையைப்பற்றியே உயிர்நிலைக்கவேண்டியவருமேயென்று ஒரு கைங்கரியபரனாகப் பிறக்கவேணுமென்று அபேகித்தார். ஸட்டில்—இங்கே, படிக்கம். உடனே—சீக்கிரமாக எவ்வினுமாம். ‘வாசல் புகப்பெறுவேன்’ என்று அர்வயம். (ரு)

680 ஒன்பவளவேலை உலவுதண்பாற்கடலுள் *

கண்ணியிலுமாயோன் சுழலினைகள்காண்பதற்கு *

பண்பகமும்வண்டினங்கள் பண்பாமேவேங்கடத்து *

செண்பகமாய்நிற்கும் திருவுடையேனுவேனே.

(ச)

ஒன்பவளம் வேலை உலவு	ஒளியுள்ள பவழக்கொடிகளைக் கவையிலே கொணர்ந்து கொழித்த (அலைகள்) உலா வுகிற	காண்பதற்கு பண்பகமும் வண்டு இனங் கள்	வேலிக்கும்படியாக, இசையையே பேசுகிற வண்டு களின் கூட்டங்கள்
தன் பாற்கடலுள் கண் டிவோம்	குளிரிந்த திருப்பாற்கடலிலே யோக வித்திரை செய்தருள் கின்ற	பண்பாடும் வேங்கடத்து	பண்ணினைப் பாடப்பெற்ற திரு மலையிலே
மாயோன்	ஆச்சரிய சக்தியுடைய எம் பெருமானுடைய	செண்பகம் ஆய் விற்கும் திரு உடையேன்	சண்பக மரமாய் நிற்கும் பாக் விய முடையேனாகக் கட வேன்.
* சுழல் இயைகன்	இரண்டு திருவடிகளை	ஆவேன்	

***—ஜங்கமமானதொரு பிறப்புவேண்டு மென்பதில்லை; திருவேங்கடமலையில் திருப்பு கோரும்படியாக அங்கு நிற்பதொரு ஸ்தாவரமாகவாயினும் நான் ஆகவேண்டுமென்று அபேகிக்கின்றார். “வானவர் வானவர்கோடுகொண்டு சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்” என்றபடி பாம்புதத்தினுள்ளார் புஷ்பமயர்வும் வர்ணிக்கின்ற இடமாதல்பற்றிப் புஷ்பமண்டப மெனப்படுகின்ற திருமலையிலே எம்பெருமானுக்குப் புஷ்பகைங்கரியஞ்செய்வது விசேஷமாகதலால் அக் கைங்கரியத்துக்கு உபயோகப்படுவதொரு மரமாதலை வேண்டினரென்க. பல்வகைப் புஷ்பங் களுள் சண்பகமலர் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு மிகவும் உகப்பாதலைப் பெரியாழ்வார் பூட்டாட்டல் திருமொழியில் “தேனிலினிய ரோனே! செண்பகம்பூச் சூட்டவாராய்” என்று இதனை முதல்கூறியதனாலும் உணர்க. கீழ்ப்பாட்டில் கிருப்பின கைங்கரியம் கிடைத்தால் ஸட்டிலைக் களவுசெய்ய ஆசைதோன்றிச் சிறையிருக்க நேரிடும் என நினைத்து சண்பகமர மாய்ப் பிறக்கவேணுமென்று அபேகித்தபடி. (ச)

681 கம்பமதயானைக் கழுத்தகத்தின்மேலிருந்து *

இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசுமயான்வேண்டேன் *

எம்பெருமானின் எழில்வேங்கடமலைமேல் *

தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனவேனே.

(6)

கம்பம்	{ (தன்னைக் கண்டவர்கட்கு அக். சந்தரில்) கற்கக்கூற விரைக் கொள்	யான்வேண்டேன்	தான் விரும்ப மாட்டேன்:
மதம் யானை	மதங்கொண்ட யானை	எம்பெருமான்	எமது தலைவனார்
கழுத்து அகத் தீய மேல்	கழுத்தின்மீது வீற்றிருந்து இருந்து	என்	{ (எல்லாவற்றிற்கும்) தலைவனான பெருமானுடைய
இன்ப அமரும்	நாகாதிந் எ-கங்களைப் பொருத்தி அனங்கிக்கும் டியானை	எழில் வேங்கடம் மலைமேல்	அழகிய திருமலையிலே
செல்வமும்	ஐக்கியத்தையும்	தம்பகம் அயர்நிற்கும்	{ புரைய நிற்கும்படியான
இ அரசும்	{ (அதற்குக் காரணமான) இந்த அரசாபிணையமும்	தவம் உடையேன்	பாக்கியத்தை உடையவனுக்கடவேன்.

* * *—சென்பகமரமாய்ப் பிரந்தால் திருமலையிலு வந்துகிற மதராப்ரபுக்கள் யாராவது இதனை விரும்பித் தம் விட்டிற் கொண்டுபோய் நாட்டக் குறுதிப் பெயர்த்துக்கொண்டு போகக் கூறும்; அப்படி உண்டோ? வெளில்; “கற்பகக்காவலாகிய காதலிக்கு இப்பொழுது நவ நொன்று இந்நான் காவலில், கற்பவனெய்து கிலாத்நிற் முற்றத்தான், உயர்த்தவன்” என்ற படி—எத்யபாமைப் பிராட்டியின் விருப்பத்திற் கிணங்கிய கண்ணிரோன், எவர்க்கென்குத் தில் இந்நினது நந்தவனத்திலிருந்த கற்பகத்தருவை ஸத்யபாமையின் 7 மாளிகைத் திரு முற்றத்திலே கொணர்ந்து நட்பானே. அவ்வாறு யாரேனுமொருவர் சென்பகமரத்தையும் பெயர்த்துக்கொண்டு போனால் திருமலையில் வாழ்ச்சி இழந்ததாமே என்று கருதி, அங்கனம் மதராப்ரபுக்களின் விருப்பத்திற்குக் காரணமாகக் கூடாததொரு தம்பகமாய் நிற்க நிற்குமிருவர் இப்பாட்டில். கம்பம்—வடசொல்; சட்டி—நடுக்கம். கம்பமதயானை — (சுண்டாணைவரும்) நடுங்கும்படி மடங்கொண்ட யானை. அன்றி, மதங்கொண்டதாதலால் வெளியேவிட வொண்ணாதபடி கம்பத்திலேயே காட்டப்பட்டு நிற்கின்ற யானை யென்றும், அசையுமியல்பையுடைய மதயானை என்றும் பொருளாம்.

தம்பகமாய்=புல்கோரை செடி கொடி முதலியவற்றின் புதர்—ஸ்தம்பம் [ஸ்தம்ப] எனப்படும். அது கூறுதலும் பெற்று ஸ்தம்பகம் என நிற்கும். அவ் வடசொல் தம்பகம் என விகாரப்பட்டது. இனி தம்பகமாவது—இலை காய் கணி கிழல் ஒன்றுக்கு முதவாததொரு வயதிலுக்கு பென்பாரு முளர்.

(6)

682 மின்னணையநுண்ணிடையார் உருப்பசியும்மேனகையும் *

அன்னவர்தம்பாடலோடும் ஆடலவையாதிரியேன் *

தென்னவேனவண்டினங்கள் பண்பாடும்வேங்கடத்தின் *

அன்னணையபொற்குவடாம் அருந்தவத்தனவேனே.

(7)

மின் அணைய நுண் இடையார்	{ மின்னன்போல் எ-குஞ்சம்மான இடையை உடையவர்களாய்	வன்ற இனங்கள்	வண்டுகளின் கூட்டம்
உருப்பசியும் மேனகையும் அன்னவர் தம்	{ ஊர்வசியும் மேனகையும் போலமுடியவர்களான ஸ்திரீகளின்	தென்ன என பண்பாடும்	{ ‘தென்தென்’ என்று ஆளத்திவைத்து இசைபாடப் பெற்ற
பாடலோடும் ஆடல் அவை	{ பாட்டும் ஆட்டமுமாகிய அவற்றை	வேங்கடத்தின்	திருமலையிலே
ஆதரியேன்	யான் விரும்பவில்லை;	அன்னணைய பொற்குவடும்	{ அப்படிப்பட்ட பொன்மயமான சிகரமாவதற்கு உரிய
		அரு தவத்தன் ஆவேன்	{ அருமையான தவத்தை புடை யவனுக்க் கடவேன்.

* * *—“தம்பகமாய் நிற்குந் தவமுடையேனுவேன்” என்றவர் சிறிது யோசித்த வள வில், அரசாங்கத்தார், மனையிலுள்ள செடி செட்டுகளை அடிச்சடி சோதிப்பவராதலால் திரு. ரென்று அவர்கள் தம்பகத்தைக் களைத்தெறித்திடக் கூடுமென்றும், அதுதானே விரைவில் நிக் தொழியக்கூடுமெனவும் சினைத்து, அக்கனன்றி என்றும் ஒருபடியா யிருக்கும்படி அத்திரு மனையின் ஒருபாகமாகக் கடவேனென்று அபேகிக்கின்றார். முன்னிரண்டிடினாள் தேவ லோக போகத்தில் தமக்கு என்னவும் கசை யின்னாமையை வெளியிட்டார். (க)

683 வாளுளும்மாமிதிபோல் வெண்துடைக்கீழ் * மன்னவர்தம்

கோனாசிவீற்றிருந்து கொண்டாம்செல்வறியேன் *

தேனூர்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல் *

காளுரயப்பாயும் கருத்துடையேனுவேனே. (ஏ)

வான் அளும் மா மதி போல்	ஆகாயத்தைத் தனக்கு இட மாகக்கொண்ட விளக்கு நின்ற பூரண சந்திரன் போன்ற	செல்வ அறியேன்	செல்வத்தை (யான் ஒரு பொருளாக) மதித் கமரட்டேன்;
வென் குடை கிழ்	ஒற்றை வெண் கொற்றக் குடையின் கிழ்	தேன் ஆர் பூ சோலை திருவேங் கடம் மலை மேல்	தேன்மிக்க மலர்களுள்ள சோலைகளையுடைய திருமலை மீன் மேல்
மன்னவர் தம் சோன் ஆடு வீற் றிருந்து	ராஜாதி ராலுரயப்பெருமை தோன்ற இருந்து	கான் ஆறு ஆய் பாடியு	ஒரு காளுரயப்பெருகும்படி யான
கொண்டாமு	(அனைவராலும்) கொண்டாடப் படுவதற்குக் காரணமான	கருத்து உடையேன் ஆவேன்	அத்ப வளையத்தை உடையவனாகின்றேன்.

* * *—தீழ்ப்பாட்டில், பொற்குவடாக வேனுமென்று பாரித்தார்; சிறிது யோசித்த வாரே, அதுதன்னிலும் ஒர் அறுபபத்தி தோன்றிற்று: அதாவது—புதிதாகத் தேவாலயங்கள் காட்டுபவர்கள் விலாம்பமாய் மூலக்கிரதம் ஏறியருளப் பண்ணுவதற்காக மலை முகடுகளி னின்று பெரும் பெரும் பாறைகளை உடைத்துக் கொண்டு போகிற வழக்கமுளதாதலால் அது வும் ஏற்றதல்ல வென்று தேன்றிற்று. தோன்றவே, அக்கனமன்றி, ஒருவராலும் பெயர்த் துக்கொண்டு போகக் கூடாததான காளுரகப் பிரக்கவேனுமென்று அபேகிக்கிறார் இதில்.

684 பிறையேறுசடையானும் பிரமனுமீத்திரனும் *

முறையாய்பெருவேள்விக் குறைமுடிப்பான்மறையானான் *

வேறியார்தன்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல் *

நேறியாய்க்கிடக்கும் நிலையுடையேனுவேனே. (உ)

விதை ஏறு சடை யானும்	இளஞ் சந்திரன் ஏறியிரா நின்ற ஓட்டையாடைய சிவனுட	மறை ஆனான்	வேதக்களிறு பரம்பொருளாக கக் கூறப்படுபவனுமான எம்பெருமானுடைய
கிசலனும் இந்திரனும் முறை ஆய	ப்ரஹ்மாவும் தேவேந்திரனும் தம் தமது யோக்யதைக்குத் தக்கபடி செய்கின்ற	வெளி ஆர் தன் சோலை	பரிமளம் மிக்க ருளிர்ந்த சோலைகளையுடைய திரு வேங்கடம் மலை மேல்—;
பெரு வேள்வி	பெரிய யாகக்களின் பயனாக (அவர்களது) குறையைத்	கெறி ஆர் கிடக்கும்	(போகிற) வழியாய்க் கிடக்கின்ற
குறை முடிப் பான்	தீர்த்த அவர்கள் கோரித் கையைத் தலைக்கட்டுவிப்பவ னும்	நிலை உடையேன் ஆவேன்	நிலையை உடையவனாகக்கடவேன்,

***—தீழ்ப்பாட்டில் “காணுய்ப்பாயுங் கருத்துடையேனாவேனே” என்று பாசீந்த வர் சற்று ஆராய்த்தில் அது தன்னிலும் ஓர் குறையுணர்ந்தார்; ஆறு எப்போதும் பாலறிக் கக்கடிபதல்ல; சில காலங்களில் வற்றிப்போம்; அப்போது திருமலை வாழ்ச்சி இழந்ததாம் என நினைத்தார். அங்ஙனமன்றி எப்போதும் ஒரு தன்மைபாகத் திருவேங்கட முடையானே ஸேவிக்கவருகின்ற பாகவதர்களின் ஸ்ரீபாததுளி படும்படி வழியாய்க்கிடக்கும் நிலைமை தமக்கு வாய்க்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றார் இதில்.

குறைமுடிப்பான்—இது இடந்திர மொழிதவாய், குறையைத் தீர்ப்பவன், வேண்டு கோளைப் பூர்த்திசெய்பவன் எனப் பொருள்தரும். அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்பாப்பையும் செய்பவன் என்கை. (அ)

685 செடியாயவல்லினைகள் தீர்க்கும் திருமாலே *

செடியானேவேங்கடவா நின்கோயிலின்வாசல் *

அடியாரும்வானவரும் அம்மைபயருங்கிடத்தியங்கும் *

படியாய்க்கிடத்து உன்பவளவாய்காண்பேனே.

(க)

செடி ஆய வல் லினைகள் தீர்க்கும்	செடியோல் அடர்க்குள்ள கொடிய கரும்புகளை (ஆச்சிதர்க்குப்) போகடியருள் கிற	அடியாரும் வான வரும் அம்மைப யரும் கிடத்து இயங்கும் படி தூய் கிடத்து	பாகவதர்களும் மற்றைத்தேவர் களும் அப்ஸாஸ் ஸ்தீரர்களும் இடைவிடாது ஸஞ்சரிக்கப் பெற்ற படியாய்ப் பொருந்தி
திரு மாலே செடியானே வேங்கடவா நின் கோயிலின் வாசல்	சரியப்பதியான பெருமானே! பெரியோனே! திருவேங்கட முடையானே! உனது ஸ்ரீவிதியின் உள் வாச லிலே	உன் பவனம் வாய்காண்பேன்	உனது பவமும்போன்ற திருவ தாத்தைக் காண்பேனாக்கட வேன்.

***—தீழ்ப்பாட்டில் “நெறியாய்க்கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே” என்று திரு மலைக்கு வழியாகத் தானாகவேனுமென்று அபேகித்தவர் கிறிது ஆராய்த்தில் அது தன்னி லும் ஓர் குறை கண்டார்; வழியென்பது அவாவர்களுடைய ஸௌகரியத்துக்குத் தக்கபடி மாறுபடும் தீழ்த்திருப்பதியிலிருந்து திருமலைக்குப் போகும்வழி மிக வருத்தமாயிருக்கிற தென்றுபாத்திரிகள் சந்தாமிரி வழியாகப் போகக்கூடும்; றுரிடத்திற்கு ஒன்றுதான் வழியென்று சொல்ல முடியாதாகையாலும், வழியானது விலகி நிற்பதாகையாலும், வழியாக வேனு மென்று விரும்புவதற் காட்டிலும் எம்பெருமானது திருவருள் கோக்கம் பதியுமாறு அவன் கன்முகப்பிலே மெய்ப்படியாரோடு பிறரோடு வாகியற எவ்வரும் இடைவிடாது ஸஞ்சரிக்கும் படியான ஓர் அசேதப்பொருளாகி, அதிலே உன் பவனவாய் காணும்படியானதொரு சைதக் பத்தையும் பெறக்கடவே எனென்று தமது விசேஷமான கிருப்பத்தை கின்னாப்பஞ் செய்கி ருர் இதில். இப்பாசுரத்தை அடிபொற்றயே கிஷ்ணுவாசபக்களிற் கோயிலிலுள் வாசற்படி ‘குலசேகரப்படி’ என்று இவர்பெயரையிட்டு வழங்கப்படும் என்பது ஸம்பந்தராயம். (க)

686 உம்பருலகாண்டு ஒருகுடைக்கீழுருப்பசிதன் *

அம்பொற்கலையல்குல் பெற்றாளுமாதரியேன் *

செம்பவளவாயான் திருவேங்கடமென்னும் *

எம்பெருமான்பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே.

(ம)

உம்பர் உலகு ஒரு குடை கீழ்--ஒரு கொற்றக்குடைசின் கீழ்வினே ஆண்டு உருப்பசி தன்	மேலுலகக்களை பெல்லாம் அரசாண்டு ஊர்வசியினுடைய	அம் பொன் கலை அல் குல்	அழகிய பிதாம்பர மணித்த அல்குலை
---	---	-----------------------------	----------------------------------

பெற்றாலும் ஆதரியேன் செல் பவளம் வாயான் எம்பெருமான்	அடையப் பெறினும் (அதனை) விரும்பமாட்டேன்; சிவந்த பவழம்போன்ற வாயை யுடையன எனது அப்பனுடைய	திருவேங்கடம் என்னும் பொன் மலைமேல் எதேனும் ஆவேன்	திருவேங்கட மென்ற பொயரை யுடைய அழகிய திருமலை யின் மேல் எதேனுமொரு பதார்த்தமாகப் பிறக்கக்கடவேன்.
---	--	---	--

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் படியாகக் கிடக்கவேனுமென்று பிரார்த்தித்தது எம்பெருமானுடைய பவளவாய் காண்பதற்காக; அப்புருஷார்த்தம் கிடையாதொழியினு மொழியும்; ஏனெனில்; திருமலையில் ஸந்திதிக்குள் கருங்கல்படியிருப்பது திருவேங்கட முடையானுடைய செல்வத்திற்குத் தகாது என்று மஹா ப்ரபுக்கள் வந்து அப்படியை ஸ்வர்ணகவசத்தால் ஆவரிக்கக் கூடும். அப்போது நாம் அப்பன் திருமுகமண்டல ஸேவையை இழந்தோமாவோம்; ஆகையால் படியாய்க் கிடப்பதும் பாங்கல்ல என்று அறியப்பட்டார். பின்னை எந்தப்பிறவியைப் பிரார்த்திக்கலா மென்று யோசித்தார்; கீழ் நிகழ்ந்தமாதிரி ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் ஒவ்வொரு அநுபபத்தி தோன்றிக்கொண்டே யிருந்தது. கடைசியாக ஒரு பிறவியையும் தாமாக வேண்டிக்கொள்ள விரும்பாதவராய் “எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனு மாவேனே” என்கிறார்.

(ய)

687 மன்னியதன்சாரல் வடவேங்கடத்தான்தன் *

பொன்னியலுஞ்சேவடிகள் காண்பான்புரித்திறைஞ்சி *

கொன்னவிலுங்கூர்வேல் குலசேகரன்சொன்ன *

பன்னியநூல்தமிழ்வல்லார் பாங்காயபத்தர்களே.

(கக)

கொல் நவிலும் கூர் வேல் குலசேகரன் மன்னிய தன் சாரல் வடவேங் கடத்தான் தன் பொன் இயலும் சே அடிகள்	(பகைவர்களைக்) கொல்லுதலை ப்பயின்ற கூர்மையான வேலாயுதத்தை யுடைய குலசேகராழ்வார் நிலைபெற்ற குளிர்ச்சியுள்ள சாரல்களையுடைய வடவேங் கட மலையில் எழுந்தருளி யிருக்கிற பெருமானது பொன்போற் சிறந்த சிவந்த திருவடிகளை	காண்பான் புரிந்து இறைஞ்சி சொன்ன பன்னிய நூல் தமிழ் வல்லார் பாங்கு ஆய பத் தர்கள்	ஸேவிப்பதற்கு ஆசைப்பட்டு வணங்கி அருளிச் சொற்க ஆராய்க்க கூல்களிற் கூறிய இலக்கணத்துக்கு இரைசந்த தமிழ்ப்பதிகத்தை கற்று வல்லவர் (அப்பெருமான் திருவுள்ளத்துக் கு) இரிய பத்தர்களாவர்.
--	--	--	---

இத்திருமொழியை அடியொற்றி,

“மாடாக நிழற்று சேழுமானாகத் தவச்சிறிய

பூடாகக் குழைத்த நற்புதலாக வழிப்படுமோ

ரோடாகப் பெறுவமெனிலுயிர்காள் ! நற்கதிபெறலாம்

வீடாகத் திருநெறிமால் வீற்றிருக்கும் வேங்கடத்தே.”

(கக)

என்று திருவேங்கடக் கலம்பகத்திற் கூறியது காண்க.

அடிவரவு:—ஊன் ஆனது பின் ஒண் கம்பம் மின் வான் பிறை செடி உம்பர் மன்னிய தரு.

ஸ்ரீமந்நாராயணனை யன்றித் தமக்கு வேறு சரணமில்லாமையை அநேக த்ருஷ்டாந்த ழர்வகமாகத் திருவித்துவக் கோட்டம்மான் முன்னிலையில் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். *

688 தருதுயரம்தடாயேல் உன்சரணல்லால்சரணில்லை *
விரைகுழுவும்மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே ! *
அரிசினத்தாலின்றதாய் அகற்றிடினும் * மற்றவள்தன்
அருள்நினைத்தேயமுங்குழவி அதுவேபோன்றிருத்தேனே. (க)

விரை குழுவும் மலர் பொழில் சூழ் வித்துவக்கோடு	பரிமளம் விஞ்சிய புஷ்பங்களைமுடைய சோலைகளில் சூழப்பட்ட திருவித்துவக்கோட்டில் எழும் தருதுயரம்தடாயேல்	சுன்ற தாய் அரி சினத்தால் அகற்றிடினும்	பெற்ற தாயானவள் மிக்க கோபங்கொண்டு அதனால் (தனது குழந்தையை) வெறுத் துத் தள்ளினாலும்
அம்மானே தரு துயரம் தடாய் ஏல் உன் சரண் அல்லால் சரண் இல்லை	ஸ்வாமியே! (நீயே எனக்குத்) தந்த இத் தூன்பத்தை நீயே களைந்தீர் விட்டாலும் உனது திருவடிகளே யன்றி (எனக்கு) வேறு புகவில்லை;	மற்று அவள் தன் அருள் ஏ கினைக் து அழும்	மின்பும் அத்தாயினுடைய கருணை யையே கருதி அழுகின்ற இளங்குழந்தையையே ஒத்திரா கின்றேன்.

* * * வித்துவக்கோடு என்பதற்கு—வித்வான்கள் கூடிய இடம் என்று காரணப் பொருள் கூறுவர். பின்னைப்பெருமானையங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் “திரு விற்றுவக்கோடு சேர்ந்தார் பிறவி கருவிறுதுவக் கோடுங்காண்” என்றிருப்பதனால். வித்துவக் கோடு அல்ல; விற்றுவக்கோடு என்பர் சிலர்; அங்கிடத்திலும் “திருவித்துவக்கோடு” என்றே பாடமென்பர் பெரியோர். இவ்வளவால் எதுகையின்பம் குன்றாது இத்திருமொழியின் மற்றுப்பாகாதத்திலும் இவ்வளவிற் பாடமாம். இத்தந்தியதேசம் மலைநாட்டில் “திருமிற்றக் கோடு” என வழங்கப் படுகின்றது. (க)

689 கண்டாரிகழுவனவே காதலன்றான்செய்திடினும் *
கோண்டாணையல்லால் அறியாக்குலமகள்போல் *
விண்டோய்மறிள்புடைசூழ் வித்துவக்கோட்டம்மா! * நீ
கோண்டாளாயாகிலும் உன்குரைகழலே கூறுவனே. (உ)

விண் தோய் மதில் [கள்] புடைசூழ் வித்துவக்கோடு அம்மா காண் தான்	ஆகாயத்தை அளவிய மதில் எப்புறத்தும் சூழப்பெற்ற திருவித்துவக்கோட்டில் எழுந்த குளியிருக்கிற ஸ்வாமிக்! கனவனுனவன்	கோண்டாணை அல்லால் அறியா	(தன்னை) மணஞ்செய்து கொ ண்டவனுன அக்கணவனையே யன்றி வேறொருபுருஷனை நினை ப்பதுஞ் செய்யாத
கண்டார் இகழ்வ னவே செய்திடி னும்	பார்ப்பவர்களினாவரும் இகழத் தக்க செயல்களையே செய்தா லும்	குலம் மகள் போல் நீ கொண்டு ஆளாய் ஆடுதும்	உயர்ந்தருளத்துப் பிறந்த கற்பு டைய மகள்போல் என்னை அடிமைகொண்டவனு ன நீ குறையும் தலைக்கட்டாம ல் உபேஷித்தாயாகிலும்
		உன் குரை கழலே கூறுவன்	ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையுடை ய உனது திருவடிகளையே சரணாகக்குறிக்கொள்வேன்.

690 மீன்கோக்கும்மீள்வயல்கும் வித்துவக்கோட்டம்மா! * என்
பால்கோக்காயாகிலும் உன்பற்றல்லால்பற்றிலேன் *
தான்கோக்காதெத்துயரஞ் செய்திடினும் * தார்வேந்தன்
கோல்கோக்கிவாழங் குடிபோன்றிருக்கேனே. (ந.)

மீன் கோக்கும்	{ மீன்களெல்லாம் (தாம் வளிப்ப) தற்கு மிகவுந் தருதியான இடமென்று) ஆகையோடு பார்க்கிற (சீவனம் மிகு)	தார் வேந்தன்	{ (குடிசைக் காப்பதற்கென்று) மாணியணிந்துள்ள அரசன்
மீள் வயல் கும்	{ விசைமான கழலிகள் குழந்த	தான் கோக்காத	{ (அதற்கு ஏற்றபடி) தான் அவ
வித்துவக்கோடு	{ திருவித்துவக்கோட்டம் எழுந்த	எத்துயரம் செய்	{ எப்படிப்பட்ட துன்பங்களைச்
அம்மா	{ குளியுள்ள	திடிலும்	{ செய்தாலும்
என்பால்	{ பெருமானே!	கோல் கோக்கி	{ (அவனுடைய) செங்கோலையே
கோக்காய்	{ அடியேன் மீது	வாழும்	{ எதிர்பார்த்து வாழ்ந்த
ஆகிலும்	{ (சீ) அருள் கோக்கம் செய்யா	குடி	{ பரவையனை
உன்பற்று அல்	{ திருக்காலும்	போன்று இருக்	{ ஒத்திருக்கின்றேன்.
லால் பற்று	{ உன்னைச் சரணமாகப் பற்றுத	தேன்	
இலேன்	{ இவ்விட்டு வேறொருவரைச் சரணம் புலமாட்டேன்		

691

வாளாலறுத்துக்கடினும் மருத்துவன்பால் * மாளாதகாதல் கோயாளன்போல் மாயத்தால் *
மீளாத்துயர்நீனும் வித்துவக்கோட்டம்மா! * கீ ஆளாவுனதருள் பார்ப்பனடியேனே. (ச)

வித்துவக்கோடு அம்மா!—	மாயத்தால்	(உன்) மாயையினால்	
அறுத்து	{ (வைத்தியன்) கத்தியைக்கொ	கீ மீளா துயர்	{ கீ கீக்காத துன்பத்தை (எனக்
வாளால்	{ ன்று, அறுத்தலும், (அசுரையைக் காய்ச்சிச்)	தரினும்	{ கு) விளைத்தாலும்
கடினும்	{ குடிபோடுதலுஞ் செய்தாலும்	அடியேன்	{ உனது அடியவனான நான்
மருத்துவன் பால்	{ அவ்வைத்தியனிடத்து நீக்காத	ஆன் அ. (க)	{ அவ்வடிமை விரித்திப்பதற்காக
மாளாத காதல்	{ அன்புடைப	உனது அருளே	{ உன்னுடைய கருணையையே
கோயாளன் போல்-கோயாளனைப்போல்		பார்ப்பன்	{ கோக்கியிரா கின்றேன்.

* * * கீயே எனக்கு ஸர்வகிதாசனங்கள் என்று நான் துணிந்த பின்பு, கீ எனக்கு எவ்வளவு துன்பங்களை இவ்விழிதிரிலே தந்தருளினாலும் அவற்றையெல்லாம் நான் கண்மை யாகவே கருதி மிக்க கன்றியறிவு பாராட்டி மேன்மேலும் அன்பு செய்து வருவேனெயன்றி உன்னைச் சிறிதும் குறைகூறமாட்டேன் என்பதை உபமாசத்தால் விளக்கினார். (ச)

692 வேங்கட்டிண்களிறுடர்த்தாய் வித்துவக்கோட்டம்மானே! *
எங்குப்போய்க்கேன் என்னிணையடியே அடையலல்லால் *
எங்கும்போய்க்கணைகாளுது ஏறிகடல்வாய்க்கீண்டேயும் *
வங்கத்தின்கடம்பேறும் மாப்பறவைபோன்றேனே. (இ)

வேம் கள்	பாங்கரமான கண்களையுடைய	கடல் வாய்	கடலிவிடைநிலை
திண் களிற்று	{ வலிய (ருவாயாவிடமொன்றும்) யாணைய	எங்கும் போய்	{ என்ரு தித்திலும் போய்ப் பார்
அடர்த்தாய்	{ கொன்றவனே!	கரை காணுது	{ த்து எங்கும் கரையைக்காண
வித்துவக்கோடு அம்மானே!—		மீண்டு	{ திரும்புவதை
உன் லிலே அடி	{ உனது உடைய பாங்கரனையே	வாயும்	{ (தான் முன்பு) பொருந்திய
யே அடையல்	{ (நான்) சரணமடைவதல்லாமல்	வங்கத்தின்	{ மரக்கனத்திறுடைய
அல்லால்		கடம்பு வாய்	{ பாம்பாத்தின்மீது சென்ற
எங்கு போய் உய்	{ வேறு யாரிடத்திற் போய் உறு	மா பறவை	{ பெரியதொரு பறவையா ஒத்த
கேன்	{ றிவிப்பேன்?	போன்றேன்	{ றா கின்றேன்.
அறி	{ அலியென்றே		

693 செத்தழலேவந்து அழலைச்செய்திடினும் * செங்கமலம்
அந்தரம்சேர் வெங்கதிரோற்கல்லால்அலராவால் *
வெத்துயர்வீட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டம்மா! * உன்
அந்தமில்சீர்க்கல்லால் அகம்குழையமாட்டேனே.

வித்துவக்கோடு அம்மா!—;		அலரா	(கெருப்புக்கு) மலரமாட்டா;
செம் நழுலே	} செக்கிறழைய கெருப்பு (தா	வெம் துயர்	} (அதுபயித்தே திரவேண்டிய
வந்து			
அழலை செய்திடி	} வெப்பத்தெதச் செய்தாலும்	வீட்டா விடினும்	} தீர்த்தருளா தொழிந்தாலும்
னும்			
செம் கமலம்	} செந்தாமரைகள்	உன் அந்தம் இல்	} உனது எல்லையிலாத உத்தம
அந்தரம் சேர்		சீர்க்கு அல்லால்	
வெங்கதிரோற்கு		அகம் குழைய	
அல்லால்		மாட்டேன்	
	வானத்தில் தோன்றுகிற வெவ்		
	யிய விரவாக்கியாடைய னை		
	யினுக்கு மலருமே யல்லது,		
			(வேறென்றிரு காண்) கெஞ்ச
			ருகமாட்டேன்.

694 எத்தனையும்வான்வறந்தகாலத்தும் பைங்குழிகள் *
மைத்தேழுந்தமாமுகிலே பார்த்திருக்கும்மற்றவைபோல் *
மெய்த்துயர்வீட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டம்மா! * என்
சித்தமிகவுன்பாலே வைப்பனடியேனே.

(எ)

வித்துவக்கோடு அம்மா!—;		அவைய போல்	அப்பயிர்கள் போல்,
வான்	} மேகமானது	மெய் துயர் வீட்	} தவருது அதுபயிக்கப்படுகிற
எத்தனையும் வற		டா விடினும்	
ந்த காலத்தும்	} எவ்வளவுகாலம் மறை பெய்	அடியேன்	} என் துன்பங்களை உபேகிராம
வாய் கூழ்கள்			
மைத்த எழுந்த	} கருகிறங்கொண்டு கொம்புநின்	என் சித்தம் உன்	} என் மகன்னை உன்விடத்திலே
மாயுகிலே பார்த		பாலே மிக வைப்	
து இருக்கும்	ற பெரிய கோக்களையே எதிர்	பன்	
	பார்த்திருக்கும்;		
			யே மிகவும் செறுத்துவேன்.

695 தொக்கிலங்கியாறெல்லாம் பரந்தோடித்தோடுகடலே *
புக்கன்றிப்புறம்நிற்க மாட்டாதமற்றவைபோல் *
மிக்கிலங்குமுகில்நிறத்தாய் வித்துவக்கோட்டம்மா! * உன்
புக்கிலங்குசீரல்லால் புக்கிலன்காண்புண்ணியனே!

(அ)

மிகு இலங்கு	மிகுதியாய் விளங்குகிற	தோடு கடலே புக்	} ஆழ்க்க கடலிலே சென்று சேர்
முகில்	காளமேகம்போன்ற	கு அன்றி புறம்	
மெத்தாய்	கரியதிருகிறமுடையவனே!	கிற்க மாட்டாத	} து கிற்கமாட்டா;
		அவை போல்	அவ்வாறுகள் போல்,
புண்ணியனே	புண்ய ஸ்வரூபியாயுள்ளவனே!	புக்கு இலங்கு	} (என் கெஞ்சினுள்ளே) புருந்து
தொக்கு இலங்கு	} (ஐஸ்ரகாணம்) திரண்டு விளங்	சீர் அல்லால்	
யாறு எல்லாம்			} (உனது) கல்யாணருணங்கள்
பரந்து ஓடி	} (கண்டவிடமெங்கும்) பரவி	புக்கிலன்	
			ஆழ்க்கிடேன்.
	யோடி (முடிவில்)		

696 நின்னையேதான்வேண்டி நீள்செல்வம்வேண்டாதான்
தன்னையே * தான்வேண்டும் செல்வம்போல், மாயத்தால் *
மின்னையேசொதிகிரி வித்துவக்கோட்டம்மா! *
நின்னையேதான்வேண்டி நிற்பனடியேனே.

(க)

நின்னையே சேர்ந்த நிமிர்	மிகக் ஒளியையேகொண்டுள்ள சக்கராயுதத்தையுடைய	தான் வேண்டும் } தானாகவே வந்துசேர விரும்பு கிற
வித்துவக்கோடு அம்மா!—;		
நின்னையேவேண்டி-உன்னையே விரும்பி		
நீன் செல்வம் வே ண்டாதான் தன் னையே	மிகக் ஸம்பத்தை விரும்பாத வனையே	செல்வம் போல் அந்த ஐச்வரியம்போல், மாயத்தால் (உன்) மாயையாலே (நீ என்னை உபேகித்தாயாகிலும்) அடியேன் உனது அடியவனான நான் நின்னையே வே } உன்னையே அடைய விரும்பி ண்டி நிற்பன் } நிற்பேன்.

* * * யாவனொருவன் எம்பெருமானிடத்திலே அன்பைச் செலுத்தி அதனால் ஐச்வர்யத்தை உபேகிக்கிறானோ, அவன் உபேகிக்க உபேகிக்க அவனது நல்வினைப்பயனால் அச் செல்வம் அவனை விடாது விரும்பி வலியத் தொடர்ந்து சேர்தல் இயல்பு. (அபேகிப்பவனுக்குச் கிடையாதொழிதலும், அபேகியாதவனுக்கு வலிவினேகிடைத்தலும் பகவத் ஸங்கல்ப மஸ்திமையென்பது இங்கு அறியத்தக்கது.) அதுபோலவே, நீ உன் உடைமையாகிய என்னை உபேகிங்க உபேகிக்க நான் உன்னையே விடாது நிற்பேன் என்றவாறு. அடியார்களுக்கும் நேரும் துன்பங்களைப்போக்கி எங்களைக் காப்பதற்காகவே கையுந் திருவாழியுமாக இங்கே வந்துள்ளாய் நீ என்பது முன்றமுடியின் உட்கருத்து.

இப்பாட்டு விஷயத்தில் வேதாந்த தேசிகனுடைய கருத்து;—செல்வத்தை வெறுத்து எம்பெருமானையே வேண்டி நிற்பவனுக்கு அச்செல்வம் தானே வந்து சேர்தல் 'யவஸ்தாநு-மு-ஹிஸ்தாதி தவஸ்தவிதூஹராஜிஹம்' என்ற பகவத் வாக்கியத்திற்குப் பொருந்தாததால், இப்பாட்டில் அங்கனம் கூறியுள்ளதை, முன்பு நெடுங்காலம் ஐச்வர்யத்துக்காக உபாஸனை பண்ணி அதுபெறாமல் அதனை வெறுத்து எம்பெருமான் பக்கல் அன்புபூண்ட ஒரு அதிகாரி விசேஷ விஷயமாகக் கொள்ளுதல் நலம் என்பதாம். செல்வம் என்பதற்கு 'மோக்ஷஸாத்தி' என்றுரைப்பாரும் உளர். (க)

697 வித்துவக்கோட்டம்மா நீவேண்டாயேயாயிடினும் *

மற்றாரும்பற்றிலேனென்று அவனைத்தாள்கயத்து *

கொற்றவேல்தானைக் குலசேகரன் சொன்ன *

நற்றமிழ்ப்பத்தும்வல்லார் நண்ணார்காகமே. (ய)

வித்துவக்கோடு அம்மா!—;		
நீ வேண்டாயே } நீ (என்னை) உபேகித்தாயாகி ஆயிடினும் } லும்	கொற்றம் வேல் } வெற்றியைத்தரும் வேலாயுதத் தானை குலசேகர } தையும் சேனையையுமுடைய ன் சொன்ன } ரான குலசேகரர் அருளிச் செய்த	
மற்று ஆறும் } வேறு எவரையும் நான் சரண பற்றிலேன் } மடைய மாட்டேன்	நல் தமிழ் பத்தும் } நல்ல தமிழ்ப்பாடல்கள் பத்தை யும்	
என்று } என்று (அத்யவஸாயத்தை வெளியிட்டு)	வல்லார் } ஓதவல்லவர்கள்	
அவனை தான் } அவ்வெம்பெருமானது திருவடி நயந்து } நளிலேயே ஆசைகொண்டு	நாகம் நண்ணார் } (கொடிய பாவங்கள் செய்திரு ந்தாலும்) நாகத்திற் சேரமாட் டார்கள்.	

அடிவரவு:—தருக் கண்டார் மீனோக்கு வாளால் வெங்கட்டின் செந்தழல் எத்தனை தொக்கு நின்னை வித்துவர்.

- க. தருதுயரம். தாயிறுடைப ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும், முழுங்கதாழிநடைப ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், பாமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் தாய்க்கும் குழந்தைக்குமுள்ள உறவுமுறை போன்றதென விளங்கும்; அதாவது பிராணிவர்க்கங்களைப்பெய்வாம் பாடத்துக் காப்பவன் எம்பெருமானே என்பது.
- உ. கண்டாரிகழவன். கணவன் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் மனைவி ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், பாமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் கணவனுக்கும் மனைவிக்கு முள்ள தொடர்பு போன்றதெனத் தோன்றும்; அதாவது பாமாத்மாவின் தலைமையும் ஜீவாத்மாவின் துடிமையும், ஜீவாத்மா பாமாத்மாவுக் காக உரிபதாயிருக்கையும், ஜீவாத்மா பாமாத்மாவின் ஸம்ச்சேஷத்தால் இன்பத்தைப் புகிச்சேஷத்தால் துன்பத்தையும் அடைதலும், பாமாத்மாவையே ஜீவாத்மா காணக் கண்டெவ்வாறொதும் அநுபவித்து ஆகத்தீர்த்தலும் முதலியன.
- ங. மீடுகுக்கு நீள்வயல். எம்பெருமானை அரசன் ஸ்தானத்திலும் தம்மைக்குடியன் ஸ்தானத்திலும் வைத்துக் கூறியதனால், பாமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் அரசனுக்கும் பாகையுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் போன்றதென விளங்கும். அதாவது—ராஜ்ய சாதகபாவம்; அவன் காப்பவனாகவும் இவன் காக்கப்படுமவனாகவும் இருத்தல்.
- ச. வாளாலறுத்து. வைத்தியன் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் நோயாளியின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், பாமாத்மா ஜீவாத்மாவுக்கு ஹிதஞ்செய்வதிலேயே ஸ்வரூபவனாதலும், ஜீவாத்மா பாமாத்மாவின்விடத்து கம்மீக்கை கொள்ளவேண்டிய வனாதலும் தெளிவாம்.
- ஞ. வெங்கண் திண்களிறு. மரக்கனத்தின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் பறவையின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், ஜீவாத்மாவுக்குப் பாமாத்மா ஸ்வயின், அமைபாதென்பதும் பாமாத்மா ஜீவாத்மாவுக்கு ஆகாமாதலும் வெளிவாம்.
- க. சேந்தழலேவந்து. ஸுரர்ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் தாமஸ்ஸின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், பாமாத்மா இன்பத்தருபவ னென்பதும் ஜீவாத்மா இன்ப மறுபவிப்பவ னென்பதும் விளங்கும். இதில், இவ்விடாவது பாசாத்திற் காட்டியது போன்ற காயக காயகி பாவம் தொலிக்கும்.
- ங. எத்தனையும்வான். காளமேகத்தின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் பயிரின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், உலகத்து உயிர்தட்டுகெல்லாம் ஜீவநாதரம் பாமாத்மாவே என்று அறியலாம்.
- டி. தொக்கிலங்கியாறு. கடலின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் கடையின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், பாமாத்மாவின் து பெருமையும் ஜீவாத்மாவின் து மெலமையும், முடிவில் ஜீவாத்மா பாமாத்மாவை அடைதலும், புண்கும், இதிலும் காயக காபகி பாவம் தொலிக்கும்.
- க. கின்னையேதான் வேண்டி. செல்வத்துக்கு உரிபவனுடைப ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானையும் செல்வத்தின் ஸ்தானத்தில் தம்மையும் வைத்துக் கூறியதனால், 'ஜீவாத்மா பாமாத்மாவின் உடைமை' என்பது புண்ப்படும். [ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்தம்.]
- யி. வீத்துவக்கோட்டம்மா. இவ்வணம் ஆழ்வார் தமது குறைவை எம்பெருமான் பக்கலிலே ஒருமுறைக்கு ஒன்பதுமுறை விண்ணப்பஞ் செய்ததனால் அவனுக்கு ஆழ்வாரிடம் உண்டான கருணையின் பெருக்கு அவ்வாழ்வாரது அருளிச்செயல்களில் ஆழ்பவரளவுச் சென்று மென்பது இப்பாசாத்தில் அமையும்.

ஆரூந்திருமொழி—ஏர்மலர்ப்பூங்குழல்.

பிரணய ரோஷங்கொண்ட கோடுகள் கண்ணிராளை வெறுத்துரைத்த பாசரம்.

998 ஏர்மலர்ப்பூங்குழலாயர்மாதர் எனைப்பலருள்ளவீவ்ளூரில் * உன்றன்
மார்வதழுவுதற்காணையின்மை அநிக்தறிந்தேயுன்றன்பொய்யைக்கேட்டு *
கூர்மழைபோல்பனிக்கூதெய்திக் கூசிகடுங்கியமுனையாற்றில் *
வார்மணந்துன்றில்புலரகின்றேன் வாசுதேவாவன்வரவுபார்த்தே. (க)

வாசுதேவா	கண்ணிரோனே!	(அவற்றை மெய்யென மயங்கி)	
ஏர் மலர் பூ குழல்	அழகிய புஷ்பங்களை அணிந்த	கூர் மழை போல்	மிகக் மழைபோல் பெய்கிற
ஆயர் மாதர்	பரிமளம்மிக்க கூத்தலையுடைய	பனிக்கு ஊதல்	பனியாதுண்டான ருளிலே
	இடைப்பெண்கள்	எய்தி	அகப்பட்டு
எனை பலர்	எத்தனையோ பேர்களுக்குக்	கூசி	(யார் பார்த்து விடுகிறார்களோ
உள்ள	பெற்ற		வென்று) கூச்சமடைந்து
இ ஊரில்	இத்தத் திருவாய்ப்பாடியில்	கடுங்கி	கடுங்கிக்கொண்டு
உன்தன் மார்வு	உன்னுடைய மார்வோடு அனை	யமுனை ஆற்றில்	யமுனாநதியில்
தழுவுதற்கு	வதற்கு	வார் மணல்	பெய்தொரு மணற்
ஆசை இன்மை	ஆசை யில்லாமையை நன்றாக	குன்றில்	குன்றிலே
அறிந்து அறிந்தே	அறிந்து வைத்தும்	உன் வரவு	உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்
உன்தன்	உன்னுடைய	பார்த்து	கொண்டு
பொய்யை	பொய்யான வார்த்தைகளைக்	புலரகின்றேன்	போது விடியுமளவும் (அக்கே
கேட்டு	கேட்டு		யே) காத்து கின்றேன்.

* * * கண்ணிராள் ஒரு பெண்ணினையை கோக்கி 'நீ யமுனையாற்றின் மணற்குள்
நிலே போய் நில்லா, நான் அங்கே வருகின்றேன்' என்று சொல்லிவிட, அப்படியே அவள் அங்
கேபோய் விடியுமளவும் தின்று அவன் வரக்காணாமல் வருத்தத்தொடு மிண்டுவந்து, மற்றொரு
நாள் அவனைக்கண்டபோது பிரணய ரோஷந்தோற்றச் சொல்லுகிற பாசரமாயிருக்கிறது இப்
பாட்டு. அரியாயமாய் உன் பொய்யைக்கேட்டு மோசம்போனே என்கிறான். [வாசு
'தேவா!'] கனவிலும் பொய்சொல்லியற்பாத வனாதேவர் வயிற்றிற் பிறந்த நீயும் தந்தையை
ஒத்திருப்பாயென்று நம்பிக் கேட்டேன்காண்! என்ற குறிப்பு. புலர்தல்—பொழுது விடிதல். ()

999 கேண்டையொண்கண்மடவாளோகுத்தி கீழையகத்துத்தயிர்கடையக்
கண்டு * ஒல்லையானும்கடைவனென்று கள்ளவிழியைவிழித்துப்புக்கு *
வண்டமர்ப்பூங்குழல்தாழ்த்துலாவ வாண்முகம்வெர்ப்பச்செவ்வாய்துடிப்ப *
தண்டயிரீகடைத்திட்டவண்ணம் தாமோதரா! மெய்பறிவன்கானே. (உ)

தாமோதரா	கண்ணிராளை!	காணும்	*காணும் (உன்னோடு கூட)
இழை அகத்து	(என் வீட்டுக்குக்) கிழண்டை	ஒல்லை கடைவன்	சிக்கிரமாக (இத்தயிறைக்) கடை
	வீட்டில்	என்று	நிறேன்' என்று (வாயாற் சொ
கெண்டை ஒண்	கயல் போன்று அழகிய கண்		ல்லி)
கண்	களை யுடையனான	கள்ளம் விழியை	திருட்டுப்பார்வை பார்த்து
மடவான் ஒருத்தி	ஒரு பெண்ணானவள்	விழித்து	
	(தனியே) நயிக்கடையா கிற்ப	புக்கு	(அவளருகே) சென்று சேர்க்து
தயிர் கடைய	தைக்கண்டு (இவளை) வசப்படு	வண்டு அமர் பூ	வண்டுகள் படித்த புஷ்பங்களை
கண்டு	த்துதற்கு இது ஸமயமென்று	குழல்	அணிந்த மயிற் றுடிமானது
	கிச்சயித்துக்கொண்டு)		

தாழ்ந்து உலாவ	அவழிந்து அசையும்படியாகவும்	தன் தயிர்	குளிர்ந்த தாயிரை
வாள் முகம்	ஒளிபொருந்திய முகமானது	நீ கடைந்திட்ட	நீ கடைந்தபடியை
வேர்ப்ப	வேர்க்கும்படியாகவும்	வண்ணம்	
செம் வாய்	சிவந்த அதாமானது துடிக்கும்	நான் மெய் அறி	நான் மெய்யே அறிவேன்.
துடிப்ப	படியாகவும்	வன்	

* * * வேறொரு ஆய்ச்சியின் வார்த்தை இது. ஏன் அகத்திற்குக் கீழண்டை அகத் திரைப்பாளொரு பெண்பிள்ளையானவள் தனியே யிருந்து தயிர் கடையா நிற்கையில் அது கண்ட நீ “சுலாஸ்யூலம் பெற்றோம்” என உகந்து அவளருகில் ஓடிச்சென்று புகுந்து “அம்மா! நீ தனியாகத் தயிர்கடைந்தால் ஒருகாலும் வெண்ணெய் புறப்படமாட்டாது; நானும் ஒருநாளை நிக் கடைந்தால் தான் விரைவில் வெண்ணெய் காணும்” என்று வாயாற் சொல்லி, உள்ளே வேற்று நிகைவு இருக்கும்படி தோன்றத் திருட்டுவிழி விழித்து, மயிர்முடி அவழிந்து அலையும்படியாகவும், தாமரையிலே முத்துப் படிந்தாற்போலே ஒளிபொருந்திய முகம் வேர்க்கும்படியாகவும், அதாம் துடிக்கும்படியாகவும் அவளோடே கூடி நீ தயிர்கடைந்த வரலாறு எனக்குத் தெரியுமப்பா! என்கிறாள். ‘இன்னமும்’ அங்கேயே தயிர்கடையப்போ; இங்கே உனக்கென்னபணி? என்ற ஊடல் உள்முறை.

(2)

700 கருமலர்க்கூந்தலொருத்திதன்னைக் கடைகணித்தாங்கேயொருத்திதன்பால் *
மருவிமனம்வைத்துமற்றொருத்திக்குரைத்து ஒருபேதைக்குப்போய்குறித்து *
புரிமுழல்மங்கையொருத்திதன்னைப்புணர்ந்தி அவளுக்குமெய்யனல்லை *
மருதிறுத்தாயுன்வளர்த்தியோடே வளர்கின்றதாலுன்றன்மாயைதானே.

(ரு)

மலர் கரு கூந்தல்	புஷ்பங்களை அணிந்துள்ள கறுத்த மயிர்முடியையுடையளான	புரி முழல் மங்கை	கடை குழன்று சுருண்ட கூ
ஒருத்தி தன்னை	ஒரு பெண்ணிள்ளையை	ஒருத்தி தன்னை	ந்தலையுடையளான ஒரு இளம் பெண்ணோடு
கடைக் கணித்து	கடைக்கண்ணால் பார்த்து விட்டு	புணர்ந்தி	கலவி செய்யாநின்றாய்;
அங்கே	அப்படியிருக்கச் செய்தே.	அவளுக்கும்	அந்தப் பெண்ணுக்கும்
ஒருத்திதன் பால்	வேறொரு பெண்ணிள்ளை யிடத் தில் மனதைப் பொருக்கச் செய்து, (அவளையும் விட்டு)	மெய்யன் அல்லலை	பொய்யனுயிராநின்றாய்;
மற்று ஒருத்திக்கு	வேறொரு பெண்ணிடத்தில்	மருது துறுத்தாய்	இரட்டை மருதமரங்களை முறித்துத்தள்ளினவனே!
உரைத்து	(‘உனக்குநான் அடியேன்’)	உன் வளர்த்தி	நீ வளர்வதோடு கூடவே
ஒரு பேதைக்கு	வேறொரு பெண்ணுக்கு	யோடே	
பொய்குறித்து	(ஸம்சலேஷத்துக்காகப்) பொய்யாகவே (ஒரு ஏகாந்தஸ்தலத் தைக்) குறிப்பிட்டுவைத்து, ஆக இத்தனை பேரையும் ஏமாத்தி விட்டு)	உன் தன் மாயை	உன்னுடைய கள்ளம் கவடு களும்
		வளர்கின்றது	வளர்க்கு வாராநின்றன;
		ஆல்	அந்தோ!

* * * இங்கே “மருதிறுத்தாய்!” என விளித்ததனால், நீ பருவம் கிரம்புவதற்கு முன்னமே தீண்டினதைக் கொன்றவனுதவால் உன்னைத் தீண்ட நான் அஞ்சா நின்றேன் காண் என்று குறிப்பிட்டவாறு மென்ப.

(ரு)

701 தாய்முலைப்பாலிலமுதிருக்கத் தவழ்க்து தளர்கடையிட்சேசேன்று *
பேய்முலைவாய்வைத்துநஞ்சையுண்டு பித்தனென்றே பிறரேசரின்றாய் *
ஆய்மிகுநாதலொயோனிருப்ப யான்விடவந்த வென்தூதியோடே *
கீமிகுபோகத்தைகன்குகத்தாய் அதுவுமுன்கோரம்புக்கேற்குமன்றே.

(ச)

நாய் முலைகள்	நாயகிய பசோதைப் பிராட்டி நினைதைய முலைகளில்	மிறர் ஏசு நின்றாய்	அயலாசெல்லாரும் பரிதாபிக் குட்படி நின்ற பிரானே!
பால் அழுது இருக்க	போக்பமான பால் இருக்கச் செய்தேயும். (அதனை விரும்பா மல்)	யான் கான் ஆய் மிரு காத	மிகவும் அதிகமான ஆசையோ சொகு இருப்ப } ஓ எதிர்பார்த்திருக்கையில்,
தவழ்த்து	தவழ்த்துகொண்டு	நீ	நீ.
தளர் கடை இட்டு சென்று	தட்டுத்தடுமாறி கடத்த சென்று	யான் விட வந்த என் துதியோடே	என்னால் துடிக்கப்பட்டே (நீ என் துதியோடே) வந்த என் வேலைக் காரியோடே
பேய் முலை வாய் வைத்து	பூதனைவினுடைய முலைவிலே வைத்து	மிரு போகத்தை	நல்ல போக தளங்கிறே
நஞ்சை உண்டு	(அம்முலைமீது தடவிக்கிடத்த) வி ஷத்தை உறிஞ்சி அமுதசெய்து	நஞ்சு உகந்தாய்	என்றாக அதுபயித்தாய்.
அத்தர் என்று	(இப்படி செய்தத காரணமாக) 'வைத்தியக்காரன்' என்று	அதாவும்	அத்தச் செய்கையுள்
		உன் கோசம்புக்கு	உனது நீம்புக்கு
		எற்கும் அன்றே	நஞ்சுதிருக்குமாய்த்து.

702 மின்னொத்ததுண்ணிடையானக்கொண்டு விள்கிருள்வாயென்றன்விதியுடே *
பொன்னொத்தவாண்டிக்குடலிட்டுப் போகின்றபோதுகாண்கண்டுநீறேன் *
கண்ணுற்றவனாகிணைநிலிட்டுக் கைவிளிக்கின்றதும்கண்டேநீறேன் *
என்னுக்கவனாவிட்டிங்குவந்தாய் இன்னமங்கேகூடாய்! நீயே. (9)

மின் ஒத்த துண் இடையான கொண்டு	மின்னல்போன்று எ-லக்ஷமமா ன இடையையுடைய ஒரு பெ ண்ண அணைத்துக்கொண்டு	கண்ணுற்றவனா	கண்ணில் தென்பட்ட வேறொ ருத்தியை
விள்கு இருள் வாய்	விடையான (மிக்க) இருள்வேளை மிகு	என்னால் இட்டு	(உவக்கே அற்றுத் திருப்படி) கடாவித்த
பொன் ஒத்த ஆடை	பிரதம்பாத்தாயே	கை விளக்கின்ற தும்	(இன்னவிடத்தே காணொன்று) கைவாலே அணைத்து என் இ னது பண்ணினதையும்
குக்கடல் இட்டு	முட்டாக்கிட்டுக்கொண்டு	என்னை கின்றேன்	பார்த்துக்கொண்டுநானிலுக் தேன்;
எந்தன் விதி கூடே	என் விதியழியே	அவளை விட்டு	அத்தப் பெண்ணாணிவை விட்டு
போகின்ற போது	(அவளும் கீழமாகப்) போகும் போது	இங்கு	என்விடத்திற்கு
கான் கண்டு கிள் தேன்	கான் பார்த்துக்கொண்டிருக் தேன்;	என்றுக்கு வந்தாய்	எதுக்காக வந்தாய்!
	(அன்றியும்): கீ—	நம்பி	ஸ்காமிந்!
		இன்னம் அங்கே	இவ்விரைதும் நீ அவர்க்கிடத்தி கட நகே கடப்பாயாக.

* * * வேறொருத்தியின் பாகம் இது. என்னிருளில் ஒருவர்க்குத் தெரியாமல் போக
வேறுமென்று போகிறவன் இருளன்னமாமேனியைப் திறத்துக்கொண்டே போகலாம்; அல்
லது கறத்ததோர் ஆடையைப் போர்த்துக்கொண்டு போகலாம். நீயோ இருளை அகற்றிப்
பளபளவென்று பரகாசுக்கும்படியான பிரதம்பாத்தை முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டுபோனாய்;
போவதுதானும் வேறுவழியாயோ? கான் கண்டு வயிறெரியவேறுமென்றே என் தெருவழி
யே போனாய், என்ற கருத்துக்களை விரித்துக்கொள்க. குக்கடல்—முட்டாக்கு. (10)

703 மற்பொருதோளுடையாகதேவா வல்லியேனதுயில்கொண்டவாறே *
இற்றையிரவியையமத்தென்னை இன்னனைமேலிட்டகன்றுநீபோய் *
அற்றையிரவியோடீற்றையாளும் அரிவையரோடுமனைத்துவந்தாய் *
எற்றுக்குநீயென்மருங்கில்வந்தாய் எம்பெருமான்! நீயெழுந்தருளே. (11)

மல் பொரு தோன் ம.ம் வாகுமேவா வல்லினையேன் துயில் கொண்ட வாதே	மல்லரோடு போர்செய்த தோன் கலையுடைய கண்ணிரோனே ! மறபாபாபியான தான் தூங்குவதற்கு ஆய்ந்த வுடனே	அற்றை இரவும் (அகன்றுபோன) அன்றிரவும் தூர் பிற்பைகாலும்—அதற்கு மறுகாலும் அரிவையரோடும் (எல்லாப்) பெண்களோடும் அணைந்து வந்தாய்
இற்றை இரவு விடை ஏமத்து இன் அணைமேல் என்னை இட்டு நீ அகன்று போய்	அன்றிரவு கடுக்காமத்திலே இவிய படுக்கையிலே என்னைப் படுக்கவிட்டு நீ விடைப்போய்	நீ இப்படிப்பட்ட நீ, என் மருங்கில் எ ந்துக்கு வந்தாய் } என்னருகில் எதுக்காக எம்பெருமான் } வந்தாய்! நீ எழுந்தருள் } என் கையகனே ! நீ (அவர்களிடமே) போகக்கட வை.

* * * வேறொரு பெண்மணியின் பேச்சு இது. மல்வர்களோடு யுத்தஞ்செய்யப்
கற்றியேயவன், 'என்னோடு ச்ருங்கா ரகாதுபவம் பண்ணக் கற்றிலைகான் ! என்ற உபாஸம்.
பம் தோன்ற 'மற்பொரு தோறுடை வாகுமேவா!' என விளிக்கின்றனன். வல்லினையேன் =
நீ என்னை ஒத்ததையே விரும்பி மற்றையோரைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமலிருப்பதற் குறு
ப்பான பாக்கியமற்ற தான், என்பது கருத்து. இரண்டாமடியில், "இற்றையிரவிடை" என்
றே பாடம் நிகழினும் அற்றை யிரவிடை" என்ற பாடமே வியாக்கியானத்திற்கும் பொருட்
சேர்த்திக்கும் தகும் என்பர் பெரியோர்.

(க)

704 பையரலின்னணப்பள்ளியினாய் பண்டையோமல்லோம்காம் * டீயுக்கும்

மையரியோண்கண்ணினாகுமல்லோம் வைகியேம்சேரீவரவாழிக் *

செய்யவடையுத்திருமுகமும் செங்கனிவாயுங்குழலுங்கண்ணே *

பொய்யொருநாள்பட்டதேயமையும் புள்ளுவம்பேசாதேபோதும்பீ !

(எ)

பை அரவு இன் அணை பள்ளியி லாய்	படங்கலையுடைய இவிய சேஷ சுரானத்திலே பள்ளிகொம்பவ னோ!	வரவு ஒழி நீ செய்ய உடையும்	வருவதை இனி நீ விட்டது; அழகிய இதம்பரந்தையும்
கம்ப காம்	தூர் னானுடைனோ! காங்கள்	திரு முகமும் செம் கனி வாயும்	திருமுகமண்டலத்தையும் சிவந்த கோவைக்கறி போன்ற அதரத்தையும்
பண்டையோமம் அல்லோம்.	ம. ன் மாயாப்போக்குவனில் அகராடுகைக்கு பழையபடி ஏமாந்தவர்களை	குழலும் கண்டு	கூத்தல் முடியையும் பார்த்து (அவற்றில் ஈடுபட்டு)
நீ உகக்கும் மை	நீ விரும்பத்தக்கவர்களாய் மைபணித்து	பொய் ஒரு கான் பட்ட தே அமைபும்	உன் பொய்வாத்தவர்களில் ஒருகான் பட்டபாடு போதுமே!
அரி ஒண் கண்ணினும் அல்லோம்	மான் போன்றது கன்படைத்தவர்களான பெண் களுமல்லோம்;	புள்ளுவம் பேசாதே	கருத்திமமான வார்த்தைகளை (மறுபடியும்) சொல்லாமல்
வைடு என் சேரி	காலவினம்பஞ் செய்து எமது அகத்துக்கு	பேரகு	(உன் தேவிமர்க்கிடத்தே) போய்ச்சேர்.

* * * வைதி என்றதன் கருத்துபரதேனில்;—'உங்களிருப்பிடத்திற்கு மற்றும் எத்
தையோ பேர் வருகிறுப்போலே காணுமொருவன் வந்தானென் ? என்னியேன் போகச்சொல்
லுகிய ?' என்று கண்ணிரான் கேட்க; 'எல்லாரும் வரும்போதில் உன்னை கான் வரவேண்
டாலென்று சொல்லவில்லை; பிறர்க்கு அதிகக்கை உண்டாய்படி அகாலத்திலே வருவதைத்
தான் மறுக்கிறேன்' என்கிறான் என்க. பிறகு கண்ணிரான் "சங்கரயி இதற்குமுன் சொல்
வாத வார்த்தைகளை இன்று புதிதாகச்சொல்லுகிறாயே என்னை வேற்றுமனிசனாக நினைத்து
கிட்டாயே!" என்ன; உன் கள்ளச்செயல்களையும் கருத்திமபாஷணங்களையும் முன்பு கம்பிப்
பட்டதுபோதும்; இனி வேண்டா என்கிறான். புள்ளுவம்-வஞ்சகம்.

(எ)

705 என்னைவருகவேனக்குறித்திட்டு இனமலர்முல்லையின்பத்தர்நீழல் *
மன்னியவளைப்புணர்புக்கு மற்றென்னைக்கண்டுஉழுறுநெகிழ்த்தாய் *
பொன்னிறவாண்டையக்கையில்லாதங்கிப் பொய்யச்சம் காட்டிநீபோதியேலும் *
இன்னமென்கையகத்தீங்கொருநாள் வருதியேலென்கினம் தீர்வன்கானே. (அ)

என்னை வருக என குறித்திட்டு	என்னை (இன்னலிடத்திற்கு)வாவென்று என்கேதம் பண்ணிவைத்து விட்டு.	கையில் நான்கி பொய் அச்சம் காட்டி	கையிலே நான்கிக்கொண்டு பொய்யாக நீ எனக்கு அஞ்சினதாக நான் பாவிக்கும்படி செய்துகொண்டு
இனம் மலர் முல் லையின் பத்தர் நீழல்	நிறைந்த மலர்களைமுடைய முல் லைப்பத்தவின் கிழலிலே	நீ போதி ஏலும்	நீ (என்கைக்கு அகப்படாமல்) ஒடிப்போன போதிலும்
மன்னியவளை	(வெருகாமையப்) பதுங்கி கின்ற ஒருத்தியை	இன்னம் நக்கு	இனி இங்கே
புணர புக்கு மற்று என்னை கண்டு	எம்ச்செவிகைப்பொய் பிறகு என்னைப்பார்த்து	என் கை அகத்து ஒரு நாள் வருதி ஏல்	என்விடத்திற்கு ஒருநாளாகிலும் வருவாயாகில் ஏல்
உழுறு நெகிழ்த்தாய் பொன் நிறம் ஆடையை	கைக்கி அப்பாலே கழுவினாய்; சிதம்பரத்தை	என் என் கினம் தீர்வன்	(அப்போது) நான் என்கோபத்தைத்தீர்த்துக் கொள்வேன்.

*** [என்னைத் தீர்வன்கானே] என்றறவிடத்தைக் கோயிலில் திருவத்யயநோத்
ஸவத்தில் 'உய்ந்த பிள்ளை என்பாரொரு அனையர் அபிஷேகமும்போது, கையாலே அடிப்படும்
காலாலே துவைப்பதுமாய் அபிஷேகத்தார்; அதாவது—மறுபடியும் நீ என்கையில் அகப்படும்
போது உன்னை நான் கையாலடித்தும் காலால் துக்கத்தும் என் கோபத்தைத் தணித்துக்
கொள்வேன் என்பதாகக் கருத்தைவிரித்தார். அப்போது கோஷ்டியிலெழுந்தருளியிருந்த எம்பார்
இங்கனே அனையர் காட்டிய அபிஷேகத்தைக் கடைபிடித்து அனையர்க்கு எவ்விதமும் போரா
தென்று திருவுள்ளம்பற்றி; 'கெடுவாய்! அப்படி அவள் செய்தாளாகில் ஸ்ரீமந்நாலாயிரம்
மொவிகா தாய் நம்' என்றிருக்கிற கண்ணனுக்கு அது வருத்தமோ? வேப்பிலைமுண்டையோ?
இது அவனுக்கு சமஸ்தாயமா மாருமன்றோ ஆகையால் அதுவன்று கருத்து; முகங்கொடுக்
காமல் முகத்தை மாறவைத்து என் கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்வேன் என்னால் கருத்துக்
தோன்ற, கையிட்டு முகத்தை மறைத்துத் திரியவைத்தருளிக் காட்டவேணுமென்று தாம் அவ்
வாருக அபிஷேகத்துக்காட்டினார் என்று ப்ரவிர்த்தம். (அ)

706 மங்கலகல்லனமாலையிலிலங்க மயில்தழைப்பீலிகுடி *
பொங்கிளவாடை அரையில்காத்திப் பூங்கொத்துக்காதில்புணர்ப்பெய்து *
கோங்குகுறுங்குழலார்களோடு குழைந்துகுழலினிதுநிலந்தாய் *
எங்களுக்குகேயொருநாள்வந்து உன்குழலின்னிசைபோதாதே. (க)

மங்கலம் நல் வனமாலையே மார்பில் இலங்க மாரில் தழைப்பீலி குடி பொங்கு இள ஆடை	மங்கலகரமாய் வின்குணமான வனமாலையானது மார்பிலே பிரகாசிக்க, மயிலிறுக்கோ குடிக்கொண்டும் பளபளவென்ற மெல்லிய ஆடையை	அரையில் காத்தி நீ கொத்து காதில் புணரப் பெய்து கொங்கு நறு குழ லார்களோடு குழைந்து குழல்	அரையிலே காத்திக்கொண்டும் நீங்கொத்துக்கோ காதிலே மிகவும் பொருந்த அணிந்து கொண்டும் தென்மணம் கமழ்வின்ற கூர் தலைமுடைய பெண்களோடு எம்ச்செவிகைத்து (அந்தாலுன் டான எந்தோஷத்துக்குப் போக்குவிடாக) புல்லாங்குழலை
---	--	--	---

இனிது ஊதி வந்தாய் ஒரு நாள் எங்களுக்கே	போக்யமாக ஊதிக்கொண்டு வந்தாய் ஒரு நாளாகிலும் எங்களுக்காக	வந்து ஊத உன் குழலின் இசை போதராது	வந்து ஊதும்படி உனது குழலின் இசையானது வரமாட்டாதுகாலன்.
--	--	---	---

707 அல்லிமலர்த்திரும்பங்கைகேள்வன்தன்னை கயந்திளவாய்ச்சிமார்கள் *

எல்லிப்பொழுதினிலேமத்தாடி. எள்கியுரைத்தஉரையதனை *

கோல்லிகார்க்கிறைகூடற்கோமான் குலசேகரானின்னியில்மேவி *

சோல்லியவின்தமிழ்மாலைபத்தும் சோல்லவல்லார்க்கில்லைதுன்பத்தானே. (ய)

இள ஆய்ச்சிமார்கள் அல்லி மலர் திரு மங்கை கேள்வார் தவிரை கயந்து எல்லி ஏமப் பொழுதினில் ஊடி என்டி உரைத்த உரை அறிய கோல்லி கூர்க்கு இறை	இளமை தங்கிய இடைப்பெண் கள் தாமரைப்பூவில் நிறந்த பிராட் டிக்குக் கொழுநாளுன கண்ண பிராளை சூசைப்பட்டு, பாத்திரின் கடுச்சாமத்திலே பரணய கணமும்பண்ணி சாடிப்பட்டு சொன்ன பாகரங்கிரை (உட்கொண்டு) கோல்லி என்னும் கருக்குத் தலைவரும்	கூடல் கோமான் குலசேகரன் இன் இசையில் மேவி சோல்லிய இன் தமிழ் மாலை பத்தும் சொல்ல வல்லார்க்கு துன்பம் இல்லை	மதுரைக்கு அரசருமான குலசேகரபழுவார் இனிய பண்ணிலே பொருந்த அருளிச்செய்த பரமபோக்யமான தமிழாலாடிய மாலாநாயகான இப்பத்துப் பாட்டையும் ஒதவல்லவர்களுக்கு என்றாரதுக்கம் அனுகூலம்.
--	--	--	---

அடிவாவு:—வர் கெண்டை கரு தாய் மின் மற்பொரு பையரின் என்னை மங்கல அல்லி ஆலை. (ய)

ஸ்ரீ:

ஏழாந்திருமொழி—ஆலை நீள் கரும்பு.

கண்ணபிராணுடைய குழந்தைத் திருவிளையாடல்களை யசோதை கண்டு களித்தார் போலத் தான் களிக்கப்பெறும் இழந்த தேவையார் பின்பு கண்ணனைக் கண்டபொழுது கழி விரக்கத்தோடு பேசின பேச்சுக்களாற் செவ்வகிறது, இத்திருமொழி.

708 ஆலைகள்கும்பன்னவன்தாலோ அம்புயத்தடங்கண்ணினன்தாலோ *

வேலைநீர்நிறத்தன்னவன்தாலோ வேழப்போதகமன்னவன்தாலோ *

ஏலவார்துழலெனமகன்தாலோ என்றென்றுன்னையென்வாயிடையிறைய *

தாலோலத்திலும்திருவினையில்லாத் தாயரில்கடையாயின தாயே. (க)

ஆலை நீள் கரும்பு அன்னவன் தாலோ அம்புயம் நட கண்ணினன் தாலோ வேலை நீர் நிறத்து அன்னவன் தாலோ யேழும் போதகம் அன்னவன் தாலோ	ஆலைவிட்டு ஆடத்தகுந்தகீண் ட கரும்புபோன்ற கண்ணனே! (உனக்குத்) தாலாட்டு; தாமரைபோன்று விசாலமான திருக்கண்ணனை புடையவனே! தாலேலோ; கடலின் நிறம்போன்ற நிறத் தையுடையவனே! தாலேலோ; யானைக்குட்டி போன்றவனே! தாலேலோ;	எல்ல வார் குழல் என் மகன் தாலோ என்று என்று என் வாயிடை நிறைய உன்னை தால் ஒலித்திடும் திரு வினை இல்லா தாயரில் கடை ஆயின தாய்	பரிமளம் மிக்கு நீண்ட திருக் குழலையுடைய என்மகனே தாலேலோ; இப்படி பலகாலஞ்சொல்லி என் வாய் தருப்தியடையும்படி. உன்னைத் தாலாட்டுகையாகிற மைபத்து இல்லாத தாய்மார் களில் கடையான தாயாயிரா நின்றே ன் கான் (என்மருள் தேவகி.)
--	--	--	--

* * * —பன்னிரண்டு மாதம் உன்னை வயிற்றிற் சுமந்து பெற்ற நான் உடனே திருவாய்ப்பாடிக்குப் போக்கியிட்டேனாதலால், உன்னைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டுதல் முதலிய ஆசந்தாநுபவங்களை யசோதை பெற்றாளே யன்றி நான் பெறுதொழிந்தேன், பாகியே விழந்தேன், பின்னையைப் பெற்று ஆசந்தாநுபவம் பண்ணப்பெறுத தூதருஷ்டமரணிகளான தாய்மாரில் அந்தோ! நான் கடைகெட்ட தாயாகியிட்டேனே! என்று தேவகி தன் வயிற்றெரிச் சலிக் கண்ணிராளை நோக்கிக் கூறுவன்றன ளென்க.

“ஆலைநீள் கரும்பன்னவன்” என்று தொடங்கி “எவ்வார் குழலென்மகன்” என்றளவு முள்ள ஐந்து விரிகளும் அண்ணம விளி, குழந்தையைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டும் போது தாய்மார் முதலியோர் பாராட்டிச் சொல்லும் பாசரம் இவை. ஆலைநீண்டு ஆடத் தகுந்த கரும்பு என்றது—கன்றாக முற்றி ரணம் நிரம்பிய கரும்பு என்றவாறு; அதனோன்ற வனே! என்றது—“மலொலெலொ!” என்று உபநிஷத்தில் ஒதியுள்ளபடி—இன்சுவையே உருவெடுத்து வந்தார்போலுள்ளவனே! என்றபடி: தாலோ—தால்—நாகு; குழந்தைகளை உறங்கப் பண்ணுவதற்காகப் பெண்கள் நாவை அசைத்துச் சொல்லும் சொல்லு. (க)

709 வடிக்கொளஞ்சனமெழுதுசெம்மலர்க்கண் மருவிமேலினிதொன்றினைகோக்தி *

முடக்கிச்சேவடிமலர்ச்சிறுகருந்தாள் போலியும்கீழ்க்கிறகுழலியேபோல *

அடக்கியாரச்செஞ்சிறுவிரலனைத்தும் அங்கையோடனைந்தானையிற்கிடத்த *

கிடக்கைகண்டிடப்பெற்றிலேனந்தோ கேசவாகெடுவேன்கெடுவேனே. (உ)

வடி கொள்	கூர்மையை யுடைத்தாள்	நீர் போலியும்	(கழுத்தளவும் பருகின்) நீர்
அஞ்சனம் எழுது	வாயிடப் பெற்றதாய்		யினங்கப்பெற்ற
செம் மலர்	செந்தாமரை மலரை ஒத்ததான	முனில் குழலியோல-	மேகக்குட்டி போல.
கண்	கண்ணாரலே	செம் சிறு விரல்	அழகிய சிறுத்த திருவிரல்க
மேல்	மேற்கட்டியிலே தொங்கவிட்ட	அனைத்தும்	னெல்லாவற்றையுந்.
ஒன்றினை	குக்கும் இனி முதலியவற்றில்	அம் கையோடு	உள்ளன்கையிலே
	ஒருவஸ்துவை	அடக்கி ஆர	அடக்கும்படி
இனிது	இனிதாக	அனைத்து	முடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டும்
மருவி	பொருந்தப்	ஆனையின்	ஆலை கிடக்குமாயோலே பள்ளி
கோகதி	பார்த்துக்கொண்டும்;	கிடத்த கிடக்கை	கொண்டருளுமழகை
கரு தாள்	கறுத்தபுறந்தானை யுடையதாம்	கண்டிட பெற்றி	கண்டு அறுபவிக்கப் பெருந
மலர்	செந்தாமரை மலரையொத்து	லேன்	பாகியானேன்;
சிறு	சிறுத்த	அந்தோ	ஐயோ!
சே அடி	சிவந்த அகவாயை உடையது	கேசவா	கண்ணிரானே!
	மான திருவடிகளை	கெடுவேன்	ஒன்று மறுபவிக்கப்பெருந
முடக்கி	முடக்கிக்கொண்டும்	கெடுவேன்	பெரும்பாகியானேன்.

* * * தாயாயிருந்து தாலாட்டும் பாக்கியத்தை மாத்திரமேயோ நாளிழந்தது? நீ தொட்டிலிற் சாய்ந்திருக்குமழகை ஊர்ப்பெண்களெல்லாரும் நிரண்டு வந்து கண்டு களித்துப் போவார்களே; அவர்களில் ஒருத்தியா யிருந்தாகிலும் நான் அவ்வழகைக் காணப்பெற்றேனோ? அக்கேடுமில்லையே! ஐயோ! என்கிறாள். குழந்தைகள் தொட்டிலில் கிடக்கும்போது இருக் கக்கூடிய இயல்வைச் சொல்வன மூவடிகளும். குழந்தைகள் தொட்டிலில் அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டு கிடக்கும்மாதலால் வேறு யினையின்றி மேலே உற்றுநோக்குதற்காகத் தொட்டிலின்மீது கிளிச்சட்டம் தொங்கவிட்டு வைப்பார்கள்; அதில் யிக அழகான ஒரு வஸ்துவை உற்றுநோக்கிக்கொண்டு களித்திருத்தல் குழந்தைகளின் இயல்பு; அதனைக்கூறுவது முதலடி. தொட்டிலில் கிடக்கும் விரும் சொல்லுகிறது மேல். மேல்புறம் கறுத்து உட்புறம்

சிவந்துள்ள திருவடிகளை முடக்கிக்கொண்டும், கைவிரல்களை முடக்கிக்கொண்டும், 'மேகக் குட்டி கிடக்கிறதோ! ஆனைக்குட்டி கிடக்கிறதோ!' என்று விகற்பிக்கலாம்படியாக நீ தொட்டிலில் சாய்ந்திருக்கும் போதை யழகை அதுபவிக் கப் பெருது இழந்தேனே (உ)

710 முந்தையையுடையவர்கள் முறைமுறைதந்தம் குறங்கிடையிருத்தி *
எந்தையே! எந்தன்துலப்பெருங்கடரே எழுமுகில்கணத்தெழில்கவரே! *
உந்தையாவனென்றுரைப்பகின்செங்கேழ்விரலினும் கடைக்கண்ணினும் காட்ட *
நத்தன்பெற்றனன்கல்லினையிலா நங்கள் கோன்வகதேவன்பெற்றிலனே. (ஈ)

அப்பு உடை	பீதியை யுடையவர்களான	உந்தையாவன்	} உன் தகப்பனர் யார்? (காட்டு,) என்று உரைப்ப } என்றவனிடிலே கின் உன்னுடைய
முந்தையநல்	} பரம்பரையாக வருகிற நல்ல முறை மகளிர் } உறவு முறையையுடைய பெண்கள்	செம் கேழ்	
தம் தம் குறங்		} நங்கள் தங்கள் துடைகளிலே யிடைய	விரலினும்
முறை முறை	கீரமம் கீரமமாக		நத்தன் பெற்றனன்-நந்தகோபர் பெற்றார்;
இருத்தி	வைத்துக்கொண்டு	பெற்றிலன்	} (நந்தகோபர் பெற்ற பாகியத் தைப்) பெறவில்லை.
எந்தையே	"என் அப்பனே!		
எந்தன் குலம்	} எங்கள் குலத்துக்குப் பெருந்த பெருங்கடரே } தொரு யினத்தானவனே!		
எழு முகில்		} (கடலில் நீரை முகந்துகொண் டு) மேலெழுகின்ற மேக கணத்து } ஸமூஹத்தினுடைய	
எழில் கவர்	அழகைக் கவர்ந்துகொண்ட		
ஏறே	} "காளைபோன்றவனே!" (என் றிப்படி. பலவாறுகத் துதித்து)		

*** ஒருபிட்டில் ஒரு குழந்தை பிறந்ததென்றால் உறவினரெல்லாரும் வரிசை வரிசையாக வந்து பூழந்தையை எடுத்துத் தம் தம் துடை மீது இட்டுக்கொண்டு, 'என் நாயனே! என் குலத்தினக்கே! என் கண்மணியே!' என்றிப்படி பலவாறுகப் புகழ்ந்து கூறி, 'என் செல்வமே! உன் தகப்பன் யார்? காட்டு பார்ப்போம்' என்று கேட்குமளவில் குழந்தை தன் விரலாலும் கடைக் கண்ணாலும் தன் தந்தையைக் காட்டுவது வழக்கம்; அவ்வாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸிஸுவைக் கேட்கும்போது, பெற்ற தகப்பனாகிய வஸுதேவனைக் காட்டவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்கவும் பிறந்தது முதலாக நந்தகோபர் மாளிகையிலேயே வளர்ந்தது பற்றி அந்த நந்தகோபரை யன்றி வேறொருவரைத் தந்தையென்றறியாமையால் அவரையே தனக்குத் தந்தையாகக் காட்டினதை வடுக்கும் என்றெண்ணிய தேவகி, அந்தோ! பரமபாக்ய ஸரணியான யசோதையைக் கைப்பிடித்த பாக்யத்தாலே "இவன் என் தகப்பன்" என்று விரலாலும் கண்ணாலும் காட்டும்படியான அத்ருஷ்டத்தை நந்தகோபன் பெற்றான்; பெரும் பாகியான என்னைக் கைப்பிடித்த கொடுமையாலே வஸுதேவன் இழந்தான்; என்று சொல்லி வயிறொழுகினான். (ஈ)

711 களிகிலாவெழில்மதிபுரைமுகமும் கண்ணனே! திண்கைமார்வும்திண்தோளும் *
களிர்மலர்க்கருங்குழல்பிறையதுவும் தடங்கோள்தாமரைக்கண்களும்பொலிந்த *
இளமையின்பத்தையின்றென்தன்கண்ணால் பருகுவேற்கிவள்தாயெனநினைந்த *
அளவில்பிள்ளைமையின்பத்தையிழந்த பாலியேனெனதாவிகில்லாதே. (சு)

கண்ணனே	ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே!	எழில் மதி புரை	பூர்ண சந்திரனை ஒத்த
களி விலா	} ஆந்தத்ததை வினைக்கும் கிலாவையுடைய	முகமும்	திருமுகமும்
		திண் கை	திண்ணிதான திருக்கைகளும்

40)

முதலாயிரம்—பெருமான் திருமொழி.

மார்வும்	திருமார்வும்	இன்று	இப்போது
‘நின் தோளும்	வலிமைபொருந்திய	என் தன் கண்ணால்-என்னுடைய கண்ணால்	
தளிர் மலர்	திருத்தோள்களும்	பருகுவேற்கு	(நான்) அதுபவியாநின்றதும்
கரு குழல்	தளிரையும் மலரையு முடைத்	இவள் தாய்	‘(இவள் என்னுடைய)தாய் என்
	தாய்க் கறுத்த திருக்குழற்	என நினைந்த	து நினைப்பதற்குத்தகுதியான
	கற்றையும்		
மிறை	அஷ்டமீ சந்திரன் போன்ற	நினைமை	சைவப்பருவத்திலுண்டான
அதுவும்	திருநெற்றியும்,	அளவு இல்	அளவில்லாத
தடங் கொள்	விசாலமான	இன்பத்தை	ஆரக்கத்தை
தாமரை	தாமரைபோன்ற திருக்கண்	இழந்த	அதுபவிக்கப் பெருமல் இழந்த
கண்களும்	களும் (ஆசிய இவைய)	பாபியேன் எனது	பாபியான என்னுடைய
பொலிந்த	அழகுபெற்று விளங்கும் படி	ஆவி	உயிரானது
இளமைய	யான யெனவநாவளதை	நில்லாது	தரித்து நிற்க வழியில்லையே.
இன்பத்தை	யின் போக்யதையை		

*** கண்ணிரோனே! செறிந்த விலாநவையுடைய பூர்ண சந்திரன் போன்ற திரு முகமும் திண்ணிதான திருக்கையும் திருமார்வும் திருத்தோளும் திருக்குழலும் திருநெற்றியும் திருக்கண்களுமாகிய இவ்வவையவர்களின் யோபைகளால் விளங்கா நின்றவள்ள உனது யௌவந பருவத்திலழகை இப்போது நான் கண்ணூரக் கண்டதுபவியா நின்றேறானிலும், தாயாரொருத்தியையேயன்றி வேறொருத்தரையு மறியாத இளம்பருவத்தை அதுபவிக்கப் பெருமற்போனேனே! என்கிற அநுதாபமே என் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டிருப்பதனால் இப்போது அதுபவிக்கப் பெற்றது ஒரு பொருளாகத் தோன்றாமல் கழிவிரக்கமே என்கிறப் புண்படுத்தா நின்ற தென்கிசுள்.

712 மருவுநீந்திருநெற்றியில்சுட்டியதைதா மணிவாயிடைமுத்தம்

தருதலும் * உன்றன்தாதையைப்போலும்வடிவுகண்டுகொண்டு உள்ளமுள்ளுளிர *

விரலைச்செஞ்சிறுவாயிடைச்சேர்த்து வெகுளியாய்நின்றனாக்குமீய்வுரையும் *

திருவிலேனொன்றும்பெற்றிலேன் எல்லாம்தேய்வவங்கையசோந்தபெற்றாளே. (சு)

நின் திரு நெற்	உன்னுடைய திரு நெற்றியிலே	விரலைச் சேர்த்து	விரல்களை வைத்தும் கொண்டு
றியில் மருவும்	பொருத்தியிருக்கிற சுட்டி	வெகுளியாய்	(சு) சிற்றத்தோடே சொல்லி
சுட்டி அசைதா	யானது அசையும்படி.	நின்று உரைக்	தெ மழலைச் சொற்க
மணி வாயிடை	அழகிய வாயினுள்ளான முத்	கும் அ உரையும்	ளென்ன (அழகிய இவற்றிலே)
முத்தம் தருதலும்	தத்தைக் கொடுப்ப தென்ன	ஒன்றும்	ஒன்றையும்
உன்றன் தாதை	உன்னுடைய தகப்பனாசைப்	திரு இலேன்	பாக்கமற்றவளான நான்
யை போலும்	போன்ற	பெற்றிலேன்	அதுபவிக்கப் பெறவில்லை;
வடிவு	(உன்) வடிவழகை	தெய்வ கம்மை	‘தெய்வமானது’ என்று சொல்ல
கண்டுகொண்டு	(நான்) பார்க்கு	எசோதை	லாம்படியான யசோதைப்
உள்ளம் உள்	(என்) மனஸ்ஸானது உன்னே	எல்லாம் பெற்	பிராட்டி.
ருவிர	ருளிரும்படி	ருளே	(அந்த பால்யசேஷத்தங்கள்)
செம் சிறு வாயிடை-சிவந்த சிறிய திருவாயிலே			எல்லாவற்றையும் அதுபவிக்கப் பெற்றானே.

*** திருநெற்றியிலே சுடப்பிறந்தாற்போல அமைந்து விளங்கும் சுட்டியானது அசையும்படி நீ முத்தங்கொடுப்பதையும் இழந்தேன்; “நம் குழந்தையின் முகம் தகப்பனாருடைய முகம்போலவே இருக்கிறது!” என்று சொல்லிக்கொண்டு உனது முகத்தைச் சந்தோஷமாகப் பார்க்கு விற்கும்போது, நீ விரல்களை வாயினுள்ளே வைத்தீக்கொண்டு பால்யோகிதமாகச் சிற்றம் தோற்றச்சொல்லும் மழலைச் சொற்களையும் நான் கேட்கப்பெருமல் இழந்தேன்; இழப்பதற்கு நானொருத்தி ஏற்பட்டாற்போலே அதுபவிப்பதற்கு யசோதைப் பிராட்டி யென்பாளொருத்தி ஏற்பட்டாள், உன் விரல்களெல்லாவற்றையும் அவளே பெற்றனள் என்கிசுள். “முத்தம் தருதலும், உரைக்கு மவ்வுரையும் ஒன்றும்

பெற்றிலேன்" என்று அங்வயம். வேகுளியாய் நின்று—சிறுபாறென்று பேசுநல் குழந்தைகளின் இயல்வாய். யதோதை ஒருவித நோன்பும் கோற்காதே யாத்ருச்சிகமாகவே கண்ணா பிராணுடைய அறிமாறுவு மீலய்ருத்த வேஷங்களினைத்தையுக்காணப்பெற்றமை பற்றித் தெய்வங்கை எனப்பட்டாள். (கு)

713 தண்ணத்தாமரைக்கண்ணனேகண்ணு தவழ்க்தெழுத்துதளர்ந்ததோர்கடையால் *
மண்ணில்செம்பொடியாடிவந்து எந்தன்மார்வில்மண்ணிடப்பெற்றிலேனத்தோ! *
வண்ணச்செஞ்சிறுகைவிரலினத்தும் வாரிவாய்க்கொண்டவடிசிலின்மிச்சல் *
உண்ணப்பெற்றிலேன் ஓ! கொடுவியேன் என்னையென்செய்யப்பெற்றதெம்மோயே. (க)

தன் அம் தாமரை கண்ணனே	குளிர்ந்த அழகிய தாமரை போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே	வண்ணம் செம் சிறு	அமுதுபெற்றுச் சிவந்து சிறிதான
கண்ணு	கண்ணிரானே!	கை விரல் அனைத்தும்	கைவிரல்களெல்லாவற்றாலும்
தவழ்ந்து	(நீ) தவழ்க்துகொண்டு	வாரி	வாரிக்கொண்டு
எழுந்து	எழுந்திருந்து	வாய்க்கொண்ட	அமுது செய்த
தளர்ந்தது ஓர் கடையால்	தட்டுத்தடுமாறி நடப்பதான ஒரு கடையினால்	அடிசிலின்	ப்ராணாதத்தினுடைய
செம் மண் பொடியில்	சிவந்த புழுதி மண்ணிலே	மிச்சல்	சேஷத்தை
ஆடி	விளையாடி	உண்ண பெற்றி லேன்	(கான்) உண்ணப் பெறவில்லை;
வந்து	(அக்கோலத்தோடே) வந்து	கொடு வியை யேன்	(இவற்றை யெல்லாம் கான் இழக்கும்படியாக) மஹா பாபத்தைப் பண்ணினேன்;
என் தன் மார்வில்	என்னுடைய மார்விலே	ஓ	ஐயோ!
மண்ணிட பெற்றிலேன்	நீ அணையும்படியான பாகி யத்தைப் பெற்றிலேன்;	எம் மோய்	என் தாயானவள்
அந்தோ	இஃது என்ன தெளர்ப் பாகியம்!	என்னை	என்னை
		என் செய்ய பெற்றது	ஏதுக்காக பெற்றனோ!

*** குளிர்ந்து அழகிய தாமரைப்பூப்போலே அவர்ந்த திருக்கண்களையுடைய கண்ணாடிகளே! நீ செம்மண்ணிலே புழுதியாகித்து விளையாடும்போது தவழ்ந்து செல்வதனாலும் தட்டுத் தடுமாறித் தரையில் காணுன்றியு மூன்றாகும் நடப்பதனாலும் புழுதி மண்ணை அனைந்த அக்கோலத்தோடே வந்து என் மார்விலே கட்டிக்கொண்டு கிடக்கப்பெற்றிலேனே!; எல்லாத் திருவில்களாலும் ப்ராணாதத்தை வாரி அமுது செய்யும்போது வாயது கையதாக மிகுந்த ப்ராணாதத்தையு முண்ணப் பெற்றிலேனே!; ஆட்டின் கழுத்தில் முலை (அதர்) போலே என்னை என் தாய் வினாகவேயன்றோ பெற்றாளென்கிறாள். "செம்மண் பொடியில் தவழ்ந்து ஆடி, எழுந்து தளர்ந்ததோர் கடையால் வந்து என் தன் மார்வில் மண்ணிடப் பெற்றிலேன்" என்று அங்வயித்துப் பெறுந் கொள்ளுதல் சாலச்சிறக்கும். இப்பாட்டின் முன்னடிகட்டு

"மக்கண் மெய்தீண்டலுடற்கின்பம்" என்றுங் குறையும், பின்னடிகட்டு

"அமிழ்தினு மாற்ற வினிதே தம் மக்கள் சிறுகை யளாவிய கூழ்"

என்றுங் குறையும் கிணக்க.

(க)

714 குழகனையெந்தன்கோமளப்பிள்ளாய் கோவிந்தாவென்குடங்கையில்மன்னி *
ஒழுதுபேரேழிலிளஞ்சிறதளிர்போல் ஒருகையாலொருமுலைமுகம்நெருடா *
மழலைமென்னகையிடையிடையருளா வாயிலேமுலையிருக்கவேன்முகத்தே *
எழில்கொள்ளின் திருக்கண்ணினைகோக்கந்தன்னையும் இழந்தேனழந்தேனே. (எ)

குறையே	எல்லாரோடும் கலக்கும் ஸ்வ பாவமுடையவனே!	கெருடா	செருடிக்கொண்டு
என் தன் கோம எம் சின்னாய்	என் வயிற்றிற் பிறந்த அழகிய குமாரனே!	முலை வாயினே	மற்றொரு முலையானது (உன்) இருக்க
கோவிர்தா	கோவிர்தனே!	இடை இடை	கடு கடுவே
என் குடங்கை	என்னுடைய குடங்கைகளே	என் முகத்தே	என் முகத்தை நோக்கி
யில் மயங்கி	பொருத்தி யிருந்து	மழலை மெல்	புன்சிரிப்பைச் செய்து
ஒழுகு பேசு	வெள்ளையிடாசின்ற மிக்க அழகையுடைத்தாயும்	கடை அருளா	கொண்டு
துள சிறு தளிர்	மிகவும் இனிசான தளிர்	எழில் கொள்	அழகிய உன் இரண்டு கண்
போல்	போன்றதுமான	நின் திரு கண்	களாலும் பார்க்கிற பார்வை
ஒரு கையால்	ஒரு திருக்கையாலே	இணை கோக்கம்	யையும்
ஒரு முலை முகம்	(என்னுடைய) ஒரு முலைக் காம்பை	தன்னையும்	
		இழந்தேன்	ஐயோ! இழந்தேனே!
		இழந்தேன்	

* * *—“ஒரு முலையை வாய்மடுத்த ஒரு முலையை செருடிக்கொண்டு, இருமுலையும் முறை முறையா பேய்க்கி பேய்வி யிருந்தனாயே” (பெரியாழ்வார் திருமொழி, உ—உ—உ) என்று பச்சோதை கண்ணன் வேண்டிக்கொண்டு அவ்வாறே பெற்றனன் என்பதை அந்தத் தேவரி, அப்பாக்கியம் தனக்கு நோமற் போனதபற்றி வருத்தமின்றான். நீ என் குடங் கையில் சாய்ந்துகொண்டு ஒருகையாலே (எனது) ஒரு முலைக்காம்பை செருடிக்கொண்டும் மற்றொரு முலையைத் திருப்பவளத்தில் வைத்துக்கொண்டும் கடுகடுவே என்னை இனிதாக சோக் கும் சோக்கத்தை அகியாயமாய் இழந்தொழிந்தேனே! என்கிறான்.

குழகன்—எல்லாரோடும் கலந்த பசிமா துவதையே இயல்வாக வுடையவன். கோமளம்—சுருமாரம். குடங்கை என்பதற்கு ‘உள்ளங்கை’ என்று சிலர் பொருள் கூறுவர்; அப் பொருள் உண்டாவினும் இவ்விடத்திற்கு அது பொருளல்ல; பெண்பிள்ளைகள் குழந்தைகட்கு முலை கொடுக்கும்போது தமது முழங்கையிலே குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு முலை கொடுப் பது வழக்கமாதலால் இங்குக் குடங்கை என்பதற்கு ‘முழங்கை’ என்று பொருள் கொள்ளு தல் தகுதி; “எட்டுணைப்போது என் குடங்காலிருக்க கிண்கால்” இப்பாதி இடங்களில் குடங் கால் என்பதற்கு ‘முழங்கால்’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டுமாறதிக; “குடங்கையில் மல்கொண்டளந்த” இப்பாதி ஸ்தலங்களில் ‘உள்ளங்கை’ என்ற பொருட்குப் பாதகமில்லை யென்க. கெருடா, அருளா—‘செய்யா’ வன்னும் வாய்பாட்டு கிணியெச்சம்; செருடி, அருள் என்றபடி. (எ)

715 முழுதும்வெண்ணையனைத்துதோட்டுண்ணும் முகிழிளஞ்சிறுத்தாமரைக்கையும் *
எழில்கொள்ளாம்புகொண்டடிப்பதற்கு எள்குநிலையும்வெண்துயிர் தோய்த்தசெவ்வாயும் *
அழகையுமஞ்சிநோக்குமக்கோக்கும் அணிகொள்கெஞ்சிறுவாய்க்களிப்பதும் *
தொழுகையுரிவைகண்டவசோதை தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளே. (அ)

வெண்ணைய்	வெண்ணையைக் குடத்திலுள்	எள்கு நிலையும்	அஞ்சிக்கும் நிலையும்.
முகையும்	எவளவும் (கையைவிட்டு)	வெண் துயிர்	வெளுத்த துயிர்முதலிய கிண்க
அனைத்து	அனைத்து	தோய்த்த சொம்	வாயும்.
தோட்டு உண்ணும்—எடுத்த உண்டிற		வாயும்	
இன முடிந்	இளத்தளிரையும் தாமசையை	அருகையும்	அருவதும்.
தாமசை சிறு	யும் போன்ற சிறிய திருக்	அஞ்சி கொக்கும்	பயந்த பார்க்கிற அப்பார்வை
லையும்	கைகளும்	அ கோக்கும்	யும்
எழில் கொள்	அழகிய தாமிராலே அடிக்க	அணிகொள்	அழகிய சிவந்த தெய்வாய்
தாம்பு கொண்டு	(அதற்கு)	செம் சிறு வாய்	துடிப்பதும்
அடிப்பதற்கு		கெளிப்பதும்	

தொழுதையும்	அஞ்ஜலி பண்ணுகையும் (ஆகிற)	அசோதை	யசோதையானவன்
இயைவ	இவற்றையெல்லாம்	தொல்லை இன்	பரமாரைந்தந்தினுடைய
கண்ட	பேரில் கண்டவர்கண்டு அது	பத்து	எல்லையை
	பலிந்த	இறுதி	காணப்பெற்றுள்.
		கண்டாள்	

* * *—“தாரார் தடந்தோள்க னுள்ளவய் கைகீட்டி, ஆராத வெண்ணெய்விழுவீ” என்றபடி—வெண்ணெயிலுண்டான ஆதாரதிரயத்தாலே கைமுழுதும் வெண்ணெய்க் குடத்திலே புகுவிட்டு அனைவனாலால் “ஆழவமுக்கி முகக்கினு மாழ்கடவீரீர், காழிமுகவாது காணழி” என்கிற ஸாமாந்யமான செய்தியையும் அறியாதே அவிவேகத்தோற்றச் செய்த காரியங்களைக் காணப் பெற்றிலேன், என்கிறான் முதலடியில். “அடிப்பதற்கு” = அடிப்ப, அதற்கு எனப்பிரித்துரைத்தலுமாய்; தொகுத்தல்.

கண்ணன் தயிரைக் களவாடி உண்ணும்போது யசோதை கண்டு தடியும் தாம்புமேடுத்தவாறே “காயெடுத்த நிறு கோலுக் குகைந்தோடித், தயிருண்டவாய் துடைத்த மைந்தன்” என்றபடி. அந்தத் தயிரை மறைப்பதாகத் துடைத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்து வாய் விறையச் சுற்றிலும் பூசிக்கொள்வன்; பிறகு யசோதையால் அடிபட்டு அழுவன், அஞ்சினார் போல் கோக்குவன், வாய் துடிக்கும்படி. விக்வி விக்வி அழுவன், கடைசியாக அஞ்ஜலிபண்ணுவன்; ஆக இக்கோலங்களைப்பெல்லாம் கண்டு ஆகத்தந்தின் எல்லையிலே விற்கும்படியான பாக்கியம்யசோதைக்கும் விடைத்தேயன்றிச் சுமந்துபெற்ற எனக்குக் கிடைக்காமற் போயிற்றே! என்று வருந்துகின்றான். [தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளே.] “சூதநொய்யுநெறதிவழிநாநாது” என்ற உபநிஷத்தின்படி—தொல்லையின்பம் என்று எம்பெருமானாகிய கண்ணனையே சொல்வீற்றாய், அபரிச்சிந்நான அவினை யசோதை பரிச்சிந்நனாகி விட்டாளே! என்றுரைப்பது மொன்று. அழுதையும் தொழுதையும் பரிச்சிந்நர்களுடைய க்ருத்யமிதே. [பரிச்சிந்நர்—ஓளவு பட்டவர்.]

716 குன்றினால்குடைகலித்ததும் கோலக்குரவைகோத்ததும்குடமாட்டும் *
கன்றினால் விளவேறித்ததும் காலால்காளியன்தலைமிதித்ததும்முதலா *
வென்றிசேர்பிள்ளைகல்லிளையாட்டமனைத்திலும் அங்கென்னுள்ளமுள்குளிர *
ஒன்றுங்கண்டிடப்பெற்றிலேனடியேன் காணுமாறினியுண்டெனிலருளே. (க)

குன்றினால் குடை	கோவர்த்தன மலையைக் குடை	கல் மிளகா விரி	விசைகண்ணமான பால்ய சேஷடி
கலித்ததும்	யாகத் தாங்கி நின்றதும்	யாட்டம் அனைத்	தங்க செல்லா வற்றினுள்
கோலம் குரவை	அழகாக காண்கிறதை	திலும்	நாம்
கோத்ததும்	செய்ததும்	ஒன்றும்	ஒரு சேஷடித்தந்தையும்
குடம் ஆட்டும்	குடக்கூத்தாடினதும்	என் உள்ளம்	என் கெஞ்சு குளிரும்படி
கன்றினால் விள	கன்றாய் தூத்த ஒரு அகரணாக	உன் குளிர	அடியேன்
எறித்ததும்	கொண்டு (அனாராவேசமு	அடியேன்	கான்
	டைய) விளங்குகுகளை	அங்கு கண்டிட	அச்சேஷடித்தங்களை நீ செய்த
	உறித்ததும்	பெற்றிலேன்	விடத்தில் கண்ணார்க்கண்டு
காலால்காளியன்	நிருவடிக்கொலே காளியாகாகத்	இவரி	இப்போது
தலை மிதித்ததும்	நின் தலையை மரத்தித்ததும்	காணும் ஆறு	(அவற்றை கான்) காணத்தக்க
முதலா	(ஆடிய இவை) முதலாக	உண்டு எனில்	உபாயம்
	வுள்ள	அருள்	இருக்குமாயில்
வென்றிசேர்	வெற்றி பொருந்திய		இருபைசெய்தருளவேணும்.

* * * உனது சேஷடைகளை யசோதைக்குக் காட்டினேயென்றிப் பாவியேன் கண்ணுக்கு நீ ஒன்றையும் காட்டவில்லை; கீழ் நடந்தவற்றையெல்லாம் எனக்காக மறுபடியும் ஒருதடவை செய்து காட்டக்கூடுமோ என் அப்பனே! என்கிறான். (க)

717 வஞ்சமேலியகெஞ்சுடைப்பேய்ச்சி வரண்டுநார்நம்பெழக் கரித்துக்க *
 கஞ்சமாரதருகழிமுலையத்தோ கவைத்துநீயருள்செய்துவளர்க்தாய் *
 கஞ்சன்கள்கவர்கருமுகிலெத்தாய் கடைப்பட்டேன்வெறிதேமுலைகமத்து *
 கஞ்சமேலேன்றிலேனுய்ந்திருத்தேன் தக்கதேகல்லதையைப்பெற்றாயே. (வி)

வஞ்சம் மேலிய கெஞ்சு உடை பேய்ச்சி	வஞ்சனை பொருத்திய கெஞ்சை புடையளரான பூதனையான வன்	கஞ்சன் நான் கவர் கரு முகில் எத்தாய் முலை வெறிதே கமத்து கடைப் பட்டேன் தஞ்சம் ஒன்று இலேன்	கம்மனுடைய ஆயுள்ளை அப நிரித்த காளமேகம் போன்ற காயனோ (கான்) முலையை வியர்த்தமாகச் சுமந்து கெட்டவரினும் கடைகெட்டவனானோன்; (உன்னையொழிய வேறு) புசுல ற்றிராரின்னோன்; (என்றைக்காவது முன்னாக் கண்ணால் காண்போமென்று) பிராணனைப் பிடித்துக்கொண் டு ஜீவிக்கிறேன்; உனக்குத் தகுதியான நல்ல தாயாகை லம்பாதித்துக் கொண்டாய்.
வரண்டு எழ	உடம்பு சோஷித்த (உன்னுள்ள ரத்தமாய்லங்கள்) வெளியிற் கொழிக்கும்படி பாகவும்		
நார் கரம்பு கரித்து உக்க	நார்போன்ற கரம்புகள் கருகி உதிரும்படியாகவும் (அவளு டைய)		
கஞ்சம் ஆர்தரு கழி முலை நீ கவைத்து அருள்செய்து வளர்க்தாய் அத்தோ	விஷத்தீற்றிய கள்ள முலையை நீ ஆள்வாதகம் பண்ணியும் (கன்மேல்) திருபையினுலே உயிரோடும் வளரப்பெற்றாய்; ஆச்சரியம்!	உய்ந்திருத்தேன் தக்கது நல்ல தாயை பெற்றாய்	

* * * [கடைப்பட்டேன் வெறிதே முலைகமத்து.] முலை கெடுத்தபோது பாதுகாப்ப
 தற்கு உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்றவைத்தும் நீ வேறு முலைப்பத்தேடி ஒடினமையால் என்
 முலை பயனற்றொழிநகையாலே இம்முலை எனக்குப் புனாகுமுல் போலே வினாடி சுமையாயிற்
 மென்கிருள். [கஞ்சமேல் இத்தாயி.] கான் முன்னமே உயிர் துறந்திருக்க வேண்டுமாயினும்
 எப்போதாயினும் உன்னைக் காணப்பெறவேண்டுமென்றமாயசையால் பிராணனை வலியப்பிடித்து
 வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்று கருத்து. [தக்கதே இத்தாயி.] உனக்கு முலைப்பால்
 வேண்டும்போது என்னையும் விட்டு யசோகதையையும் விட்டுப் பூதனையைப்பற்றினாயே!
 இதுகோ தருதி? என்றவாறு. (வி)

718 மல்லையாநகர்க்கிறையவள்தன்னை வான்செலுத்திவந்தீங்கணைமாயத்து *
 எர் லைபிள்ளைசெய்வனகாணாத் தேய்வத்தேவகிபுலம்பியபுலம்பல் *
 கொல்லிகாவலன்மாலடிமுடிமேல் கோலமாம்குலசேகரன்சொன்ன *
 நல்லிசைத்தமிழ்மாலையல்லவர்கள் கண்ணுவாரொல்லையாரணனுலகே. (கக)

மல்லையா நகர்க்கு இறையாவன் தன்னை வான் செலுத்தி சுக்கு வந்து அனை பிள்ளை மாயத்து எல்லை இல் செய்வன காணு தெய்வத் தேவடி	செல்லாம் நிரந்திய பெரிய ககா மாயிய வடமதுரைக்கு தலைவனாகிருந்த கம்மனை விரைவார்க்கத்திற்கு அநுப்பி (தேவகி ஸரீபமாயிய) இங்கே வந்து சேர்க்க கண்ணிராணுடைய அற்புதத்தில் எல்லையிலாத சேஷத்தங்களை (கடத்தபோது) காணப்பெறாத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேவையொனவன்	புலம்பிய புலம்பல் கொல்லி காயலன்—கொல்லி நகர்க்கு அரசராய் மால் அடி முடி மேல் கோலம் ஆம் குலசேகரன் சொன்ன கல் இசை தமிழ் மலை வல்லார்கள் ஒல்லை காணான் உரை கண்ணுவார்	புலம்பிக்கொண்டு சொன்ன பாசுபங்களை கொல்லி காயலன்—கொல்லி நகர்க்கு அரசராய் காவேசுவரனுடைய திருவடி களைத்தம் திருமுடிக்கு அலம் காசமாசுவலையாரான குலசேகராய்வார் அருளிச்செய்த கல்ல பிசையைபுடைய தமிழி னாலைய சொல் மாலையை ஒதவல்லவர்கள் விசைவாக பூதவகுண்டத்தை சேரப்பெறுவர்.
--	--	---	--

அடிவரவு:—ஆலை வடி முந்தை களி மருவு தண்ணம் குழகன் முழுது குன்று வஞ்சம்
 மல்லை மன்னு.

எட்டாந்திருமொழி—மன்னுபுகழ்.

ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் கௌஸல்யை பெற்ற பேற்றைக்கருதி, அவள் அவ்விராம பிரானைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டுக் கூறின முகத்தால் இத்திருமொழி அருளிச்செய்திருள். இவ்வறுபயம் இவர்க்குத் திருக்கண்ணபுரத்தெம்பெருமான் விஷயத்திலே செல்துகிறது.

719 மன்னுபுகழ்க்கௌசலைதன் மணியிறுவாய்த்தவனே! *

தேன்னிலங்கைக்கோன்முடிகள் சித்துவித்தாய்செம்பொன்சேர் *

கன்னிகன்மாமதிள்புடைசூழ் கணபுரத்தென்கருமணியே! *

என்னுடையவின்னமுதே இராகவனே! தாலேலோ.

(க)

மன்னு புகழ்	கலைகின்ற புகழையுடைய	கல்	விசைநாமாய்
கௌசலை தன்	கௌஸல்யையினுடைய	மா	பெரிதான
மணி வாய்	அழகிடி வாயிற்றிலே	மதில்	திருமநிலாலே
வாய்த்தவனே	பிரளாயாகத் திருவாவதரித்	புடை சூழ்	காற்புறமும் சூழப்பட்ட
	தவனே!	கணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலெழும்
தென் இலங்கை	தேன்னிலங்கைக்கு இறைவ		தருளியிருக்கிற
கோன்	னான ராவணனுடைய	என் கரு	கீலாதகம் போன்ற எம்பெரு
முடிகள்	பத்துத் தலைகளையும்	மணியே	மானே!
சிந்து வித்யாய்	சிதறப் பண்ணினவனே!	என்னுடைய	எனக்கு போக்யமான அம்ரு
செம்பொன்	செய்விய பொன்னுலே செய்	இன் அமுதே	தமா யிருப்பவனே]
சேர்	யப்பட்டதாய்	இராகவனே!	ஸ்ரீராமனே!
கன்னி	அழிவில்லாததாய்	தாலேலோ	(உனக்குத்) தாலாட்டு.

***—இதில், முதலடியால் அவதாரமும், இரண்டாமடியால் அவதார பாயோருகமும் சொல்லப்பட்டன வென்க. கணபுரம்—கண்ணபுரம் என்பதன் தொகுத்தல்; திருக்கண்ணபுரம் என்னும் இத் திவ்யதேசம் சோழநாட்டுத் திருப்புகள் காற்பதில் ஒன்று; இத்தலத்தில் செளரிநாற்பெருமாள் மிகவும் வாய்நாடி என்பது ப்ரஸித்தம். கம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், குலசேகராழ்வார்-ஆகிய ஐவர்களால் மங்களாகாஸங்கு செய்யப்பெற்ற சிறந்த திவ்யதேசம் இது. தாலேலோ=வளர்ச்சினைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தல் பண்வளர்ப் பண்ணுகைக்காகச் சொட்டித் தாலாட்டுதல்; தால்—காக்கு; தட்டிழில் தொண்டூற் குறுவகைப் பிரபத்தக்களுள் ஒன்றாகிய பிள்ளைத்தமிழில் இத்தாலாட்டை எட்டாம் மாதத்திற் கூறுவது கயிமாபு.

(க)

720 புண்டரிகமலாதன்மேல் புவனியெல்லாம்படைத்தவனே *

திண்டிழலாள் தாடகைதன் உரமுருவச்சிவவளைத்தாய் *

கண்டவர் தம்மனம்வழங்கும் கணபுரத்தென்கருமணியே *

என்டிசையுமாளுடையாய் இராகவனே! தாலேலோ.

(உ)

புண்டரிகம் மலர்	(திருவாரியில் அலர்ந்த) தாமரைப்	கண்டவர்	சேலித்தவர்கள்
அதன் மேல்	பூவிரமேல் (மிரமினிட்) கோற்	தம் மனம்	தங்கள் மனத்தைத் தங்களே
	று வித்து அவன் முகமாக)	வழங்கும்	இசைத்து கொடுப்பதற்குத்
புவனி எல்லாம்	உலகங்கொல்லாவற்றையும்		தருந்த
படைத் தவனே	ஸ்ரஷ்டத்தவனே!		
திண் திறலாள்	தருடமான பலத்தை யுடைய	கணபுரத்து என் கருமணியே!—;	
தாடகைதன்	ளான தாடகையினுடைய	என் திசையும்	எட்டுத் திக்குள்ளவர்களையும்
உரம் உருவ	மாத்ரவத் துணைக்கும்படியாக	நூன் உடையாய்	அடிமைகொண்டருளுபவனே!
கிலை	விடிலை வளைத்து அம்புகளை	இராகவனே! தாலேலோ—.	
வளைத்தாய்	எய்தவனே!		

- 721 கொங்குமலிகருங்குழலாள் கௌசலைதன்குலமதலாய் *
தங்குபெரும்புகழ்ச்சனகன் திருமருகா ! தாசரதி *
கங்கையிலும் தீர்த்தமலி கணபுரத்தென்குமணியே *
எங்கள் குலத்தினமுதே இராகவனே ! தாலேலோ. (ந)

கொங்கு மலி கரு	பரிமாள் மிருகத் தறுத்த கூர்	மலி தீர்த்தம்	சிறப்பு மிக்க தீர்த்தமகையுடைய
குழலாள்	தலையுடையாளான	கணபுரத்து	திருக்கண்ண புரத்திலெழுந்
கௌசலை தன்	கௌசலையினுடைய		தருளி மருக்கிற
குலம் மதலாய்	சிறந்த பிள்ளையானவனே!		என் குமணியே!—
தங்கு பெரு புகழ்	பொருத்திய மஹாதீர்த்தியை	எங்கள் குலம்	எங்கள் ராஜவம்சத்துக் கெல்
சனகன்	யுடைய ஐக மஹாராஜனுக்கு		லாம்
திரு மருகா	மாபிள்ளை யானவனே!	இன் அமுதே	போக்யமான அமுதம் போன்ற
தாசரதி	சகரவர்த்தி திருமகனே!		வனே!
கங்கையிலும்	கங்காத்திமிற் காட்டிலும்		இராகவனே! தாலேலோ—

எங்கள் குலத்து இன் னமுதே = ஸ்ரீராமன் ராஜவம்ஸத் திற் பிறந்தாற்போல இக்குல சேகரமுதலாரும் ராஜவம்ஸத்திற் பிறந்தவராதலால் இங்குனமுனிச் செய்தாரென்க. (ந)

- 722 தாமரைமேலவனவனைப் படைத்தவனே ! * தயாதன்தன்
மாமதலாய் மைதிலிதன்மணவாளா ! * வண்டினங்கள்
காமரங்கவணைபாரும் கணபுரத்தென்குமணியே *
ஏமருவுஞ்சிலவலவா ! இராகவனே ! தாலேலோ. (ச)

தாமரைமேல்	(திருவாரி) கமலத்திலே	காமரங்கள்,	காமா மென்றும் இசையைப்
அயன் அவனை	பிரமனை உண்டாக்கினவனே!	இசைபாரும்	பாடப்பெற்ற
படைத்தவனே		கணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந்
தயாதன் தன் மா	தசாதனுடைய முத்த		தருளிமருக்கிற
மதலாய்	குமாரனே!		என் குமணியே!—
மைதிலி தன்	பிராட்டிக்கு வல்பனே!	ஏ மருவும் சிலை	அம்புகள் பொருத்திய (ஸ்ரீ
மணவாளா		வலவா	சாரங்கமென்றும்) வில்லை
வண்டு இனங்கள்	வண்டுகளின் கூட்டங்கள்		ஆளவல்லவனே!
			இராகவனே! தாலேலோ—

* * * “தாமரைமேல் அயனவனைப் படைத்தவனே!” என்று சொல்லி, “தயாதன்றன் மாமதலாய்!” என்று சொன்னகிது—ஸகல விபூதிக்கும் பிரதவாகிய ஸீ இவ்விபூதியில் ஒரு பிரீனிகாப்ராயண தசாதனைப் பிரதவாகக்கொண்டு ‘அவனுடைய பிள்ளை’ என்றும்படியாகப் பிறந்த அபிசயம் என்கொல்! என வியந்தவாரும்.

“ஏமருவுஞ்சிலை” = ஏ—எய்கையிலே, மருவும்—மூட்டாரின்ற, சிலை—வில், என்றும் பொருளாகலாம். ஆரேனும் பிடிக்கிலும். எய்கையிலே மூட்டும் வில் என்பது கருத்து: வெகு சாதரியமாய் அடக்கி ஆளத்தக்க வில்—என்றவாறு. இக்கருத்துத் தோன்றவே பெரியாழ் வாரும் “சாரங்கமென்றும் வில் ஆண்டான் நன்னை” என்றருளிச் செய்தாரென்க. (ச)

- 723 பாராளும்படர்செல்வம் பரதகம்பிக்கையருளி *
ஆராவன்பினையவனோடு அருங்கானமடைத்தவனே ! *
சாராளும்வரைமாற்பா! திருக்கண்ணபுரத்தாசே ! *
தாராளும்நீண்முடி என்னதாசரதி! தாலேலோ. (ரு)

பார் ஆளுநர் படர் செல்வம்	புழி மருவதையும் ஆட்சி புரிவதாயிற்று பெரிய சான்று வைப்பதை	அரு காணம் அடைத்தவனே	(புருவதற்கு) அருமைமையான காட்டைக் குறித்து எழுத்தரு ளினமனே!
பாதன் கம்பிகளே	சூர் பாதாபுஷாஸ்களே	சீர் ஆளுநர் வரை மாப்பா	சீரமைக்கற்கு இருப்பிடமாய் மலைபோன்ற திருமார்பை புடைப்பவனே!
அருபரி	கிவயித்த விட்டு	திருக் கண்ணுபுரத்த அச்சே!—	
ஆர அன்பு நிலையவனே	பரிபூர்ணமான பக்திப்பெருங் காநிபுண்டிய துணையபெரு மாலுடன்கூட	தார் ஆளுநர் முடி	மாலைபோலக் கடின சிறக்க திருமுடிவாய்புடைப்பவனே! என் தாசாதி! தாலேயோ—.

***—வகவாணஞ் செல்லும்போது இராமபிரான் இலையபெருமானை கோக்கி, 'இலை
யோய்! என் போகிறோன்; நீ இங்கேயிருப்பாயாக' என்றபோது, அவர் தமது கைங்கரிய
குணமையும் பிரிவின தரிசாவணமையும் பாக்கப்பெரித்த தம்மையுங்கூட்டிக்கொண்டு போகும்படி
செய்தனராதலால் "ஆரவன்நிலையவனே" என்றார். [அருங்காணம்.] "கல் நிறைந்து நிகர்
கவழவுடைத்து கங்கழன்ற, பின்றுக் திரைவயிற்றப்பேயே திரித்துவராக், கொன்னகிதாப்
வேக்காணம்" [பெரிய திருமடல்] என்றார் கவிபுலகம். (16)

124 சுற்றமெல்லாம்பின்தொடர்த் தொல்காணமடைத்தவனே ! *

சுற்றவர்கட்கருமருத்தே அயோத்திகார்க்கதிபதியே ! *

சுற்றவர்களுதாம்வாழும் கணபுரத்தேன்கருமணியே ! *

சுற்றவைதன்கொற்கொண்ட சீராமா ! தாலேயோ.

(17)

சுற்றம் எல்லாம் பின் தொடர்	எல்லா உறவினரும் பின்னே தொடர்ந்தவர,	சுற்றவர்கள் தாம் வாழும் கண	சூரிகன் வாழ்ந்தரு திடமான திருக்கண்ணுபுரத்தே எழுத்தருளியிருக்கிற
தொல் காணம் அடைத்தவனே	புராதனமான தண்டகாரணத்த அக் கெழுத்தருளியவனே!	புரத்த	கீழைமணியோ எழுவ சம்பெரு மாளே!
அற்றவர்கட்கு	புணக்கே அற்ற, திரித்த பரம பக்தர்களுக்கும்	என் கரு மணியே	சிறிய தாயாயிவ கைகேசி யிறுமடைய
அரு மருத்தே	(அண்ணா கோகந்தாத (அணிக் க) அருமைமையான மருத்த போன்றவனே!	சுற்றவர்கள் சொல் கொண்ட சீராமா	சொல்லி சுற்றக்கொண்ட சூர் சாமனே! தாலேயோ—.
அயோத்தி கோக் கு திபதியே	அயோத்தா கோத்திக்கு அடிதனே!		

*** இராமன் காட்டுக் கெழுத்தருளுகையில் பிராணிகள் மாந்திரமே பின்
தொடர்ந்ததாக சீராமபணத்திற் கூறுவிற்கு; இங்கு, "சுற்றமெல்லாம் பின் தொடர்த் தொல்
காண மடைத்தவனே!" என்றருளிச்செய்தது செர்வதென்கவனே! என்ற எம்பெருமானார் திரு
வேலக்கத்தில் பரந்தாவம் கிழை, அதற்கு எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தது—"அஹம் ஸர்
வம் கரிஷ்யாமி" என்று சொன்ன எகாவதிகமையும் செய்ய மினைப்பெருமான் கூடப்போகை
யாலே எகவா பத்துக்களும் கூடப்போனார்களாய்த்திறே" என்றும்: இது அனோத்தியாக
அருளிச்செய்தபடி.

சுற்றவர்கள்:—வசாயப்பாழமணமலியிலோ வாதவ்யுதமணாஹாது! துணாயொ2
தாயவகுர! நாகுதலெஹைகந்ததெவஸம்: வாகவிவஸதஸாநீராகுரி சுகீதம் வாகிதா
தூதம்! வாததாஸாகுதலெ வெவாஸெஸுஹதி தாஸவாபாஹத 11 [சீராமா—சூர்
—ச—கடு] என்ற சரபங்காசர்மத்தில் வந்து கதரின தண்டகாரணய வாலிகளான முனி
வரைச் சொல்லுகிறது. அங்ஙனம் வந்து வேண்டிக்கொண்ட முனிவர்களை கோக்கி "அப்
படியே என் உக்கன் கிரோதவர்க்கக்களை வேறத் தொடுத்த கிடுகிறேன், அஞ்செய்யின்"

என்று உறுமொழி கூறிய இராமபிரான் அந்தப் பிரதீஜ்ஞையை சிறைவேற்றுதற்பொருட்டு தண்டகாரணியத்திற்குப் புறப்படுங்கால் பிராட்டி பெருமானே நோக்கி, 'ஆரியரே! தாபஸவ்ருத் திவ்ய அவஸம்பித்துவத்து சேர்ந்தவிடத்தில் சுத்திரியவ்ருத்திவையப் பாராட்டக் கருதுவது உமக்குத் தருதியல்ல; உமது விஷயத்தில் ஒரு குற்றமுஞ் செய்வாத பிராணிகளை நீர் கொல்ல முயல்வது அரியாயமாரும்' என்று பனவாறாக உணர்த்த; அது கேட்ட இராமபிரான், "ஸீதே! நான் பிராணனை விட்டாலும் விடுவேன்; லக்ஷ்மணனையும் உன்னையும் விட்டாலும் விடுவேன்; யாருக்காவது பிரதீஜ்ஞை செய்துகொடுத்து அதிலும் பிரமஞானிகளுக்குப் பிரதீஜ்ஞைசெய்து கொடுத்து அதைமாதத்திரம் சிறைவேற்றாது விடவேமாட்டேன்; சிஷிகன் தாம் என்னிடம் வந்து முறையிடாமற் போனாறுங்கூட அவர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பது எனதுகடமை; பிரதீஜ்ஞையும் பண்ணிக் கொடுத்துவிட்ட பின்னர் இனி நான் தவறக்கூடுமோ?" என்று சரக்கற வார்த்தை சொல்ல அம்முனிவர்களைக் காத்தருளினவாறு கூறும் "அருமருந்தே!" என்னும் விரி. (க)

725 ஆலினிலைப்பாலகனாய் அன்றுலகமுண்டவனே! *

வாலினையக்கொன்றாக இலையவானரத்துக்களித்தவனே! *

காலின்மணிகரையலைக்கும் கணபுரத்தென்கருமணியே! *

ஆலிககர்க்கதிபதியே அயோத்திமனே! தாலேலோ. (எ)

அன்று	முன்பு மஹாப்ரளயம் வந்தபோது	காலில் மணி :	கால்வாய்களிலுள்ள ரத்தங்களை
ஆலின் இலை	ஒர் ஆலத்தளிரிலே	கரை	கரையிலே கொண்டு கொழிக்
பாலகன் ஆய்	குழந்தை வடிவாய்க்கொண்டு	அலைக்கும்	கப்பெற்ற
உலகம்	கோகல்களைப்பெல்லாம் திருவ	கணபுரத்து	நீருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்
உண்டவனே	பிறத்தில் வைத்து நோக்கினவனே!		தருளியிருக்கிற
வாலினைய கொன்று-வாலினையக கொலைசெய்து		என் கரு மணியே!—	
இலைய	அவனது தம்பையான ஸுகரீவ	ஆலி நகர்க்கு	திருவாலி திருநகரிக்கு
வானரத்துக்கு	ஹ்ரு	அதிபதியே	தலைவனே!
அரசு அளித்த வனே	ராஜ்யத்தைக் கொடுத்த வனே!	அயோத்தி மனே - அயோத்தி நகர்க்கு அரசனே!	தாலேலோ—

"காலின்மணி கரையலைக்கும்" = உன்னுக்கிடக்கிற ரத்தங்களைக் காற்றாலே கரையிற் கொழிக்கு மென்னுதல், அன்றி, கால் என்று கால்வாய்களைச் சொல்லிற்றாய், கால்வாய்களிலுள்ள மணிகளைக் கொண்டுவந்து கரையிலே ஏற்றிமென்னுதல். "ஆலிககர்க்கு திபதியே!" என்றவிடத்தில், "ஒரு வாலினையக்கொன்று ஒரு வாலி தன்னைத் துணையாகக்கொள்ளப்பெற்றதே!" என்று சாடுகிற அருளிச் செயல் பெரியவாச்சான் பின்னே. (எ)

726 மலையதனாலணைகட்டி மதிளிலங்கையழித்தவனே! *

அலைகடலைக்கடைந்து அமரர்க்கும்தருளிச்செய்தவனே! *

கலைவலவர்தாம்வாழும் கணபுரத்தென் கருமணியே! *

சிலைவலவா! சேவகனே சீராமா! தாலேலோ. (அ)

மலை அதனால்	மலைகளைக்கொண்டு நேதுபந்	கலை வலவர்	ஸ்கல சாந்தரங்களையும் அறிக்
அணைகட்டி	தளம் பண்ணி	தாம்வாழும் கண	தூயர்கள் வாழ்நிற திருக்
மதிள் இலங்கை	அரண்புடைத்தான லக்காபுரி	புரத்து	கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளி
அழித்தவனே	வையப் பாழ்படுத்தினவனே		யிருக்கிற
அலை கடலை	அலையெறிநின்ற திருப்பாற்	என் கரு மணியே!—	
கடைந்து	கடலைக்கடைந்து	சிலைவலவா	{ முநீ சாங்கமென்னா! லில்
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு		லைச் செலுத்த வல்லவனே!
அமுது	அமுதுதத்தை	சேவகனே	விரனே!
அருளிச் செய்த வனே	கொடுத்தருளினவனே!		சீராமா! தாலேலோ—

சேவகனே ! =சேவகம் என்று பாக்கிரமத்துக்குப் பெயராதலால், மறையினே ! என்றபடி. "சிலைவலவா! சேவகனே !" என்ற சேர்த்தியால், சார்க்கமும் மிகை அன்னும் படியான விரப்பாடுடையவன் என்பது போதும். (டி)

727 தனையவிழும்நறுங்குஞ்சித் தயரதன்தன்குலமதலாய் ! *
வனையவொருசிலையதனால் மதிளிலங்கையழித்தவனே ! *
கனாகமுநீர்மருங்கலரும் கணபுரத்தேன்கருமணியே ! *
இனையவர்கட்கருளுடையாய் இராகவனேதாலேலோ. (க)

தனையவிழும் நறுங்குஞ்சி	கட்டு அவிழும்படியான நறு காற்றருடைய மயிர்முடியை யுடையவன	மருங்கு அலரும் கணபுரத்து	கதறிதும் மலர்ப் பெற்ற திருக் கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிற
தயரதன் தன் குலம் மதலாய் ஒரு சிலை வனைய அதனால்	தயரத சக்தரவர்த்தியினுடைய சிறந்த திருக்குமாரனே! ஒப்பற்ற என்னானது வனைய அந்த வில்லாசே	இனையவர்கட்கு	இனையவர்கள் விஷயத்திலே அருள் உடையாய் கருணை பொருந்தியவனே! இராகவனே! தாலேலோ—
மதிள் இலங்கை அழித்தவனே!— கனாகமுநீர்	கனையாகப் பறிக்கப்பட்ட செங்கமுநீர்கள்		

* * *—இனையவர்கட்கு அருளுடையாய் =வாலியை வதைத்து இனையவனான ஸுக்ரீ வனுக்கு அருள்புரிந்தான்; இராகவனை வதைத்து இனையவனான விபீஷணனுக்கு அருள்புரிந்தான் என்றிறே பெருமானுக்குப் பரிசுத்தி. துர்ப்பவர்களாய் இனத்திருப்பவர்கள் நிறத்தில் அருள் செய்பவன் என்றமாம். (க)

728 தேவரையும்காரையும் திசைகளையும்படைத்தவனே ! *
யாவரும்வந்தடிவணங்க அரங்குகர்த்துயின்றவனே ! *
காவிரிகன்னதிபாயும் கணபுரத்தேன்கருமணியே ! *
ஏவரிவேஞ்சிலைவலவா இராகவனே ! தாலேலோ. (ஐ)

தேவரையும் அசுரரையும் திசைகளையும்	தேவர்களையும் அசுரர்களையும் திசைகளையும் [அதாவது— வல்லாப் பாதேசங்களையும்] ஸ்ருஷ்டித்தவனே!	பாயும் கணபுரத்து	ப்ரவறிக்கப்பெற்ற திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந் தருளியிருக்கிற என் கரு மணியே!—
படைத்தவனே யாவரும் வந்து அடி வணங்க அரங்கம் ககர் துயின்றவனே காவிரி வல் நதி	கைல சேதாரும் வந்து திருவடி களில் ஸேவிக்கும்படியாக முநீரங்கத்திலே பள்ளி கொண்டிருப்பவனே ! காவேரி யென்கிற சிறந்த நதி யானது	ஏவரி வெம் சிலை வலவா	அம்புகள் தொடுக்கப் பெற்று அழகியதாய்ச் சத்துருக் களுக்குக் கொடிதா யிருந் துள்ள வில்லை ஆளவல்ல வனே! இராகவனே! தாலேலோ—

729 கன்னிகன்மாமதிள்புடைகுழ் கணபுரத்தேன்காகுத்தன்
தன்னடிமேல் * தாலேலோவேன்றுரைத்த தமிழ்மாலை *
கோன்னவிலும்வேல்வலவன் குடைக்குலசேகரன்சொன்ன
பன்னியூல்பத்தும்வல்லார் பாங்காயபத்தர்களே. (கக)

என் காருதிகள் நன் அடிமேல்	என் ஸ்வாமியான இராம சொன் விஷயமாக	கன்னி நல் மா மதின் புடைமூர்	சாச்வதமான சிறக்க அழகிய மதிகள் காற்புறமும் சூழப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரத்திலே
தாலேலோ என்று உரைத்த	(கொளலைய) தாலாட்டிச் சொன்ன பாசரங்களை, (உட்கொண்டு)	கணபுரத்து சொன்ன பன்னிய தூல் தமிழ் மாலை பத்தம் வல்லார்	அருளிச்செய்த பரிமேலாய தாய் நலனடிமையத் நமிழ்ப்பாமாலையாய் இப்பத் துப்பாகரங்கையும அதிகரிக்க வல்லவர்கள்
கொல் நவிலும் வேல் வலவன் குடை குலசேக ரன்	கொலைத்தொழில் புரிவின்ற வேலாயுதத்தைச் செலுத்த வல் லவரும் குடைவையுடையவரு மான குலசேகரநாவார்	பாங்கு ஆய பத்தர்கள்	அமைந்த பக்திமான்களாகப் பெறுவர்.

* * *—பாங்காய பத்தர்கள் = கொளலைய திருத்தாயாராயிருந்து அநுபவித்தாற்போலவும், இவ்வாழ்வார் பக்தராயிருந்து அநுபவித்தாற்போலவும் பகவதபலத்தைப் பெறுவார்களென்க. (கக)

அடிவரவு:—மன்னு புண்டரிக கொங்கு தாமரை பார் சுற்றம் ஆலின் மலை தலை தேவர் கன்னி வந்தாள்.

ஒன்பதாந் திருமொழி—வன்னுளினினை.

சக்கரவர்த்தி இராமனைப் பிரிந்தவளனிலே இரங்கப் பேசின பேச்சுக்களின் வடிவமாக அருளிச் செய்வது, இத்திருமொழி.

730 வன்னுளினினைவணங்கி வளநகரம்தொழுதேத்தமன்னனாவான்
நின்ருயை * அரியனைமேலிருந்தாயை நெடுங்கானம்படரப்போகு *
என்னுளேம்மிராமாவோ உனைப்பயத்தகைகேசிதன்சொற்கேட்டு *
நன்னுகநானிலத்தையாள்வித்தேன் நன்மகனேயுன்னைகானே. (க)

எம் இராமாவோ	ஓ எமது இராமனே!	அரி அனை மேல் இருந்தாயை	சிங்கராசனத்தின் மீது விற்றிருந் த க விரித்தனாருந்தவாழ்வாரன் உன்னை
வளம் நகரம்	அழகிய அயோத்தியாககரத்துப் பிரணைகளனைவரும்	நெடுங்கானம் படர போகு என்னுள்	பெரியகாட்டிற் செல்லுதற்கு (இங்குள்ளிட்டு நீங்கிப்) போ என்று (கைகோர்) கூறினான்;
வல் தாளின் இலாவணங்கி தொழுது ஏத்த	(சரணமடைத்தவர்களை எப் பொழுதும் விடாமற்பாதுகா க்கும்) வலிமையையுடைய (உனது) இரண்டு திருவடி களிலும் (விழந்து) நமஸ்கரித் து (எழுந்து) கைகூப்பி வின்று துதிக்க:	நல் மகனே நான் உனை பயத்த கைகேசி தன் சொல் கேட்டு நன்னுக உன்னை நானிலத்தை ஆன்வித்தேன்	நல்ல குமாரனே! நான் உன்னைப் பெற்று வளர்த்த தாயான கைகோரியின் வார்த்தையைக்கேட்டு கன்னுக! உன்னை நில் வுலகந் தை ஆளுற்படி செய்தேன்.
மன்னன் ஆவான் நின்ருயை	அரசனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொள்ளுதற்கு விரித் தனாய் நின்றவனும்		

* * * "நன்னுக உன்னை நானிலத்தை ஆன்வித்தேன்?" என்றது—'கல்லைக்கடிக்க நன்னாய்ச் சமைத்தாய்' என்பது போன்ற விபரிதலாகுணை. இப்படி நான் உன் பக்கம் பெருந்தீங்கு செய்தவிடத்திலும் நீ சிறிதும் குணங் குறைந்தாயில்லை; உன் குணம் மேன்மேல் மிக்கு விளங்கப்பெற்றாய்; நானே குணக்கேடுடையனாய் நின்றேன் என்பான் "நன்மகனே!" என்று விளித்தான்: புத்தலாகுணங்களைப் பூர்த்தியாகவுடையவன் என்றபடி: தன் சொல் தவறுது நடக்குமவனான மகனென்க. சுற்றடி இரக்கத்தை நன்னு விளக்கும். போகு—என் றுள்=போகென்னுள் என்று புணர்த்தக்கது, சிறுபான்மை உயிர்வாக் குற்றியலுகரம்

கெடாது பொது சித்பான் வகையுடம்படு மெய் ஏற்று, பேரகுவென்றான் என்று கின்றது; இங்ஙி... இது செய்வுளோகை கோக்கெது. இராமாவோ:—தூதரம் பிங்குது, புலம்பப் பியியலாகலின்; "புலம்பின் னுயர் நுகும்" என்று கண்டனாகும். "உன்னை வாலியத்தா ஆக்கித்தேன்"—இங்ஙு செயப்படு பொருள் வந்த கினை; தீகைகதனிபுயம மென்பர் வடநூலார். (க)

731 வெவ்வாயேவெவ்வயைகேட்டு இருகிலத்தைவேண்டாதேவிரைந்து * வென்றி மைவாயகளிஞெழிந்துதேரோழித்துமாவொழிந்து வனமேமேலி * செய்வாயவேல்கெடுங்கண் கேசியையுமிளங்கோவும்பின்புபேசக * எவ்வாறுடந்தனைமெய்பிராமாவோ! எம்பெருமானேன்செய்கேனே! (உ)

செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	எம் இராமாவோ!—	மைமேமேலி	காட்டையே சேர்க்கு
செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	செய்வாய வாயையுடையேனை	செய்வாய மேல்	செய்யுதிய துனியையுடைய
செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	என்றதைய நதிஞ்சொக்கியாக்	செய்வாய மேல்	செய்யுதிய துனியையுடைய
செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	செய்வாய மேல்	செய்வாய மேல்	செய்யுதிய துனியையுடைய
செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	செய்வாய மேல்	செய்வாய மேல்	செய்யுதிய துனியையுடைய
செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	செய்வாய மேல்	செய்வாய மேல்	செய்யுதிய துனியையுடைய
செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	செய்வாய மேல்	செய்வாய மேல்	செய்யுதிய துனியையுடைய
செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	செய்வாய மேல்	செய்வாய மேல்	செய்யுதிய துனியையுடைய
செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	செய்வாய மேல்	செய்வாய மேல்	செய்யுதிய துனியையுடைய
செய்வாயேவெவ்வயைகேட்டு	செய்வாய மேல்	செய்வாய மேல்	செய்யுதிய துனியையுடைய

* * * எவ்வாறு கடந்தனை—காக்கடை கடக்க உரியனல்லாத நீ எவ்வளம் கடந்து சென்றாயோ! என்று பரிசுதித்தொபடி. கைகேசி வாக்நகைகளுக்குக்குவக்குச் சொல்லமுடியாத மல் இங்ஙாறு உன்னைப் பிரியவிட்டி அகலுகொண எனக்கு இனி மரணமே நதியென்பான் "மல் சொக்கேன்" என்று. எம்பெருமான்!—அங்ஙாறு விவியாதலின் இயல்பு. (உ)

732 கெல்லனைவேல்விரிகெடுங்கண் கேளசகிதன்குலமதலாய்குனிவில்லேத்தும் * மல்லனைத்தவரைத்தோளா வல்லினையேன்மனமுக்குக்கும்வகையேகற்றும் * மெல்லனைமெல்முன்னுயின்ருயி ன்றினிப்போய்வியன்கானமரத்தின்கீழல் * கல்லனைமெல்கண்துயிலக்கற்றினையோ காருத்தா! கரியகோவே. (ரு)

கொல் அலை	கொலைத்தொழில் பொருத்தின	காருத்தா	கருத்தனென்னும் அரசனது
வேல்	வேலையுடைய போன்ற	கரிய கோவே	குலத்தில் நோன்றியவனே!
யர்செய்கண்	செய்வாய் பரந்த கண்ட கண்	மெல் அனை மேல்	கருவிரமுடைய ஐயனே!
கொலையின்	கொலையையினது	மெல் அனை மேல்	மென்மையான பஞ்சனை மெத்
முன்	முன்திம் தோன்றிய	முன் அனை மேல்	தையின்மேல் முன்பெல்லாம்
மதலாய்	முதலாயே!	முன் அனை மேல்	படுத்து உறங்கிப் பழகினவனா
குனி வில் வந்து	குனிவின் வில்லித் தரித்த	குனி இன்று	குனிமேற் புதிதாக நின்வரைக்கு
மல் அலைந்த	மலினம் பொருத்திய மலைகள்	போய்	ச்சென்று
வரை தோளா	பொய்த தோள்களை புறையவ	விபன் கானம்	பெரிய காட்டினுள்ள பரத்தின்
வல் வினையோ	மறபுர வான வன்னுடைய	மரத்தின் கீழல்	நிழலினே
மனம் உருக்கும்	மனதை உருகச்செய்வதற்கே	சல் அனைமேல்	சுருக்கத் பாதைகளையே படுக்க
வகையே கற்றும்	வகையானே!	கண் துயில கற்	கையாகக்கொண்டு அதன்மேற்
		றையோ	படுத்துத் துயிலப்பழகினுயோ

* * * இன்றளவும் காணாற்றமான ஸுருமாபாயகங்களிலே ஸுகமே கிடந்து கண் வளர்ந்த உனக்கு இனி * கொடுக்கநீரோன் தன்னு வெயில்வறுத்த வெம்பாள்மேல் படுக்க சேர்ந்ததே! இவ்வென்ன கொடுமை! என்று வயிறெறிகிறபடி. வல்லினையேன் என்றது:— “சூடையுஞ்செருப்புங் கொடாதே தாமோதரனை சான், உடையுங்கடிபனனுந்து வெம்பாற் களுடைக், கடிய வெங்காளிடைக் காலடிசேவக் கன்றின்பின், கொடியே நென்பின்னை பையப் போக்கினேன் என்னை பாவமே!” என்றாற்போல, பெருமானுடைய திருமேனி ஸௌகுமாரீயத்தை சேர்க்காமல் வெங்கியகாட்டிக் அவனைப் போக்கிட்ட கொடுமையை புடைய தன்னைத்தானே வெறுத்துக் கூறியது. மனமுருக்கும் என்றவிடத்து, மனம் முருக் கும் என்றும் பதம்பிரிக்கலாம்; முருக்குதல்—அழித்தல். முருக்கு என்பதன் பிறவினை, வியன்—உரிச்சொல்; வியல் என்பதன் விகாரமுமாம். நீழல்—கிழல் என்பதன் நீட்டல். (௩)

733 வாபோதுவாவின்னம்வந்தொருகால்கண்போ மலராள்கூநீரல் *
வெய்போலுமெழில்தோளிதன்பொருட்டா விடையோன்றன்வில்லைச்செற்றும் *
மாபோதுநெருக்கானம்வல்லினையேன் மனமுருக்கும்மகனே! * இன்று
நீபோகவேன்னெஞ்சம் இருபினவாய்ப்போகாதேநிற்குமாறே. (ச)

வா	(சென்று இக்கே) வா;	விடையோன்	சிலனுடைய வில்லை
போது	இனிச்செய்வாய்;	தன் வில்லை	
வா	மறுபடியும் இக்குவா;	செற்றும்	முறித்தவனே!
இன்னம்	(போம்போது) இன்னையும் ஒரு	வல் வினையேன்	மஹாபாயமான எனது
வந்து ஒருகால்	தரம் வந்த என்னைப் பார்த்த	மனம் உருக்கும்	மனதை உருக்கச் செய்து
கண்டு போ	து விட்டுப்போ;	மகனே	மைத்தனே!
மலர் ஆள் கூத்	பூக்களை எப்பொழுதும் தரிசி	இன்று	இப்பொழுது
தல்	கிற மலரிழுதியை புடைய	நீ	நீ
	வளும்	மா போது நெருக்	பாணிகள் எதுசரிக்கிற பெரிய
வெய்போலும்	மூல்கில்போன்ற அழிய	கானம் போக	காட்டுக்குப்போக.
எழில் தோளி	தோள்களைபுடைபுறுமான	என் நெஞ்சம்	என்று மனமானது
தன் பொருட்டு	பிராட்டியை மனஞ்செய்து	திரு போது ஆய்	இரண்டு நெய்பாகப் பிளந்து
	கொன்னுதற்காக	போகாதே நிற	போகாமலே வலியதாய் நிற
		ரும் ஆறே	குத் தன்மை என்னே?

* * *—தசாதன் ஸ்ரீராமனை மடினகாலம் காணாவிட்டால் உடனே காண்கைக்காக ஸுமந்தரனைவிட்டு வரும்படி அழைப்பிடுபன்; பின்பு அன்விராமனது பின்னழகையும் மடையழகையும் காண்கைக்காக ‘போ’ என்பன்; இன்னையும் கண்மறையப் போனவாறே ஆற்றி மையால் ‘வா’ என்பன்; மீண்டும் வந்தவாறே ‘இன்னம் போம்போது ஒருகால் கண்டுபோ’ என்பன்; இப்படி மகனிடத்து அன்பினாலும் அவனது பிரிவை ஆற்றமாட்டாயெய்யாலைய மனச்சுழற்றியாலும் பலமுறை ‘வா’ என்றும் ‘போ’ என்றும் மாறிமாறிச் சொல்லி வந்தன னென்க. [மாபோது] மா என்ற எலங்கின் பொதுப்பெயர், நெய்பாய் இங்கு பாணியைக் குறித்தது. “வா போது வா வின்னம் வந்தொருகால் கண்டுபோ” என்பது—தசாதன் அறிவுகெட்டுப் புறம்புகிற சமயத்தில் வாந்ததையாதலால் அகர்வதமாய் நிற்கின்ற தென்ப. (ச)

734 பொருந்தார்தைவேல்வந்திபோல்பாப்பாய மெல்லடிக்கற்குருதிசோர *
விரும்பாதகான்விரும்பிலேயிலுறைப்ப வெம்பசினோய்கூர * இன்று
பெரும்பாலியென்மகனே! போகின்றாய் கேகயர்கோன்மகளாய்ப்பெற்ற *
அரும்பாலிசோற்கேட்டவருவினையேன் என்செய்கேனந்தோ! யானே. (ரு)

பொருந்தார் தை	பகைவர்கள் கைசிலேத்தம்	பாஸ்	பருக்கைக் கற்கள்
வேல்வந்தி போல்	கூர்மையான வெண்புத்த	பாய	(காலில் தைத்து அழுத்தவும்)
	தின் துணி போன்ற		

மேல் அடிக்கள் } மென்மைபான் (உனது) பாதம்
குறுதி சேர } களிவின்று சக்தம் பெருகவும்
வெயில் உறைப்ப (மேலே) வெயிலுறைக்கவும்
வெம்பசி கோய் } (வேண்டியபோது உணவு
கூர } கிடையாமலே) வெவ்விய
பசியாகிய கோய் மிகவும்.
பெரும் பாவி } மறாபாபியான எனது மைம்
யோர் மகனே } தனே!
இன்று இப்பெருநூ

விரும்பாத கான் } (எவரும்) விரும்பாத காட்டை
விரும்பி போகின் } (கான் போகச் சொன்னே
ருய் } நென்பதலுலே) விரும்பி
கேயர்கோன் } (அவ்விடத்துக்குச் செல்கிறாய்;
மகள் ஆப்பெற்ற } கேயராஜன் பெற்ற மகளான
அரும்பாவி } கொடிய பாவியாகிய கை
சொல் கேட்ட } கேயிவினுடைய
அரு வினையேன் } வார்த்தையைக் கேட்ட கொடி
யான் } யெனாகிய கான்
அந்தோ! என் } ஐயோ! என்ன செய்வேன்,
செய்கேன் }

* * *—சுப்படிப்பட்ட கங்கெஞ்சினரும் செய்யமாட்டாத ஒருமறா பரபத்தைச் செய்பவளான ஒரு பரபமூர்த்தியைக் கேயராஜன் பெண்ணாய்ப் பெற்றான்; அவள் வார்த்தை யிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு கான் பரிதாபமில்லாததொரு செயலைச் செய்துவிட்டேன்; இனி இதற்கு நான் செய்யக்கூடிய பரிதாபம் ஒன்றுமில்லையே! என்று பச்சாத்தாபத்தோடு கூறு கிறபடி. மறாபாபியான எனக்கு மகனாய்ப் பிறந்தமைபாலன்றோ ஸுருமாருன கீ இங்ங னம் மறா வகத்துக்குச் செல்ல கேர்த்தது என்பான் “பெரும்பாவிபேன் மகனே!” என்றான். வெம்பசி கோய் கூர=கூர—நிரூபிப்பினர்த்தம் கூர் என்ற உரிச்சொற்பகுதியினடியாய் பிறந்த செயலெனெச்சம். கேயர்—கேய தேசத்தினுள்ளவர்கள். (டு)

735 அம்மாவென்று ககத்தழைக்கும் ஆர்வச்சோர்கேளாதேயணிசோர்மார்வம் *

என்மார்வத்திடையழுந்தத் தழுவாதேமுழுசாதேமோவாதுச்சி*

கைம்மாவின் கடையன்னமென்னடையும் கமலம்போல்முழுமார்பாணது *

எம்மானையென்மகனையிழந்திட்ட இழிதகையேனிகுக்கின்றேனே. (க)

அம்மா என்று } “ஐயா!” என்று மகிழ்ச்சி
உகந்து அழைக் } கொண்டு (என்னை) அழைக்
கும் } கின்ற
ஆர்வம் சொல் } பரிதி விளங்குஞ்சொல்லே
கேளாதே } (கான்) கேட்கப் பெருமதும்
அணி சேர் மார் } ஆபரணங்கள் பொருத்திய
வம் } (என் மகனது) மார்பு
என் மார்வத் } என் மார்பிலே அழுத்துப்படி.
நிலை அழுந்த }
நழுவாதே } (கான் அவனை இறுக அணைத்
துக்கொன்னாமதும்
முழுசாதே } (அந்த ஆவிக்கை போகக் கட
வில்) முழுசாமதும்
உச்சிமோவாது } உச்சியை மோத்திடாமதும்.

கைம்மாவின் } யானையினது கடைபோன்ற
கடை அன்ன } [கம்பிரமான அம்மகனது]
மெல்லகடையும் } மென்மைபான் கடையின்
அழகையும்
கமலம் போல் } தாமரை மலர்போன்ற (அவ
முதலும் } னது) முகப்பொலிவையும்
காணது } காணமதும்
எம்மனை என் } மமது ஐயான என்மகனைக்
மகனை இழச் } (காடேறப்போகி) இழந்து
திட்ட } விட்ட
இழி நகையேன் } இழிவான செயலைச் செய்தவ
னான் } னான்
இருக்கின்றேனே } (இன்னமும் அழித்திடாமல்)
உயிர் வாழ்க்திருக்கின்றேனே.

* * * பரிதிபகர்வும் தோன்ற ஐயா! என்று அழைக்கும் மகனது இன்சொல்லைக் கேட்கப்பெருமதும் இயற்கையழுகோடு செயற்கையழகு செய்யும் ஆபரணங்கள் அசைத்து விளங்குகின்ற அவனது மார்பைத்தழுவிக்கொள்ளப் பெருமதும், ஆகத்தலாகாத்தில் அழுத் தப்பெருமதும், உச்சிமோவப் பெருமதும் கடையழகு காணப்பெருமதும், முகாவித்தத்தை அதுபகிக்கப் பெருமதும் என் கண்மணியைக் காட்டுக்குத்தாரத்தின படுபாபியாகிய கான் அப்போதே சாவாமல் இன்னும் பிழைத்திருக்கவும் வேணுமரி என்று பரிதபிக்கிறபடி. அம்மா வேன்று=தக்தையை அம்மாவென்று அழைத்தல், உவப்புப்பற்றிய பால் வழுவுமைதி: “உவப்பின முயர்விலுஞ் சிறப்பினஞ் செறவினம், இழிப்பினம் பால்தினை இழுக்கென மியல்பே.” என்பது கன்னுல். (பொதுகியல்-உயி) (க)

736

பூமருவுநறுங்குஞ்சிபுன் சடையாப்புனைந்து பூந்துகில்சோல்குல் *

காமரெழில்விழுவதேதுக் கலனணியாதங்கங்கழகுமாறி *

எமருதோளென்பதல்வன் யானின் றுசெலத்தக்கவனந்தான்சேர்தல் *

தாமறையீர்துதகவோ? கமந்திரனே! வசிப்டனே! சொல்லீரீரே.

(எ)

தாமறையீர்	கீதய விர்த்தோஷமான வேதத் தை ஒதிசிறுக்கிற பிராமணர் களே!	காமர் எழில் விழல் உடுத்த	காண்கைக்கு ஆசைப்படத்தக் க அழகிய விசுவாமித்ரத்தைக் கசிறுக முடிக்கிச் சாத்தி
கமந்திரனே	{ (ராஜதர்மத்தை என் கறிந்து உடத்திப் போந்த ஸாமந்தரே!	கலன் அணி யாது	திருவாபரணங்கள் அணிபா மல்
வசிப்டனே	{ (ராஜதர்மங்களை உபதேசித்துப் போருகிற) அங்கிஷ். மஹர் ஷியே!	அக்கங்கள் அழகு மாறி	இயற்கை யழகுக்கு மேல் திரு வாபரணங்களால் உண்டா கக் கூடிய செயற்கை யழ கின்றியிலே,
(உங்களை ஒரு விஷயம் கேட்டிறேன்)		எமரு தோள் என் புதல்வன்	ஸாரஷிதமான தோய்சனை யுடையனான என்னு ருமாந னானவன்
பூ மருவும் நறு குஞ்சி	{ புஷ்பம்மாருதே விரும்பபாய் மணம் கமழாவின்ற திருக் குழை	யான் இன்று செல தக்க வனம்	நான் இப்போது போகவேண்ட டிய காட்டுக்குத் தான் போவது
புன் சடை ஆ புனைந்து	{ விகாரமான ஐடையாகத் திரித்து	தகவோ	தகுதிதானே!
பூ குவில் சேர் அல்குல்	{ கல்ல பட்டுப் பிரதம்பாக்கள் சாத்தவேண்டிய திருவரை யிலே	நீரே சொல்லீர்	{ (தம்மஜ்ஞரான) நீங்களே (ஆராய்ந்து) சொல்லுங்கள்.

* * * கல்ல புஷ்பங்களைச் சூடிப் பரிமாறும் விஞ்சக்கடவதான திருக்குழைச் சடை யாகத் திரித்தும், நான் அறுபதினாயிரமாண்டு அரசாண்டு ஸம்பாதித்து வைத்திருக்கும் பாட்டுப் பிரதம்பாக்களில் கல்லவற்றைச் சாத்தக்கடவதான திருவரையில் விசுவாமித்ரத்தைக் கசிறுக முடிக்கிச் சாத்தியும், இயற்கையான அழகுக்கு மேலே செயற்கையழகுந்காக ஆபரணங் களைச் சாத்தவேண்டிய அவயவங்களில் அவற்றைச் சாத்திக்கொள்ளாமலும் அந்தோ! என் னாமந்தன் காட்டுக்குச் சென்றானே! ஐயோ! இக்காடு இந்தவயதில் அவதூறுஞ்சு செல்லக் கூடியதா? அறுபதினாயிரமாண்டு போகங்களை புஜித்துப் பஸ்கிழுந்து தலைநடைத்து உட. வினைத்து உடை குலைப்பட்ட நான் இன்று போகக்கூடியதான காட்டிற்கு என்னது மைந்தன் செல்லுந் தோ! இது என்ன அபியாயம்! தர்மங்களை அறிந்து அதுஷ்டித்தும் உபதேசித்தும் போருகிற மஹாநுபாவர்களே! இது நியாயந்தானா? நீங்கள் சற்று ஆராய்ந்து சொல்லுங்கள்! என்றுஞ்ஞர்.

737

பொன்பெற்றோழில்வேதப்புதல்வுகளையும் தம்பியையும்புலைபோலும் *

மின்பற்றாநுணம்மருங்குல் மெல்லியலென்மருகியையும்வனத்திற்போக்கி *

மின்பற்றாநின்மகன்மேல்பழிவிளைத்திட்டு என்னையும்நீர்வானில்போச்சு *

என்பெற்றாய்கைகேசி இருநிலத்திலினிதாகலிருக்கின்றயே.

(அ)

கைகேசி	கைகேசியே	மின்பற்றா நான்	மின் ன ளும் ஈடாகமாட்டாத
பொன் பெற்றார்	{ கலைச் செல்வத்தைப் பெற்ற வர்களான உபாத்தியாயரின் மேயிருந்து அழகிய வேதங்களை ஒதிசிறுக்கிற மூத்த மகனான இராமனையும்	மருங்குல் மெல் இயல் என் மருகு வையும்	துண்ணிய இடைவாயும் மென் மையான தன்மையையு முடை யவனான என் மருமகனாபெ ன்தையையும்.
தம்பியையும்	{ (அவனது) தம்பியான லக்ஷ்ம னனையும்	வனத்தில் போக்கி	காட்டுக்குப் போகச்செய்து
புலை போலும்	{ (பேச்சின் இனிமையிற் கொஞ் சுகிற) விரி போன்றவனும்	மின் பற்று ஆம் மின் மகன் மேல்	உனது அன்புக்கு இடமான உன் மகனான பரதன்மேற் பழி பழி விளைத்திட்டு

என்னையும் நீள் } (புதர்கிரகத்தால்) என்னையும் } (இவ்வளவு செய்துவிட்டு நீ)
வானில் போக்க } ஓரத்திலுள்ள மேலுலகத்திற்கு } இரு நிலத்தில் பெரிய இவ்வுலகத்தில்
ச்சேறுத்துதலினால் } இனிது ஆக } சுகமாக
என் பெற்றாய் } நீ என்ன பயனடைந்தாய்! } இருக்கின்றாயே வாழ்கின்றாயே.

* * *—“கோடிச் சீழ்ச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு, மரடல்ல மற்றையவை” என்றபடி கல்வி அழியில்லாத நிறப்புடைய செல்வமாதலால் அக்கல்வியைப் பூர்ணமாகப் பெற்ற வனிடம் டர் முதலிய உபாத்தியாயர்களைப் போன் பெற்றார் என்றார். பாதன் அக்காட்டிலில்லாமல் மாதாமறனைக் காணும்பொருட்டு மாமனுடைய கேகய தேசத்துக்குச் சென்றிருக்கையில் இவ்ருக் கைகேயி செய்த முயற்சி பாதனுக்குத் தெரியாததும் தெரிந்தவளாகில் மிக்க வருத்தத் தைத் தருவதுமாயினும் கைகேயி தன் மகனுக்காகச் செய்த முயற்சியில் அவன் மகனும் ஸம் பந்தப்பட்டவ னென்று உலகத்தார் ஸந்தேஹித்து நினைப்பதற்கு இடங்கொடுத்தலால் “நின் பற்று சின்மகன் மேல் பழி சினைத்திட்டு” எனப்பட்டது. உன் மகனுக்கு அதுகூலமாக நீ செய்த காரியம் அந்த உன் காதல்மகனுக்கே சாச்வதமான பெரும்பழியை விளைத்துத் தீமை யாய் முடிந்ததே! என்று எடுத்துக்காட்டியபடி. தசாதன் இவ்வளம் தனக்கும் தன் அருமை மகனான இராமனுக்கும் பெருங்கேடு செய்த கைகேயியின் வயிற்றிற் பிறந்தவனென்ற கார ணத்தாலே பாதவிடத்துக்கொண்ட உபேகையினால் அவனை நின்மகன் என்றார்.

மருதி—மகன் மனைவி, (இதன் ஆண்பால்-மருகன்.) என் பெற்றாய்=இவ்வளவு கொடு மைகளை ஒருங்கே செய்தற்கு நீ என்ன நிறமைபெற்றாய்! எனினுமாம். [இரு நிலத்தில் இனி தாக இருக்கின்றாயே.] “ஸம்ஸாரஸு”கமாகிறது, புதர்களுடும் பர்த்தாவோடும் கூடியிருக் கையாய்த்து; உனக்குப் புதரான பெருமானைக் காட்டிலேபோக்கி என்னையும் ஸ்வர்க்கத் திலே போக்குகையாலே ஸம்ஸாரஸு”கம் அழகிதாக அனுபவிக்கக்கடவையிறே” என்ற சிபரக்கியானஸு”லுத்தி காண்க. புதராமகிரகத்தால் உலகமெல்லாம் வருந்திப்பிடக்கையில் நீ ஒருத்திராமத்தின் மனமகிழ்ந்திருக்கின்றாயே, இது என்ன அழகு! என்க. (டி)

133 முன்னோருநாளம்முலவாளிசிலைவாங்கி அவன் தவத்தைமுற்றும்செற்றாய் *
உன்னையுமுன்னருமைபயமுன்மோயின்வருத்தமும் ஒன்றாகக்கொள்ளாது *
என்னையுமென்மெய்புரையும்மெய்யாகக்கொண்டு வனம்புக்கவெந்தாய்! *
நின்னையேமகனாகப்பெறப்பெறுவேன் ஏழிறப்பும்நெந்தோள்வேந்தே! (க)

முன் ஒரு வன்	முன்பு ஒரு காரியே	என்னையும்	என்னையும்
மழு ஆளி சிலை	பாசராமலிடத்திலிருந்து அவ	என்மெய் உரை	எனது ஸத்யவாக் கையும்
யாங்கி	ன் னானிலை வாங்கி	யும்	
அவன் தவத்தை	அவனியற்றிய தபஸ்ஸின் பய	மெய் ஆக	பொருளாகக் கருதி
முற்றும்செற்றாய்	னை முழுதும் (அம்புக்கு இலக்	கொண்டு	
	காக்கி) அழித்திட்டவனே!		
உன்னையும்	உன்முடைய மேன்மையையும்	வனம் புக்க என்	காடேறச் செய்த எமது
உன் அருமையை	(என் பெருந்தவஞ் செய்து) உ	தாய்	ஐயனே!
யும்	ன்னை அருமை மகனாகப்பெற்ற	பெருந்தோள்	பெரிய தோள்களையுடைய
	தன்மைமையுமே	மேலுநே	அரசனே!
உன் மோயின்	உனது பெற்ற நாயான கௌ	எழ் பிறப்பும்	இனி அனேக ஜன்மங்கள் பிற
வருத்தமும்	சுலையை (உன்னைப் பீரில் தரி		ந்து பிறந்த ஜன்மத்தோறும்
	யேன் என்று) உன் பின் தொ		
	டரித்த வருத்தத்தையும்		
ஒன்று ஆக	ஒரு பொருளாகக் கொள்ளா	உன்னையே மகன்	நீ எனக்குப் பின்னாய்ப் பிற
கொண்டாது	மல்	ஆக பெற பெறு	க்கும்படி. பேறுபெறக்கடவென்.
		வேன்	

* * *—மழு ஆளி=மழுவை (ஆபதமாக) ஆள்பவன்; இ-கருத்தாப்பொருள் விருதி. அன்றியே, மழு வாளி-மழுவாகிய ஆபதத்தை யுடையவன்; இ-பெயர் விருதி. மழு வாளி-இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. மழு-கோடாவி.

என் னுயனே! உன்மீது நான் வைத்திருக்கும் அன்பின் தன்மையை மெய்யாக அறி யாமல் என்னை வெறுத்தந்தை யென்றே நினைத்து அப்பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணவேண்டுமென்றும், கெடுநாளாக ஸத்யமே சொல்லிவருவிற தந்தையை நாம் தேர்ந்து அஸ்தாபனாக ஆக்கவொண்ணாதென்று என் ஸத்யத்தை ஸத்யமாக்க வேண்டுமென்றும் நெஞ்சிலே கொண்டு வளத்திற்புகுந்த என் அருமைமகனே! என்பது மூன்றாமடியின் கருத்து. தந்தை, மகனை எந்தாய் என்றது; அன்புபற்றிய வழுவமைதி. சேற்றாய்=சேறு-பகுதி. (க)

739 தேன்குமாமலர்க்குநீதல் கேளசலையும்கமித்திரையுஞ்சிந்தைநோவ *

கூறுருவின் கோநேநொழுத்தன்தசொற்கேட்ட கொடியவள்தன்சொற்கோண்டு* இன்று கானகமேமிகவிரும்பி நீறுந்தவளாகரைத்தறந்து * நானும்

வானகமேமிகவிரும்பிப்போகின்றேன் மனுசுலத்தார்தங்கள்கோவே. (ங)

மனுசுலத்தார் தங்கள் கோவே தேன் நகு மா மலர் கூந்தல்	மனுசுலத்திற் பிறந்த அரசர் களிற் சிறத்தவனே! தேனைப் புறப்பட விடுகிற சிறந்த மலர்களைச்சூடிய கூத்தலையுடைய	கானகமே மிக விரும்பி இன்று நீ துறந்த	காட்டையே மிகவும் விரும்பி இப்பொழுது நீ கைவிட்ட
கௌசலையும் சுமித்திரையும் சிந்தை நோவ கூன் உருவின் கொடும் தொழுத் தை சொல்கேட்ட கொடியவள் தன் சொல் கொண்டு	கௌசலையையும் சுமித்திரையும் மனம் வருத்த வகரமான வடிவம் பேரிலவே மனமும் கோணலாகப் பெற்ற வேலைக்காரியான கூனியினது வார்த்தையைக் கேட்ட கொடி யவளான கைசலையின் சொல்லை வற்றுக்கொண்டு	வளம் நகரை நானும் துறந்து	(உன் பட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டு) அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்நகரத்தை நானும் விட்டேன்
		வானகமே மிக விரும்பி போகின்	மேதுலகத்தையே மிகவும் விரும்பி (அவ்விடத்திற்குச்) செல் கின்றேன்.

* * *—மூன்று தாய்மார்களில் இரண்டுபேர் வருந்தவும் ஒருத்தி மகிழவும் நீ அயோத் தியைத் துறந்து கானகஞ் சென்றாயாதனின், நானும் இவ்வயோத்தியைத் துறந்து மேதுலகை கொங்கிச் செல்லுகின்றேன் என்கிறான். கூறுருவின்—இன்-ஐந்தனுர்பு, ஒப்புப்பொருள். தொடுமை—தீமையையன்றி வளைவுமாதலை 'கொடுங்கோல்', 'கொடுமை' என்ற இடங்களி லுங் காண்க. தொழுத்தை-தொழும்பன் என்பதன் பெண்பால். மனு-ஸூர்யன் னு குமாரன்; வைவஸ்வதமது. (ங)

740 ஏளார்த்தகருநெமொலிராமனாய் வனம்புக்கவதனுக்காற்று *

தாரார்த்ததடவரைத்தோள்தயரத்தான் புலம்பியவப்புலம்பல் தன்னை *

கூரார்த்தவேல்வலவன்கோழியர்கோன் குடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த *

சீரார்த்தமிழ்பாலையிலைவவல்லார் தீநெறிக்கண்செல்லார்தாமே. (கக)

ஏர் ஆர்ந்த கரு நெடு மால் இராமன் ஆய் வனம் புர்க அதனுக்கு ஆற்ற தார் ஆர்ந்த தட வரை தோள் தயரதன் புலம்	அழகு நிறைந்த கரு கிறமுடைய மஹா விஷ்ணு ஸ்ரீ ராமனுக்கு திருவவதரித்து காட்டுக்குச் சென்றதான் அச்செயலை பொறுக்கமாட்டாமல் வெற்றிமாலே பொருந்திய பெரி யமலைபோன்ற தோள்களை யுடைய தசரத சகரவார்த்தி கதறின	வேல் வலவன் கோழியர் கோன் குடை குலசேகரன் சொல் செய்த சீர் ஆர்ந்த தமிழ் மலை	வேற்படைபின் தொழிலில் வல்லவரும் உறையூரிலுள்ளார்க்குத் தலை வரும் கொத்தக்குடையை உடைய வகுமான குலசேகரன் அருளிச்செய்த சிறப்பு நிகை தமிழ்ப் பரபந்தருபமான இப்பத்துப் பாசாங்கியையும் கற்கவல்லவர்கள் கொடியவழி யொன்றிலும் செலாது சேரமாட்டார்கள்.
அப்புலம்பல் தன்னை கூர் ஆர்ந்த	அக்கதறல்களை, கூர்மை மிக்க	வல்லார் தீ நெறிக்கண் செல்லார்	(தான், தாம்—அசைகள்)

அடிவரவு:—வள்ளுள் வெவ்வாய் கொல்லினை வாபோரு பொருந்தார் அம்மா பூப் பொன் றுன் தேன் வரார் அங்கண்.

பத்தாந்திருமொழி—ஆங்கணெடுமதிகள்.

ஸ்ரீராம சரித்திரத்தை ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் பேசியதுபலித்தாற்போலத் தாமும் பேசி
அதுபலிக்கிறார்—இத்திருமொழியில். இத்திருமொழி ஸ்ரீராமாயண ஸங்கரஹ மெனப்படும்.
741

அங்கணெடுமதிகள்புடைகுழயொத்தியென்னும் அணிகரத்துலகனைத்தும்விளக்குஞ்சோதி *
வேங்கத்ரோன்குலத்துக்கோர்விளக்காய்த்தோன்றி விண்முழுதுமுயக்கொண்டவீரன்றனை *
செங்கணெடுங்குழுமுகிலையிராமன்தன்னைத் தில்லைகார்த்திருச்சித்ரகடந்தன்னுள் *
எங்கள் தனிமுதல்வகையெம்பெருமான் தன்னை என்றுகொலோகண்குளிரக்காணுமாரே. (க)

அம் கண்	அழகிய இடத்தைபுடையதும்	வீரன் தன்னை	மஹாவீரனும்.
கெடு மதின்	உயர்ந்த மதில்களினால்	செம் கண்	சிவந்த நிறுக்கண்களையுடைய
புடை குழ	காற்புறமும் குழப்பட்டதும்	கேடு கரு முகிலை	பெரிய காளமேகம் போன்ற.
அயோத்தி	} 'அயோத்தி' என்று பரவித்த மூலமான்	இராமன் தன்னை	} ஸ்ரீராமனென்னும் நிறுக்கமு டையவனும்
என்றும்			
அணி நகரத்த	அழகிய நகரத்திலே,	தில்லை நகர் திரு	தில்லை நகரத்திலுள்ள நிறுச்சித்
உலகு அனைத்தும்	லகல லோகங்களையும்	சித்ர கடம் தன்	நிரகடத்தில் (எழுந்தருளியிரு னுள்
விளக்கும் சோதி	} விளக்கச் செய்வித நனது ஒளி யின் அம்சத்தாலே,	வண்ண நன	} எமக்கு ஒப்பற்ற காரணமாகிற முதல்வனை
வெம் கதிரோன்			
குலத்துக்கு	} ஸூரிய வம்சத்துக்கு (விளக்க முண்டாம்படி)	எம் பெருமான்	} எமக்குத் தலைவனுமான தன்னை
தூர் விளக்கு சூர்			
தோன்றி	} ஒப்பற்றதொரு விளக்குபோல (அதில்) மாந்து அவதரித்து	கண் குளிர	} கண்கள் நுளிரும்படி நோய்க்கு காணும் நாள்
விண் முழுதும்			
உயக் கொண்ட	தன்பந்திர்ந்து வாழச்செய்த	என்று கொல் ஒ	எங்காளோ ?

742 வந்தேதிர்த்தநாடகைதன்னுரத்தைக்கீறி வருகுருதிபோழிதாவன்கணையொன்றேவி *
மந்திரங்கொள்மறைமுனிலன்வேள்விகாத்து வல்லரக்கருயிருண்டமைந்தன்காண்மின் *
செத்தளிர்வாய்மலர்க்கைசேர்செழுந்தன்னசோலைத் தில்லைகார்த்திருச்சித்ரகடந்தன்னுள் *
அத்தணர்களொருமுவாயிரவரேந்த அணிமணியாசனத்திருந்தவம்மான் தானே. (உ)

வந்த எதிர்த்த	} செருக்கிவந்து எதிரிட்ட நாடகை தன்	செம் தளிர்வாய்	சிவந்த தளிர்களின் மருவே
உரத்தை கீறி		மலர்	மலர்ந்த புஷ்பங்களையுடைய
வரு குருதி	} ரத்தம் வெளிவந்து சொரியும் பொழிதர	ககை சேர்	} (காண்பவர்) மகிழும்படியான அழகு பொருத்தினதும்
வல கணை ஒன்று		செழு	செழுமையை யுடையதுமான
ஏவி	} வலிய ஒப்பற்றதோர் அம்பைச் செலுத்தி	தண்	குளிர்த்த
மந்திரம் கொள்		சோலை	சோலைகளையுடைய
மறை முனிவன்	} எல்லா மந்திரங்களையும் தம் மிடத்திலே கொண்ட வேதங் களின் வழியே விசுவாமித்ர மஹாமுனி செய்த யாகத்தைப் பாதுகாத்து	தில்லை நகர் திருச் சித்ரகடம் தன்னுள்—;	
வேள்விகாத்து		அத்தணர்கள்	} ப்ராஹ்மணர் மூவாயிரம் பேர் (நிரண்டு துதிக்க)
	} (அந்த யாகத்துக்கு இடை யூறு செய்த ஸாபாஹு முதலிய) வலிய ராக்ஷஸர்களுடைய	ஏத்த	
வல அரக்கர்		அணி மணி ஆச	} அழகிய ரத்தநிறிம்மாஸைத் தந்து திருத்த
உயர் உண்ட	} உயிரைக் கொள்ளுகொண்ட மைத்தன்	அம்மான் தானே	
		காண்மின்	அறியுங்கள்.

***—விச்வாமித்ர முனிவன் தனது வேள்வியைக் காக்கும்பொருட்டு தசரத சக்கர வர்த்தி ஸிடம் அதுமிதிபெற்று இராமபிரான் இலையபெருமானுடன் அழைத்துக்கொண்டு போனபொழுது அம்முனிவ னுச்சமத்திற்குச் செல்லும் வழியின்படியே மிக்க செருக்குடன் வந்து எதிர்த்த தரடாகையை ஸ்ரீராமன் முனிவனது கட்டளைப்படி பெண்ணென்று பாராமற் போர்ச்செய்து கொன்றது மன்றி, பின்பு முனிவன் செய்த யாக்கத்தில் தீக்குவினைக்கவந்த ஸுபாஷை முதல்ப பல் அரக்கர்களையுக் கொன்று மாரீசனை வாயவயாஸ்திரத்தினுற் கடலிலே தள்ளிவிட்டு யாகத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு என் வரலாறு அது.

[அந்தணர்கள் ஒரு டுவாயிரவர்.] "நாங்கை நாலாயிரம், தில்லை டுவாயிரம்" என்ற பா வித்தி காண்க; "டுவாயிர நான்மறையாளர் நானும் முறைபால் வணங்க அணங்காயசோதித், தேவாதி தேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத் திருச்சிதர்கூடஞ் சென்று சேர்மின்களே" என்றார் திரு மங்கையாழ்வாரும். (உ)

743 செவ்விரிகற்கருகேடுங்கண்சீதைக்காகச் சினலிடையோன்சிலையிறுத்துமழவாளேந்தி *
வேவ்விரிற்சிலைவாங்கிவென்றிகொண்டு வேல்வேந்தர்பகைநடித்தவிரந்தன்னை *
தேவ்வாருக்கேடும்புரிசையுயர்த்தபாங்கர் தில்லைகர்த்திருச்சிதர்கூடத்தன்னுள் *
எவ்வருவெஞ்சிலைத்தடக்கையிராமன்நனை இறைஞ்சுவாரிணையடியேயிறைஞ்சினேனே. (ங)

செவ்விரி நல் கரு கெடு கண்	(உத்தம ஸகனமான) கிவந்த ரேகைகள் படர்ந்த அழகிய கருமையான நீண்ட கண்களை யுடைய	வீரன் தன்னை தெவ்வர்	மஹாவிரானுள்— பகைவர்கள்
சீதைக்கு அக	வந்தையை மணம்புரித்த பொருட்டு	அஞ்சு	கண்டமாதிரத்திலே, கடக்க வொண்ணதென்று அஞ்சும் படியான
சினம் விலை யோன்	கொய்த்தையுடைய ரிஷபத்தை வரமுகமாக யுடையான கிவபிரானுடைய	கெடு புரிசை	உயர்த்த மதினையும்
சிலை இறுத்த	கில்லை முறித்து (செம்புமிதிலா புரியினின்று மீளும் வழியில்)	உயர்த்த பாங்கர்	ஒக்கிய (அட்டலை யென்னும்) மதிப்பக்கத் திடத்தையு முடைய
மழு வான் ஏத்தி	கொடாலியாகிய ஆபுதத்தை ஏ ந்தியவனான பரசராமனுடைய	தில்லை கர்த் திருச் சிதர்கூடம் தன்னுள்— (எழுந்தருளியிருக்கிற)	
வெவ் விரி நல் சிலை	பயக்கரமான கட்டமைந்த சிறந்த கில்லை	எவ்வரு வெம் சிலை தட கை	(வேறெருவரால்) அடக்கியானு தற்கு அரியதும் (பகைவர்க்கு ப்) பயக்கரமுமான கில்லை ஏந்திய பெரிய கையை யுடைய இராமபிரான்
வாய்கி	கையெற்கொண்டு (வலித்தது)	இராமன் தன்னை	
வென்றி கொண்டு	(அவனை) வென்று	இறைஞ்சுவார்	வணங்குகிற அடியார்களுடைய
வேல் வேந்தர் பகை நடித்த	(தான் அவதரித்த ஐய நிமிற்றிற் த) வேற்படையையுடைய கூத் ரியர்களுக்குப் பகையைத்தீர்த்த	இணை அடியே	இரண்டு திருவடிகளையே
		இறைஞ்சினேன்	வணங்கினேன்.

***—நான்காமடியில் எவ்விரி என்றே நாடெங்கும் ஓதுவர்; அப்பாடததுக்கு ஏவரி என் பது எவ்விரியென்று விகாரப்பட்டதெனக்கொண்டு, ஏ-அம்பு தொடுப்பதற்கு உரிய விரி-நீண்ட என்று கஷ்டப்பட்டுப் பொருள்கொள்ளலாமாயினும், "வேறெருத்தரால் அடக்கியாள வொண் ணாதே காணவே ப்ரதிபகும் முடியும்படியான ஸ்ரீசார்ங்கம்" என்ற யாக்கியானத்திற்கு அப் பாடம் சேராது. எவ்வரு என்றோதுவதே சிறக்கும். ஏவரு என்பது தகை நோக்கி, எவ்வரு' எனக் குறுக்கலும் விரித்தலுமாகிய விகாரங்களை யடைந்தது. ஏவு-ஏவுதல், அடக்கியானுதல்; (முதலினைத் தொழிற்பெயர்.) அரு-ஒண்ணாத; எனவே, அடக்கியாள முடியாத என்றதாயிற்று. [இறைஞ்சுவா ரிணையடியே இறைஞ்சினேனே.] இராமனுக்கு அடியவனான பாதனுக்கு அடி மை பூண்டொழுகின சத்ருக்கள் போலப் பாகவத தாணுகவேண்டுமென அவாவுகின்றார். (ங)

744 தொத்தலர் பூஞ்சரிமுழல்வகைகேசிசோல்லால் தோன்னகர்த்துறந்து, துறைக்கங்கைநன்னை
பத்தியுடைத்துருகந்து தவனம்போய்ப்புக்குப் பரதனுக்குப்பாதுமுமாமகிந்து *
சித்திரகூடத்திருத்தான்றன்னை யின்றிதிலைககர்த்திருச்சித்திரகூடத்தன்னுள் *
எத்தனையுங்கண்டுகளிரக்காணப்பெற்ற இருநிலத்தார்க்கிணையவர்கேரோவ்வார்தாமே. (ச)

தொத்து அலர்	தொத்துக் கொத்துக் மலர்ந்த	பாதுகரும் அர	(தனது) மாயாபவையும் பாது
கூகரி முழல்	புஷ்பங்களைக் குடிய நுனி	கம் ஈந்து	யத்தையும் கொடுத்து
கைகேசி	சுருண்ட கூத்தையுடைய	சித்திர கூடத்து	சித்திரகூட பர்வதத்தி வெழுந்
சொல்லால்	கைகேசியினது	ஜிந்தான்	தருவிருந்த ஸ்ரீராமமிராணை
தொல் ககரம்	சொல்லின்படி	தில்லை	இப்பொழுது [சித்திரகூடத்தில்]
துறந்து	தொன்று கொட்டுப் பாய்ப்பரை	தில்லைககர் திருச்சித்திரகூடம் தன்னுள்;	
துறை கங்கை	யாய் வருகிற பாதுபத்திகை	கண் குளிர	கண் குளிரும்படி ஸௌகரியப்
தன்னை	துறைத்தி	காண பெற்ற	பெற்ற
பத்தி உடை	கங்கையின் துறையை	திரு விசந்தார்க்கு	பெரிய [சித்திர] பூரோகத்தி
ருகன் கடத்த	மதராபத்தான குறப்பெரு	இமையவர்	துள்ளலா கருங்குரு
யனம் போய்	மார் புனை ஷசுத்தியுதய	எத்தனையும் கேள்	சிற்றிதும் ஸாமமாகமட்டார்கள்;
புகு	(கடத்து)	ஒவ்வார்	
பரதனுக்கு	காட்டிப்போய்ச் செங்கு		(தாம், ஏ-எற்றசைகள், தேற்றமுமாம்.)
	(அத்துவக்த) பரதாழ்வானுக்கு		

***—ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே சித்திரகூட பர்வதத்தில் யழுத்தருளியிருந்த இருப்பைப்
பிற்பட்டார் கேட்டு அநுபவிக்கப் பெறுவதேயன்றித் தாம்கண்டு அநுபவிக்கப் பெறாமல்
கண்விடாய்த்து சிற்றிறஞ்ஹதீ எக்காலத்திலு முன்னர் அநுபவிக்கக்கூடா அங்ஙனமே
தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்தில் விற்றிருக்கின்றனன் என்பது பின்னடிகளின் உட்கோள். (ச)

745 வலிவணக்குவரைகேடுநோள்விராதைக்கொன்று வண்தமிழ்மாழனிநோடு தவரிலில்வாங்கி*
கலைவணக்குகோக்கரக்கிழக்கைக்கிதிர் கரேனோடுதூடணன் தன்னுயிரோவார்பி *
சிலைவணக்கிமான்மறியவெய்தான் தன்னைத் தில்லைககர்த்திருச்சித்திரகூடத்தன்னுள் *
தலைவணக்கிக்கைகூட்டியேத்தவல்லார் திரிதலால்தவமுடைத்துத்தரணிதானே. (ரு)

வலி வணக்கு	(எதிரிகளுடைய) வலிமையைத்	மான்	மான்சூனிய மாயாங்குமான்து
வரை கெடு	தோற்றிக்கின்ற	மறிய	அழிபும்படி
தோள்	மலை போன்ற பெரிய தோள்	சிலை வணக்கி	தனது வில்லை வளைத்து அம்பு
விராதை	கலையுடைய	எய்தான் தன்னை	கலை எய்தவனான ஸ்ரீராம
கொன்று	விராத ஸௌனும் ஸ்ரீராமனை		மிராணை
வன் தமிழ் மா	கொன்று.		
முனி கொடுத்த	சிறத்தாழ்மிழ்ப் பாவைக்கு		
	உரியவான அகன்றிய முனி		
வரி வில்	வர் கொடுத்த		
வாங்கி	கட்டமைந்த வில்லை		
	பெற்று.		
கலை வணக்கு	மாவின் பார்வையைத் தோற்		
கோக்கு அரக்கி	மிகும்படியான பார்வை		
மூக்கை கிதி	பழகை யுடையவனாய் வந்த		
	குப்பணகை யென்னும் ராகு		
	லியின் மூக்கை அறுத்து		
கரேனோடு தூட	கான் துணைன் என்னும்		
ணன் தன்	அரக்கர்களின் உயிரை (அவர்		
புயிரை வாங்கி	களுடம்பிரின்று) கவர்த்து.		
		திரிதலால்	(தன்மீது) ஸஞ்சரிக்கப் பெறுத
		தரணி	யால்
		தலம் உடைத்து	பூமியானது
			பாக்கியமுடையது
			(தான், ஏ-எற்றசைகள், தேற்றமுமாம்.)

* * *—இராமபிரான் பாசாமணிமிருந்து விஷ்ணுதருஸ்ஸைப் பெற்று அவனை வென்றபொது அங்குவந்து தன்னைக் கொண்டாடிய தேவர்களுள் வருணனிடத்திலே அவ்விடிகைக் கொடுத்து அதனை கண்ணகப் பாதுகாத்துவைத்திருந்து உரிய ஸமயத்தில் தன்னிடம் கொணர்ந்துகொடுக்குமாறு சொல்ல, அங்குளமே அதனை வாங்கிச்சென்று கண்கு பாதுகாத்து வைத்திருந்த வருணன் பின்பு ஸ்ரீராமன் வகவாஸம்புக்குத் தண்டகாரணியத்தில் அகஸ்தியாச் சமத்திற்கு எழுந்தருளினபொழுது அதனை அம்புருத்துணியுடனும் வாளுடனும் அம்முனிவர் தா, பெருமாள் பெற்றுக் கொண்டனன் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்தது இளைப பெருமாளின் செய்கையாயினும் அதனைப் பெருமாள் மேல் ஏற்றிச் சொன்னது, இராமனது கருத்துக்கு ஏற்ப அவன் கட்டளை விட்டபடி இவன் செய்தனனாதலின் பரபோஜ்ய கர்த்தாவின் விளைவாதல்பற்றி பென்க. அன்றியும் ஸ்ரீராமனது ஊழினொர் ஸாஹ—1" என்றபடி இராமபிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலத்திருக்கை பெண்ப்படுதலால் அங்குளம் கையாகிற லக்ஷ்மணனுடைய செயலை இராமன்மேல் ஒற்றுமை நயம்பற்றி ஏற்றிச் சொல்லுதல் தகுதியே. சூர்ப்பணகை ராமலக்ஷ்மணர்களிடம் வரும்போது அழகிய வடிவமெடுத்து வந்தனனாதலால் "கலைவணக்கு கோக்கரங்கி" என்றார். "மானின் விழிபெற்று மயில் வந்ததெனவந்தாள்" என்றார் சுமபரும். இங்கே மூக்கு என்றது—மற்றும் அறுபட்ட அவயவங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

746 தனமருவுவைதேகிபீர்யலுற்றுத் தளர்வேய்திச்சடாயுவைவைத்துத்தேற்றி *
வனமருவுகலியரசன்காதல்கொண்டு வாலியைக்கொன்றிலங்கைககரக்கர்கோமான் *
சினமடங்கமாருதியால்கவேத்தானைத் தில்லைககர்த்திருச்சிநாகடத்தன்னுள் *
இனிதமர்க்தவம்மாணியிராமன்றன்னை ஏத்துவாரிணையடியேயேத்தினேனே... (க)

தனம் மருவு	(தான் விரும்புஞ்) செல்வமாகப், பொருத்திய	இலங்கை ககர்	இலங்காபுரியை
வைதேகி		அரக்கர்	(அதற்குத் தலைவனாகிய) ராகு
இரியல் உற்று	இராட்டி இரியப்பெற்று	கோமான்	சரீரஜனான ராவணனுடைய
தளர்வு எய்தி	(அதனால்) வருத்தமடைந்து	சினம் அடங்க	செருக்கு குழியும்படி.
சடாயுவை	ஐடாயுவென்னும் கழுகரசை	மாருதியால்	அனுமானைக் கொண்டு எரிப்பித்
வைத்துத்தது ஏற்றி-பரமபதத்திற் செலுத்தி		கடுவித்தானை	தவனும்
வனம் மருவு	(வாலிக்கு அஞ்சிக்) காட்டில் மறைத்து வளிக்கிற	தில்லை ககர் திருச்	சித்ரகூடம் தன்னுள்—
ககர் அரசன்	வாகரராவணனான ககர்வனுடன்	இனிது அமர்ந்த	இனிமையாய் எழுந்தருளி
காதல் கொண்டு	ஸ்ரீராமனுக்கு செய்துகொண்டு	அம்மாணை	பிறுக்கிற
வாலியை	(அவனது விருப்பத்தின்படி	இராமன் தன்னை	ஸ்ரீவேச்வரனுமான
கொன்று	அவன் தலையான) வாலியை வதைத்து.	ஏத்துவார்	இராமபிரானை
		இனை அடியே	தீதிகின்ற அடிபார்களுடைய
		எத்தினேன்	உபயோகத்தையே.
			துதிக்குத் தன்மையேன் (யான்.)

* * *—“தனமருவு வைதேகி” என்றவிடத்து, தனம் என்பதை ஜாத மென்ற வட சொல்லின் விகாரமாகக்கொண்டு வேறுவகையாகவும் பொருள்கூறலாமாயினும் “விஷ்ணு” ஸ்ரீ” என்றபடி பெருமாளுக்கு உதமென்ற வடசொல் விகாரம். (க)

747 குரைகடலையடலம்பால்மறுகவேய்து குலைகட்டிமறுகரையையதனாலேறி *
ளிகேடுவேலரக்கரோடுயிலங்கைவேத்தன் இன்னுயிர்கொண்டவன் தம்பிக்கரகயித்து *
திருமகளோடினிதமர்க்தசெல்வன் தன்னைத் தில்லைககர்த்திருச்சிநாகடத்தன்னுள் *
அரசமர்க்தானடி-குமேரசையல்லால் அரசாகவேண்ணென்றறகதானே. (எ)

முறை கடலை	கோஷிக்கின்ற கடலை	அரசும் இந்து	ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தா
அடல் அம்பால்	திகழ்மான அம்பைக் கொண்டு	திருமகனோடு	லகஷ்மியின் அவதாரமான
மருக எய்து	கலங்கும்படி எய்தத் தொடங்கி,	இனிது அமர்ந்த	பிராட்டியுடனோ
நூல் கட்டி	(அதில்) அகிணகட்டி	செல்வன்	இனிமைபாகச்சேர்ந்த
அந்நூல்	அந்த அகிணையுழியாக	தன்னை	எல்லாவகைச் செல்வங்களுமு
மறு கலையை	(கடல் கடந்து) அக்கரை	தில்லை ககர் திருச் சித்ரகூடம் தன்னுள்—;	டையவனும
ஏறி	சேர்ந்த	அரசு	தன்னு மேன்மை கோன்ற எழு
எரி நெடு யேல்	(சத்துருக்களை) எரிக்கின்ற நீ	அமர்ந்தான்	ந்தருளியிருப்பவனுமான
அரக்கரோடும்	ண்ட வேற்படையையுடைய	அடி குடும்	இராமபிரானது
இலங்கை	இலங்கைக்கு அரசனான இராவ	அரசை அல்லால்	திருவடிகளைத் தலைமேற்
வேந்தன்	ணனும் ஆதிய அனைவர்களு	மற்று அரசு	கொள்ளுதலாகிற
இன் உயிர்	இனிய உயிரைக் கவர்க்கு	அரசு ஆக	அரசாட்சியைப்பெற விரும்பு
கொண்டு	[கொண்டு]	எண்ணென்	வேளையன்றி
அவன் தம்பிக்கு	அய்யிராவணனது தம்பியான		அதற்கு மாறாக ஸ்வாதந்திரியம்
	விவேகனுக்கு		பாரட்டுகிற அரசாட்சியை

* * *—இப்படி ஸாத பரிந்ரணமும் துஷ்ட சிஷ்ணமும் செய்தருளி உலகத்தை உய்வித்தருளிய இராமபிரானது திருவடிகளைச் சிரோபூஷணமாகக் கொள்வதே தமக்குப் பெருந்த ஸாம்ராஜ்யமென்பதை இப்பாட்டால் வெளிபிட்டார். (அ)

748 அம்பென்னெடுமணிமாடவயோத்தியெய்தி அரசெய்தியகத்தியன்வாய்த்தான்முன்கொன்றுன் தன் * பெருந்தோல்கதைகேட்டுமிதிலைச்செல்லி உலகய்யத்திருவயிறுவாய்த்தமக்கள் * செம்பவளத்திரள்வாய்த்தன்சரிதைகேட்டான் தில்லைககர்த்திருச்சித்ரகூடத்தன்னுள் * எம்பெருமான் தன்சரிதைசெவியால்கண்ணுல்பருகுவோம் இன்னமுதம்மதியோமன்றே. (அ)

அம் நெடு மொன்	அழிய உயர்ந்த பொன்னையும்	செம் பவளம்	சிவந்த பவழந்துண்டு போன்ற
யகலி மாடம்	இரத்தினக்களைபுகொண்டு	நிரள் வாய்	வாயினால்
	அமைக்கப்பட்ட உபரிகை	தன் சரிதை	தனது சரித்திரமான ஸ்ரீ ராமா
	விடுவையுடைய		யணத்தை
அயோத்தி	அயோத்யா ககரத்தக்கு	கேட்டான்	கேட்டருளினவருள
எய்தி	மீன்வெந்து	தில்லை ககர் திருச் சித்ரகூடம் தன்னுள்—;	
அரசு எய்தி	அரசாட்சியை அடைந்து	(எழுந்தருளியிருக்கிற)	
தான் முன்	தன்னால் முன்பு கொல்லப்பட்ட	எம் பெருமான் தன்-எமது தலைவனுடைய	
கொன்றுன் தன்	டவனுள் இராவணனுடைய	சரிதை	சரித்திரத்தை
பெரு நொல்	பெரிய பூர்வ விரும்பத்தாக்களை	செவியால்	காதினர்கேட்டு (அப்பெருமா
கதை	யெல்லாம்	கண்ணுல்பருகு	னாக்) கண்ணுல் ஸேய்க்கப்
அகத்தியன் வாய்	அகஸ்திய மகாமுனிவன்	வோம்	பெறுவோம்யாய்;
கேட்டு	வாயாற் சொல்லக்கேட்டு.	(அதுவேயன்றி.)	
மதிலை செல்லி	மதிலாககரத்தில் தோன்றிய	இன் அமுதம்	இனிய தேவாங்குததையும
	பிராட்டி	மதியோம்	(ஒரு பொருளாக கங்கு மதிக்க
உலகு உய்ய	உலகமுழுவதும் வாழும்படி	அன்றே	மாட்டோம்
திருவயிறு வாய்த்த-பெற்ற			அல்லவா! (என்றாக, தோற்ற
மக்கள்	தன்சின்னிகளான ஐசலவர்		முமாம்.)
	களுடைய		

* * *—ஆரவமுதமாகவுள்ள எம்பெருமானுடைய ஸேவையின் மிக்க இனிமைக்கும், அய்வுணமேயுள்ள அப்பிராணுடைய சரித்திரத்தின் மிக்க இனிமைக்கும், தேவாங்குதத்தின் இனிமை சிறிதும் ஈடாகாதென்னுங் கருத்தால், இன்னமுதமதியோம் என்றிருர். “இன்ன முதமதியோ மோன்றே” என்றும் பாடமுண்டாம். அமுதம்—அமுதத்தை, ஒன்று—ஒரு பொரு ளாக, மதியோம் என்றவாறு.

குசலவர் இராமாயண ப்ரவசகஞ்செய்து அதனால் உலகத்தை நன்னெறியில் உய்த்து
லும், இராமபிரான்காலத்திற்குப்பின் அப்பெருமான்போலவே நீதி முறை தவறாது உலகத்தை
இனிது ஆளுதலும் தோன்ற “உலகுய்யத் திருவயிது வாய்த்த மக்கள்” என்றார்.

749 செறிதவச்சம்புகன்தன்னிச்சென்றுகொண்டு செழுமறையோனுயிர்பீட்டுத்தவத்தோனீக்த *
நிறைமணிப்பூணணியுங்கொண்டிலவணன்தன்னித் தம்பியால்வானேற்றிமுனிவன்வேண்ட*
திறல்விளங்குமலக்குமனைப்பிரிந்தான்தன்னித் தில்லைககர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள் *
உறைவானைமறவாதவுள்ள்தன்னையுடையோம் மற்றுறுதுயாமடையோமன்றே. (க)

செறி தவம்	மிக்க தபணையுடையனான	வான் ஏற்றி	வரஸ்வர்க்கத்திற் குடியேற்று வித்து
சம்புகன் தன்னை	(குதிரசாதியனாக) சம்புகனை	முனிவன் வேண்ட—	தூர்வாழைமுனிவனது சாபத்தால்
சென்று	(அவலிருக்கு மிடந்தேடிச்)	திறல் விளங்கும்	பலபரக்கிரமம் விளங்.
கொன்று	சென்று தலையறுத்து	இலக்குமனை பிரி	பெற்ற லக்ஷணனைத் துறந்த
செழு மறை	சிறந்த ப்ராஹ்மண குமாரனா	ந்தான் தன்னை	வனும்
யோன் உயிர்	டைய உயிரை மீட்டுக	தில்லை ககர்த்திருச்	சித்ரகூடம் தன்னுள்—
மீட்டு	கொடுத்து.	உறைவானை	நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனு
தவத்தோன் சுந்த	அகன்றியமாமுனிவன்	மான் இராமபிரானை	
	கொடுத்த	மறவாத உள்ளம்	மறவாமல் எப்பொழுதும்
நிறை மணி பூண்	பெருவிலையுள்ள ரத்த ஓவார	தன்னை உடை	தியானிக்கிற மனத்தைபுடைய
அணியும்	மான ஆபரணத்தையும் சாத்தி	யோம்	ளம்
கொண்டு	யருளி	மற்று உறு துய	இனி (எம்பெருமானை அறு
இலவணன்	லவணஸாரனை	ரம் அடையோம்	பவிக்கப் பெற்றிலோமென்று)
தன்னை			வருத்துன்பத்தை அடையமாட்
தம்பியால்	சத்ருக்களைக்கொண்டு		டோம்.

(அன்று, எ—சுற்றவை.)

* * *—தன்னை அக்காலத்திற் காணப்பெருத குறைநீர்ப் பிற்காலத்தார் காணும்படி
தில்லைத் திருச்சித்ரகூடத்தில் அப்படிப்பட்ட திவ்யிய மங்கள விக்ரஹத்தோடு நித்யவாஸம்
செய்தருளாகின்ற எம்பெருமானை இறையும்மறவாது எப்பொழுதும் தியானிப்போமாகில்,
‘அக்காலத்தில் எம்பெருமானை அறுபவிக்கப் பெற்றிலோமே!’ என்றுவரும் துன்பத்தை அடை
யமாட்டோம் என்றவாறு. (க)

750 அன்றுசராசரங்களைவைகுத்தத்தேற்றி அடலரவப்பகையேறியசுரர்தம்மை
வேன்று* இலங்குமணிகேடுக்தோள்கான்கும்தோன்ற விண்முழுதுமேதிர்வரத்தன் தாமம்மேவி*
சென்றினிதுவீற்றிருத்தவம்மான் தன்னித் தில்லைககர்த்திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள் *
என்றும்நின்றானவனிவனென்றேத்தி காளுமிறைஞ்கயினோவேப்பொழுதும்தோண்டார்நீரே. (ங)

அன்று	(தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்த ருள்கிற) அந்நாளில்	இலங்கும் அணி	(அந்த ஜயலக்ஷ்மி) விளங்கப் பெற்ற அழகிய நீண்ட (தனது)
சர அசரங்களை	(அயோத்யாபுரியிலுள்ள) ஜங்க மழும் தாவரமுமான எல்லா	கொடு தோள்	பெற்ற அழகிய நீண்ட (தனது)
	வயிர்க்களையும்	நான்கும் தோள்	திருக்கைகள் நான்கும்
வைகுத்தத்து	பரமபதத்துக்குப் போகச்	ற	விளங்க
ஏற்றி	செய்து,	விண் முழுதும்	பரமபதத்திலுள்ளாரெல்லாரும்
அடல் அரவம்	வலிமையையுடைய பாம்பு	எதிர் வர	எதிர்கொண்டு உபசரிக்கும்படி
டலை ஏறி	களுக்குப் பகையான கருடன்	தன் தாமம் மேவி	தமது ஸ்தாகமான அப்பரம
	மேல் ஏறிக்கொண்டு	சென்று	பதத்திலே போய்ப்புகு
அசுரர் தம்மை	அசுரர்களை ஐயித்து	இனிது வீற்றிருக்	தன் மேன்மையெல்லாம்
வேன்று		த	தோன்றும்படி) இனிமையாகத்
			கிவ்யனில்வாஸகத்தில்) எழும்
			தருளியிருந்த.

அம்மான் தன்னை நில்லை நகர் திரு சித்ரகூடம் தன் னுள் என்னும் நின்றான் அவன் இயல் என்னு ஏந்தி	ஸ்ரீவேசுவரனை (அந்த இருப்பில் ஒன்றுத் ருறையாமல் அவ்வாறே) தில் லைச் சித்ரகூடத்தில் எங்காளும் (நமக்காக) நித்யவாஸம் பண் னுதி அப்பெருமான் இவ் விராமபிரானே பென்றறிந்து துதித்து	தொண்டர் நீர் நாளும் எப் பொழுதும் இறைஞ்சு மின்	அவனுக்கு அடியவர்களான கீட்கள் நின்கேதோறும் எப்பொழுதும் வணங்கி உஜ்ஜீவியுங்கள், (ஏ—இசைவிறை.)
---	--	--	---

* * *—இலையபெருமானை விட்டுப் பிரிந்ததனால் தரிக்கமாட்டாமல் மிகவும் க்லேஸம
டைந்த இராமபிரான் எழுந்தருளத் தொடங்கியபோது அயோத்யா நகரத்து
உயிர்களுல்லாம் பெருமானைச் சரணமடைந்து 'தேவரீர் எங்குச் சென்றாலும் அடியோங்களை
பும் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு செல்லவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீராமன் அவர்க
ளுடைய பக்திப் பரகந்தைக்கண்டு 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அருளிச்செய்து, அலை
வையும் தம்மைப் பின்தொடர்ந்து வருமாறு பணித்தருளிப் பிரயாணப்பட்டனர். அப்பொழுது
அங்ககாத்திருந்த மலிதர்களையென்றி விலங்கு பறவை முதலிய அஃறிணை உயிர்களும் அகமகிழ்
ந்து பெருமானின் சென்றனா. இங்ஙனம் பலரும் புடைசூழ ஸ்ரீபகவான் ஸரஸ்வதியில் இறங்
கித் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்போது தம்மிடத்து இடையறாத அன்புகொண்டு பின்
பற்றிச்சரடியில் மூழ்கி உடம்பைத் துறந்த எல்லாவுயிர்க்கட்கும் ப்ரஹ்ம லோகத்துக்கு மேற்பட்
டதாய்ப் பரமபதம்போலவே அபுநாவருத்தியாகிற மேம்பாடுள்ள ஸாந்தாநிகமென்னும் உல
கத்தை அளித்தனர். ஸ்ரீராமபிரான் பரமபதத்துக்குச் சென்றபோழுது, சங்க சக்கரங்களி
ரண்டையும் தரிக்கிற மேற்பாற் காயிரண்டுக் தோன்றப் பெற்றமை விளங்க, "அசுரர் தம்மை
வேன்றிலங்கு மணிசெடுத்தோன் நான்குக் தோன்ற" என்றார்; இந்த அடைமொழியை வீற்றி
ருந்த என்பதனோடாவது சித்ரகூடத்தன்னுள் நின்றான் என்பதனோடாவது இயைத்தலும் ஏற்
கும். அடலரவப் பகையேறி என்றது, தன்நாமமேலி என்றதனோடும், அசுரர் தம்மை வேன்று
என்றதனோடும் இயைக்கத்தக்கது. (ய)

751 தில்லைநகர்த்திருச்சித்ரகூடத்தன்னுள் திறல்விளங்குமாருதியோடமர்ந்தான்தன்னை *

எல்லையிற்சீர்த்தயாதன்தன்மகனாய்த்தோன்றிற்ருதுமுதலாத் தன்னுலகம்புக்கதீரு *

கோல்லியலும்படைத்தானைக்கொற்றவோள்வாள் கோழியர்கோன்குடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த*
கல்லியலின்தமிழ்மலைபத்துமவல்லார் கலந்திகழ்நாரணனடிக்கீழ்கண்ணுவாரே. (கக)

தில்லை நகர் திரு சித்ரகூடம் தன்னுள்— திறல் விளங்கும் } பல பராக்ரீமம் விளங்கப் பெற்ற	கொல் இயலும் படை தானை கொற்றம் ஒன் வான் கோழியர் கோன் குடை குல சேகரன் சொல் செய்த	(பகைவர்களைக்) கொல்லுதல் பொருத்திய ஆயுதங்களையு டைய சேனையையும் வெற்றி யையும் ஒளியையுமுடைய வானாயுதத்தையுடையவரும் உறையூரிலுள்ளார்க்குத் தலை வரும் வெண் கொற்றக்குடை யை யுடையவருமான குல சேகராழ்வார் அருளிச்செய்த
மாருதியோடு அனுமானுடனே அமர்ந்தான் தன்னை } நித்யவாஸம் பண்ணுகிற எம் பெருமானைக்குறித்து	கல் இயல் இன் தமிழ் மலை பத்தும் வல்லார் கலம் நிகழ் காரணன் அடி கீழ் கண்ணுவார்	சிறந்த இயற்றமிழிலக் கணத்து க்கு இசைத்த இனியதமிழ்ப் பிரபந்த ருபமான இப்பத்துப் பாசரங்களையும் கற்று வல்லவர்கள் பரமபதத்தில் விளங்குகிற ஸ்ரீமக் நாராயணனுடைய திருவடிகளிற் சேரப் பெறுவார் கள்.

எல்லை இல்சீர்
தயானை தன்
மகன் ஆய்தோன்
நிற்று அது முதல்
சூ தன் உலகம்
புக்கது ஈறு சூ

அழிவில்லாத புடைமுடியுடைய
தசரதசகரவர்த்தியின் குமார
னாய்ப் பிறந்தது முதல் பரம
பதம் புக்கது இறுதியாக
(ஸ்ரீராமாயணத்தை முழுதை
யும் ஸங்கரஹமாக அமைத்து)

